

MA 127204

การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอน
ภาษาเพื่อการสื่อสาร

นางสาวอัจฉรา จันทชุม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สำนักวิทยบริการฯ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
รับรับ.....
วันลงทะเบียน..... 17 ต.ค. 2562
เลขทะเบียน..... ว. 261695
เลขเรียกหนังสือ.....

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

พ.ศ. 2561

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ใบอนุญาตวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

เรื่อง : การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ผู้วิจัย : นางสาวอัจฉรา จันทร์ชุม

ได้รับอนุมัติเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ ร.ท.ดร.ณัฐชัย จันทร์ชุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สนธิ ติเมืองซ้าย)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(อาจารย์ ดร.นิตยา กลางชนีย์)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอนก ศิลปนิลมาลย์)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรگانต์ จังหาร)

ชื่อเรื่อง:	การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสาร
ผู้วิจัย:	นางสาวอัจฉรา จันทุม
ปริญญา:	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการเรียนการสอน) มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อาจารย์ที่ปรึกษา:	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกานต์ จังหาร
ปีการศึกษา:	2561

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อ (1) พัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพกำหนดเกณฑ์ 80/80 (2) ศึกษาดัชนี
ประสิทธิผลของกิจกรรมการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 (3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ
นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนกับหลังการเรียนด้วยกิจกรรมการฝึกการเขียนภาษาอังกฤษตาม
แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และ (4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการฝึก
ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 10 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนบ้านแดง
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 โดยเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ใน
การวิจัย ประกอบด้วย (1) แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (2)
แผนการจัดการเรียนรู้ (3) แบบประเมินทักษะ (4) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ
(5) แบบสอบถามความพึงพอใจการเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า (1) การจัดกิจกรรมการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอน
ภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ
86.75/83.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด (2) ดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการฝึกทักษะการเขียน
ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีค่าเท่ากับ 0.65 หรือคิดเป็นร้อยละ 65
(3) นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน

สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (4) นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะ การเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับ ดีมาก ($\bar{x} = 4.61$, S.D.= 0.68)

คำสำคัญ : การเขียนภาษาอังกฤษ แบบฝึกทักษะ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แนวการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

Title: Development of Grade VI Students' English Writing Skills by Using Exercises Base on Language for Communicative Approach

Author: Miss. Atchara Janthachoom

Degree: Master of Education (Curriculum and Instruction)
Rajabhat Maha Sarakham University

Advisor: Assistant Professor Dr. Samarn Ekkapim
Assistant Professor Dr. Surakan Janghan

Year: 2018

ABSTRACT

The purposes of this research were to (1) develop English Writing Skills by Using Exercises Base on Language for Communicative Approach to meet the 80/80 efficiency criterion, (2) study the effectiveness index of the students' learning by using the developed English Writing Exercises, (3) compare the students' writing achievement before and after learning by using the exercises base on Language for Communicative Approach and (4) study the students' satisfaction with the developed writing learning by using exercises. The target group consisted of 10 Grade VI students studying in the second semester of the 2015 academic year at Ban Daeng School under Mahasarakham Office of Primary Education Service Area I. The instruments used in this study were (1) English Writing Exercises Base on Language for Communicative Approach, (2) 6 lesson plan, (3) a skill assessment form, (4) an achievement test of English writing skills and (5) a questionnaire for assessing students' satisfaction with the exercises. (The statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation and the Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test)

The result of this research were as follows: (1) the efficiency index of the Developed English writing skills exercises base on Language for Communicative Approach Was 86.75/83.75, (2) the effectiveness index of the students' learning by using the English writing exercises base on Language for Communicative Approach was 0.6500 or 65 %, (3) The students' post – test achievement was higher than that of the pre – test at the .05 level of statistical significance and

(4) The students' overall satisfaction with learning by using the English writing exercises was found at the high level.

Keywords: Writing, Exercise, Grade VI Students, Communicative Approach

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก อาจารย์ ดร.นิตยา กลางชนีย์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอก ศิลปะนิลมาลัย ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกานต์ จังหาร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญที่กรุณาตรวจสอบเครื่องมือสำหรับการวิจัยทั้ง 5 ท่าน คือ อาจารย์สุกรี นาคแย้ม อาจารย์วัชรภรณ์ หามะพันธ์ อาจารย์รัฐกร ลงคำ อาจารย์ธนวัน จันทศักดิ์ และ ดร.พงศ์ธร โพธิ์พลศักดิ์

ขอขอบคุณ เพื่อนครูในโรงเรียนบ้านแดง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา มหาสารคาม เขต 1 ทุกท่าน ที่ได้ให้ความช่วยเหลือ ให้กำลังใจ และให้คำปรึกษา ในการศึกษาจนสำเร็จได้ด้วยดี

ขอขอบคุณ ท่านผู้อำนวยการโรงเรียน และรุ่นพี่คณะครูในโรงเรียนบ้านแดง ที่ได้ให้ความช่วยเหลือ ให้กำลังใจ และให้คำปรึกษาในการศึกษาจนสำเร็จได้ด้วยดี ขอขอบคุณคณะท่านผู้เชี่ยวชาญที่ได้คำแนะนำการเรียบเรียงพิมพ์เอกสารฉบับนี้จนสำเร็จลงด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากการศึกษาวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ บิดา มารดา ผู้ให้ชีวิต ความรัก ความอบอุ่นแก่ผู้วิจัยตลอดมา และครอบครัวอันเป็นที่รักของผู้วิจัย

นางสาวอัจฉรา จันทชุม

สารบัญ

หัวเรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ก
ABSTRACT	จ
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ฅ
สารบัญตาราง	ญ
สารบัญภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	6
1.3 สมมติฐานการวิจัย	6
1.4 ขอบเขตการวิจัย	6
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	7
1.6 ประโยชน์ที่จะได้รับ	8
บทที่ 2 แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	9
2.2 การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	12
2.3 กระบวนการวัดการประเมินผลภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา	24
2.4 แบบฝึกทักษะ	25
2.5 แผนการจัดการเรียนรู้	34
2.6 ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	38
2.7 ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	44
2.8 ความพึงพอใจ	61
2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	63
2.10 กรอบแนวคิดในการวิจัย	69

หัวข้อเรื่อง	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	70
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	70
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	70
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	79
3.4 วิธีดำเนินการวิจัย	79
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	80
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	80
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	84
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	84
4.2 ลำดับชั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล	84
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	85
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	90
5.1 สรุปผลการวิจัย	90
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	90
5.3 ข้อเสนอแนะ	95
บรรณานุกรม	96
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก แผนการจัดการเรียนรู้	105
ภาคผนวก ข แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	119
ภาคผนวก ค แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน	133
ภาคผนวก ง ตัวอย่างแบบประเมินเครื่องมือในการวิจัย โดยผู้เชี่ยวชาญ	136
ภาคผนวก จ ผลการประเมินความเหมาะสมของเครื่องมือในการวิจัย โดยผู้เชี่ยวชาญ	145
ภาคผนวก ฉ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	149
ภาคผนวก ช หนังสือขอความอนุเคราะห์	153
ประวัติผู้วิจัย	159

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1 การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ 80/80	85
4.2 คำนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	86
4.3 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนหลังเรียน กับก่อนเรียน โดยใช้ Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test.....	87
4.4 ความคิดเห็นของนักเรียนต่อแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6	88
จ.1 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะ การเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน	146
ช.1 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียน	150
ช.2 ค่าความเชื่อมั่น ค่าความยาก และค่าอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	152

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

2.1	กรอบแนวคิดการวิจัย	69
-----	--------------------------	----

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในสังคมโลกปัจจุบัน มีความสำคัญยิ่งในการติดต่อสื่อสารเพื่อการค้าขาย การศึกษา การแสวงหาความรู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ และการประกอบอาชีพ การเรียนภาษาต่างประเทศ จำเป็นต้องอาศัยกระบวนการคิดและการฝึกฝนการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ถูกต้อง ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน นับได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลของโลกที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย และเข้ามามีบทบาทสำคัญในวิถีชีวิตของผู้คนจำนวนมากไม่น้อย เนื่องจากอิทธิพลของความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีและการสื่อสารที่มีความทันสมัย ทำให้ผู้คนได้รับข้อมูลข่าวสารได้เร็วยิ่งขึ้น โดยใช้ระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ ซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นตัวกลางในการสื่อความหมาย ส่งผลให้ภาษาอังกฤษทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้นในสังคมโลก นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังมีความจำเป็นต่อการศึกษา แสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างชนชาติต่าง ๆ เข้าใจความแตกต่างของภาษา การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง และวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และสามารถสื่อสารกับชนชาติอื่น ๆ ได้ฉะนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ประเทศต่าง ๆ จะต้องให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศมากยิ่งขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546, น. 1)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มาตรา 6 บัญญัติว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายจิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรมมีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ซึ่งแนวทางการจัดการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) ได้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนาคุณภาพคนในสังคมไทยด้านการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต มุ่งสร้างกระแสสังคมให้การเรียนรู้เป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคน มีนิสัยใฝ่รู้ รักการอ่านตั้งแต่วัยเด็ก และส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันของคนต่างวัย ควบคู่กับการส่งเสริมให้องค์กร กลุ่มบุคคล ชุมชน ประชาชน และสื่อทุกประเภทเป็นแหล่งเรียนรู้ อย่างสร้างสรรค์ สื่อสารด้วยภาษาที่เข้าใจง่ายรวมถึงส่งเสริมการศึกษาทางเลือกที่สอดคล้องกับ

ความต้องการของผู้เรียน และสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ที่มีคุณภาพสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ ในการปรับปรุงหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของบริบทโลกที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว โดยตระหนักถึงความสำคัญในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลกและตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรี และความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้ และกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 9)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กล่าวว่า ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้นและมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตจุดประสงค์ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีความมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 1)

ในการเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จนั้น ผู้เรียนควรจะได้ฝึกทักษะการฟัง พูดอ่าน และเขียนเพื่อสามารถนำเอาทักษะต่าง ๆ เหล่านี้ไปใช้ให้เกิดประสิทธิภาพและเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งกล่าวได้ว่า การที่ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในการพัฒนาทักษะทั้ง 4 และสามารถใช้อังกฤษได้นั้น ผู้เรียนต้องมีความรู้ด้านคำศัพท์มาเป็นอันดับแรก และใช้คำศัพท์ให้ถูกต้องตามสถานการณ์ ๆ (Allen, 1983, p. 1, Lewis, 1993, p. 1 ; Davies and Pearse, 2000, p. 1, Krashen and Terrell, 2000, p. 1) คำศัพท์เป็นสิ่งจำเป็นพื้นฐานในการพัฒนา

ทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน หากผู้เรียนมีความรู้ในด้านคำศัพท์น้อย การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านต่าง ๆ ก็จะไม่สามารถดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพอุปสรรคสำคัญที่ทำให้นักเรียนไทยพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษได้ไม่ดีเท่าที่ควร คือ นักเรียนขาดความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ จดจำหรือระลึกถึงความหมายคำศัพท์ได้น้อยไม่สามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในการติดต่อสื่อสารได้ และขาดการฝึกทักษะการนำคำศัพท์ไปใช้ ทั้งนี้เกิดจากการที่นักเรียนขาดความสนใจในการเรียนรู้คำศัพท์ นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนไม่สนุก ไม่เข้าใจ เพราะครูส่วนมากขาดเทคนิค วิธีการสอนมักจะสอนคำศัพท์เน้นการบันทึกท่องจำ การสอนจะเน้นตัวครูเป็นสำคัญนักเรียนจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งครู จึงทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2553, น. 2) นอกจากนี้ ผู้เรียนภาษาที่มีความรู้ด้านคำศัพท์น้อย ทำให้การพัฒนาทักษะด้านภาษาเป็นไปอย่างล่าช้า จึงกล่าวได้ว่าคำศัพท์จึงเป็นกุญแจสำคัญในการเรียนรู้ภาษา ความเข้าใจภาษา การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ตลอดจนการพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนอีกด้วย (มยุรีสิรินทร์ สิริวรรณ, 2550, น. 1)

การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผ่านมา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2553, น. 1) นอกจากนั้นสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบันปัญหายังมีอีกมาก (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2553, น. 1) ผลจากการวิจัย พบว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา มีปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเนื่องจากครูผู้สอนส่วนมากไม่ได้จบวิชาเอกภาษาอังกฤษมาโดยตรง ครูขาดเทคนิคและวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม ครูไม่ได้ใส่ใจในการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษเท่าที่ควร เนื่องจากไปเน้นการสอนไวยากรณ์มากกว่า คำศัพท์เป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้เข้าใจความคิดของผู้อื่น และเป็นตัวกลางในการสื่อสารที่ช่วยให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้น การพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ จึงเป็นสิ่งที่จะต้องถึงความก้าวหน้าทางภาษาได้อีกทางหนึ่ง การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ จึงเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่ผู้สอนต้องตระหนักถึงเป็นอย่างยิ่ง วิธีสอนและสื่อประกอบการเรียนการสอนจะเป็นเครื่องมือสำคัญส่งเสริมให้นักเรียนอยากเรียนตั้งใจเรียนและเกิดการเรียนรู้ถ้าผู้สอนรู้จักใช้วิธีสอนที่เหมาะสมแล้ว การสอนก็จะมีประสิทธิภาพ ผู้สอนต้องมีแนวความคิดเกี่ยวกับการนำสื่อการเรียนการสอนและวิธีการสอนใหม่ ๆ มาใช้ในกระบวนการเรียนการสอนให้มากขึ้น

ปัจจุบันมีวิธีการสอนหลายรูปแบบเช่นการจัดศูนย์การเรียนบทเรียนโมดูลบทเรียนสำเร็จรูปแบบฝึกทักษะ การใช้เพลง เกม การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Method) การสอนตามเอกัตภาพ (Individualized Instruction) การสอนแบบอภิปราย (Discussion

Method) การสอนแบบโครงการ (Project Method) การจัดการเรียนการสอนแบบ 4 MAT การใช้ บทบาทสมมุติการเรียนแบบร่วมมือตามรูปแบบต่าง ๆ เป็นต้น ที่สามารถกระตุ้นความสนใจในการ เรียนรู้ และสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา อย่างไรก็ตาม นอกจากวิธีการสอนแบบต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น แบบฝึกเป็นอีกวิธีการหนึ่งที่ว่า สามารถพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ได้เป็นอย่างดี แบบฝึกจะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางการเรียน มีส่วนร่วมในการเรียน มีการตอบปัญหาทำให้ ผู้เรียนเกิดความชำนาญ บรรลุตามจุดมุ่งหมาย การที่ผู้เรียนได้ฝึกทักษะซ้ำ ๆ บ่อย ๆ จะเกิดความ ชำนาญ คล่องแคล่ว และแม่นยำ สามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี นำไปสู่การพัฒนา ทักษะด้านอื่น ๆ ต่อไป แบบฝึก เป็นเครื่องมือหนึ่งในการฝึกฝนการเรียนรู้คำศัพท์เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจที่คงทนสามารถเอาความรู้ด้านคำศัพท์ไปปรับใช้ในการพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความสุข เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติด้วย ตนเอง นักเรียนสามารถฝึกทำกิจกรรมนั้น ๆ จนเกิดความชำนาญ คล่องแคล่ว ถูกต้องแม่นยำ รวดเร็ว เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ซึ่งนักเรียนสามารถฝึกฝนได้ด้วยตนเองจากแบบฝึกที่มี อยู่ทำยบทเรียน

จากการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Educational Test : O-NET) โดยสถาบันทดสอบการศึกษาแห่งชาติ (มหาชน) ได้ทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปี การศึกษา 2556 สังกัดสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1 มีระดับคะแนนเฉลี่ย 21.77 คะแนน และเมื่อ วิเคราะห์ถึงคะแนนเฉลี่ยตามสาระการเรียนรู้ นั่นคือ ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่น ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและ โลก ภาษาและวัฒนธรรม และภาษาเพื่อการสื่อสาร พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา มหาสารคาม เขต 1 มีคะแนนเฉลี่ย 33.81, 27.81, 21.57 และ 17.53 ตามลำดับ สอดคล้องกับการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2556 ระดับประเทศ มีระดับคะแนนเฉลี่ย 20.99 และคะแนนเฉลี่ยตามสาระการเรียนรู้ นั่นคือ ภาษากับ ความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและ โลก ภาษาและ วัฒนธรรม และภาษาเพื่อการสื่อสาร มีคะแนนเฉลี่ย 39.10, 27.40, 21.29 และ 15.14 ตามลำดับ (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา มหาสารคาม เขต 1, 2557, น. 1) ซึ่งสรุปได้ว่า ผลการวัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาต่าง ๆ อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ในกลุ่ม สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด สาเหตุที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์เป็นผลเนื่องมาจาก นักเรียนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ ไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์และประโยคภาษาอังกฤษ โดยประเด็นสำคัญที่ยังไม่มีการ

ประเมินชัดเจน คือ การเขียน เพราะการเขียนภาษาอังกฤษที่ดีจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ความหมายของคำศัพท์ และประโยคภาษาภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีเสียก่อน

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงพยายามแสวงหาเทคนิคสอนกิจกรรม พบว่าวิธีหนึ่งที่จะฝึกทักษะการเขียนให้ได้ผล คือการฝึกทักษะการเขียนด้วยแบบฝึกทักษะ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกหัดในส่วนที่เพิ่มเติม หรือเสริมจากหนังสือเรียน ทั้งยังช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดียิ่งขึ้น เป็นการตอบสนองต่อเรื่องของความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะเมื่อนักเรียนทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนนั้น จะช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นของนักเรียนได้อย่างชัดเจน นับเป็นรูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอน ที่น่าสนใจ เหมาะกับนักเรียนในระดับประถมศึกษา ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการเขียนแบบเน้นกระบวนการอย่างเป็นระบบ ดังที่มยุรี ธาณี (2551, น. 1) กล่าวว่า การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเป็นไปตามกำหนด สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้นั้น ต้องจัดกระบวนการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ เนื้อหา และเหมาะสมกับการพัฒนาการของเด็ก ครูจึงควรใช้กิจกรรมเพื่อจูงใจให้เด็กนักเรียนเรียนอย่างสนุกสนานพร้อม ๆ กับการเรียนรู้ซึ่งนำไปสู่การใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงไม่จำเป็นต้องยึดวิธีใดวิธีหนึ่งตายตัว ควรเป็นลักษณะผสมผสาน ครูต้องจัดกิจกรรมหรือสื่อประกอบต่าง ๆ เช่น เกม เพลง บัตรคำ วิดีโอทัศน์ เทป แบบฝึกทักษะ มาประกอบการเรียนรู้เพื่อให้เด็กเกิดประสบการณ์ทางภาษา ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา จึงมีความสนใจในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นกับนักเรียน เพื่อช่วยให้นักเรียนได้เพิ่มพูนความรู้และความสามารถพื้นฐานทางภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อลดปัญหาเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษและช่วยพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น อันจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ต่อการเรียน และการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้มีประสิทธิภาพ (E1/E2) 80/80

1.2.2 เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.2.3 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนกับหลังการเรียนด้วยกิจกรรมการฝึกการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.2.4 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะ

1.3 สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนที่เรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 10 คน โรงเรียนบ้านแดง ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

1.4.2 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตัวแปรตาม คือ ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจต่อการ ใช้แบบฝึกทักษะ

1.4.3 ขอบเขตเนื้อหา

ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีเนื้อหารวม 6 ชุด ใช้เวลาชุดละ 2 ชั่วโมง รวมเป็น 12 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โดยจัดเรียงลำดับเนื้อหาที่ง่ายไปหายาก คือ

1. My life style
2. Food and Drink
3. Place
4. Service
5. The weather
6. My Future

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

“แบบฝึกทักษะ” หมายถึง แบบฝึกทักษะพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านแดง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหา เขต 1 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา เพื่อใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วยแบบฝึกทักษะ รวม 6 ชุด

“การสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร” หมายถึง การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎี และหลักสูตรการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นความสำคัญของผู้เรียน โดยเป็นการจัดลำดับของกิจกรรมเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน

1. เริ่มจากการฟังและการอ่าน จดจำ การทำความเข้าใจ ไปสู่การพูด การอ่าน และการเขียน
2. นำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้เพื่อการสื่อสารระหว่างบุคคลหรือกลุ่มคน จากการเขียนสื่อความหมาย

“ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ” หมายถึง ความสามารถในการเขียนคำ วลี ประโยค และข้อความภาษาอังกฤษสั้น ๆ ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่จะเขียน คำศัพท์ การเรียบเรียงประโยค กลไกการเขียน และการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ โดยเป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก มุมมองของตนเองให้ผู้อ่านสามารถรับรู้ เข้าใจ หรือเกิดความซาบซึ้งในเนื้อหาที่เขียนนั้นได้

“ประสิทธิภาพของแบบฝึก” หมายถึง ค่าร้อยละที่ได้จากการทำแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารระหว่างการฝึก และค่าร้อยละของการทำแบบทดสอบหลังเรียน ในที่นี้กำหนดเกณฑ์มาตรฐาน E1/E2 คือ 80/80

1. 80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งหมดระหว่างการเรียนรู้ ร้อยละ 80
2. 80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งหมดที่จากการทดสอบหลังเรียน ร้อยละ 80

“ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน” หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการเขียนภาษาอังกฤษ หลังจากการเรียนการสอนสิ้นสุดลงแล้วซึ่งได้จากคะแนนการทดสอบหลังเรียน วัดจากแบบวัดผลทักษะการเขียน

“ความพึงพอใจ” หมายถึง ความรู้สึกหรือเจตคติของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้น หรือความคิดเห็นเชิงบวก ซึ่งเป็นความรู้สึกที่ดี ชอบใจ พอใจ มีความสุข ในการปฏิบัติกิจกรรมนั้น ๆ จนสำเร็จ ในที่นี้ใช้การวัดจากแบบวัดความพึงพอใจสำหรับนักเรียน

1.6 ประโยชน์ที่จะได้รับ

1.6.1 นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จะมีทักษะทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่นำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

1.6.2 ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษสามารถนำกิจกรรมการฝึกทักษะไปใช้ในการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

1.6.3 โรงเรียน และสถานศึกษาอื่น ได้แนวทางในการการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้นไป

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
3. กระบวนการวัดการประเมินผลภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
4. แบบฝึกทักษะ
5. แผนการจัดการเรียนรู้
6. ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
7. ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
8. ความพึงพอใจ
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
10. กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 6) ได้จัดทำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราววัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication)

การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม (Cultures)

การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาความสัมพันธ์ความเหมือนความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษา และวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (Connections) การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (Communities) การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2.1.1 สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัด

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดสาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดคุณภาพ เมื่อผู้เรียนเรียนจบในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต. 1.1 เข้าใจเรื่องที่ฟังและอ่านสามารถตีความจากเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 : ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐานที่ 2.1 : เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐานที่ 2.2 : เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษา และวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 : ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต : 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 : ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก

มาตรฐาน ต. 4.1 : ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต. 4.2 : สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สรุปได้ว่าสาระการเรียนรู้ มาตรฐาน และตัวชี้วัดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดคุณภาพด้านภาษาเมื่อผู้เรียนสำเร็จการศึกษาให้สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ เข้าใจภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ เข้าใจภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และใช้ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลกได้

2.1.2 คุณภาพผู้เรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2.1.2.1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องและคำแนะนำที่ฟัง และอ่าน อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้น ๆ ได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือกระบุประโยคและข้อความ ตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญและตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า

2.1.2.2 พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาตและให้คำแนะนำ พูด/เขียนแสดง ความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัวและเรื่องใกล้ตัว พูด/เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

2.1.2.3 พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่างที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

2.1.2.4 ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงและกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาท สังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

2.1.2.5 บอกความเหมือน/แตกต่างระหว่างการออกเสียง ประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน/แตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย

2.1.2.6 ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

2.1.2.7 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

2.1.2.8 ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

2.1.2.9 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง พูด อ่าน เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่าง นันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050 – 1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

2.1.2.10 ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentence) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ

สรุปได้ว่าคุณภาพผู้เรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คือ สามารถปฏิบัติตามหลักการอ่าน บอกรายละเอียดสำคัญและตอบคำถามจากการฟังและอ่านเนื้อหา พูด/เขียน ได้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคลได้ มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง พูด อ่าน เขียน)

2.2 การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.2.1 ความหมายของการสื่อสารและการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร พบว่ามีนักภาษาศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาหลายท่าน ได้ให้ความหมายของการสื่อสารและการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2552, น. 111-112) ได้ให้ความหมายของการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร คือ การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎี การเรียนรู้ที่มุ่งเน้นความสำคัญของผู้เรียน จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญการทำความเข้าใจจดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้

Savignon (1991, p. 1) ได้กล่าวถึงความหมายของการสื่อสารว่า เป็นกระบวนการอันต่อเนื่องมาจากความรู้สึก การแปลความ ตีความและการแลกเปลี่ยนข่าวสาร โอกาสของการสื่อสารจะไม่มีที่สิ้นสุด

Walton and Nayne (1995, p. 1) กล่าวว่า การสื่อสารเป็นการใช้ภาษาเขียน ภาษาพูด หรือภาษาท่าทางในการส่งข้อมูลอย่างน้อย 2 คนขึ้นไป หากข้อมูลที่ส่งออกไปนั้นมีผู้รับ ซึ่งมีความเข้าใจและมีการตอบสนองต่อการสื่อสารนั้น ๆ แสดงว่าการสื่อสารมีประสิทธิภาพ

Hybel (1996, p. 1) กล่าวว่า การสื่อสารเป็นกระบวนการซึ่งมนุษย์ใช้แลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิด ความรู้สึกซึ่งกันและกัน โดยการพูด การเขียนและภาษาท่าทาง

Hedge (2008, p. 1) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง แนวทางในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จการใช้ภาษาและมีความเข้าใจในการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การสื่อสาร หมายถึง กระบวนการที่มนุษย์ใช้แลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิด ความรู้สึกซึ่งกันและกันโดยการพูด การเขียน และภาษาท่าทาง ในการส่งข้อมูลอย่างน้อย 2 คนขึ้นไป หากข้อมูลที่ส่งออกไปนั้นมีผู้รับ ซึ่งมีความเข้าใจและมีการตอบสนองต่อการสื่อสารนั้น ๆ แสดงว่าการสื่อสารมีประสิทธิภาพ

2.2.2 การสอนเพื่อการสื่อสาร

การสอนเพื่อการสื่อสาร คือแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน โดยการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎี จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอน โดยเริ่มจากการฟัง ไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญการทำความเข้าใจจดจำ แล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้เพื่อให้มีความเข้าใจในการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

2.2.3 ความสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

กลุ่มนักจิตวิทยาการเรียนรู้เชื่อว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดในการเรียน ผู้เรียนจะสามารถเรียนได้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความเข้าใจเป็นสำคัญเขาจะเรียนได้ดีถ้าเข้าใจจุดประสงค์ของการเรียน เห็นประโยชน์ในการนำสิ่งที่เรียนไปใช้ สามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนไปแล้วให้เข้ากับสิ่งที่กำลังเรียนอยู่และสิ่งที่จะช่วยให้เรียนภาษาต่างประเทศได้ดี คือ ต้องเข้าใจหลักภาษาที่ใช้ในการวางรูปประโยคด้วยการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน ได้หันมายึดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้น มีการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยความหมายได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีโอกาสพบได้จริงในชีวิตประจำวัน โดยยังคงให้ความสำคัญกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ตามที่ปรากฏอยู่ในเนื้อหาที่ใช้สื่อความหมาย (ณัฐกานต์ ตันทิพย์, 2556, น. 1)

พิตรวัลย์ โกวิทวที (2552, น. 2) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ จึงมีความจำเป็นต้องฝึกทักษะทั้ง 4 ไปพร้อม ๆ กันแต่ในทีนี้จะเน้นที่ทักษะการเขียน เพราะเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนมากที่สุดเพราะนักเรียน

จะต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะเขียนหรือถ่ายทอดความคิดความรู้สึกจนผู้อ่านเข้าใจได้

2.2.4 ทักษะการเขียน

ในการเรียนการสอนทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ การเขียนนับเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนมากที่สุด ทั้งนี้เพราะในการฟัง และการอ่านนักเรียนเป็นฝ่ายรับสาร จึงเป็นเพียงแค่ตีความหรือวิเคราะห์ว่ากำลังได้ยินหรืออ่านอะไร ส่วนในการพูดนักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นความรู้สึกโดยอาศัยท่าทางแต่ในการเขียนนักเรียนจะต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงในทุก ๆ เรื่อง จึงจะสามารถเขียนหรือถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกให้ผู้อ่านเข้าใจได้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2551, น. 4) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวคิดที่เกิดจากความตระหนักถึงความจริงที่ว่าความรู้ความสามารถทางด้านศัพท์ ไวยากรณ์ และ โครงสร้างทางภาษาเพียงอย่างเดียว ไม่สามารถช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมในการสื่อสารกับผู้อื่น การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการใช้ภาษาระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสาร ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับว่าวิธีสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถนำ ภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้จริง (Actual Communication) ได้แก่ วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach) เนื่องจากจุดมุ่งหมายหลักของวิธีการสอนดังกล่าวเน้นความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ของผู้เรียน

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2553, น. 1) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้ว่า กลุ่มนักจิตวิทยาการเรียนรู้เชื่อว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดในการเรียน ผู้เรียนจะสามารถเรียนได้มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับความเข้าใจเป็นสำคัญผู้เรียนจะเรียนได้ดี ถ้าเข้าใจจุดประสงค์การเรียนรู้ เห็นประโยชน์ในการนำสิ่งที่เรียนไปใช้ โดยสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนไปแล้วให้เข้ากับสิ่งที่กำลังเรียนอยู่ และสิ่งที่จะช่วยให้เรียนภาษาต่างประเทศได้ดี ครอบคลุมต้องเข้าใจหลักภาษาที่ใช้ในการวางรูปประโยคด้วยเช่นกัน ดังนั้นปัจจุบันนี้การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศจึงได้หันมายึดแนวการสอนเพื่อการสื่อสารมากขึ้น โดยมีการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย ได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีโอกาสพบได้จริงในชีวิตประจำวันและยังคงให้ความสำคัญกับ โครงสร้างไวยากรณ์ที่ปรากฏในเนื้อหาที่ใช้สื่อความหมาย

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2548, น. 2) ได้ระบุว่า การสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ ซึ่งสอดคล้องกับ สุนทรย์ สนิธพานนท์และ

คนอื่น ๆ (2545, น. 1) ที่กล่าวว่า วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการมุ่งเน้นพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาให้ใช้สื่อสารความหมายกับบุคคลอื่น ๆ ได้ถูกต้องตามสถานการณ์จริง นั่นคือ การฝึกทักษะทางด้านกรัง ฟูด อ่าน เขียนได้อย่างมีความหมายที่ถูกต้องและความสำเร็จของการสอน จะวัดจากผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ และนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน

Littlewood (1990, p. 1) กล่าวว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวการสอนที่ไม่จำกัดความสามารถของผู้เรียนไว้เพียงแต่ความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์เท่านั้น แต่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทุกทักษะ โดยสัมพันธ์ความสามารถทางไวยากรณ์เข้ากับยุทธศาสตร์การสื่อสารด้วยวิธีการที่ถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะในชีวิตจริง ผู้เรียนต้องสัมผัสกับการสื่อสาร ซึ่งเป็นการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ มากมาย

Harmer (2005, p. 2) กล่าวว่า การสอนแบบที่เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) วิธีการนี้เน้นการสอนที่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งมีแนวคิด 2 ประการคือ ภาษามีได้หมายถึงเพียงแค่ไวยากรณ์ต่าง ๆ เท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับหน้าที่ต่าง ๆ ของภาษาด้วย เช่น การใช้ภาษาเพื่อการแสดงการเชื่อเชิญหรือชวนเพื่อแสดงการเห็นด้วย เป็นต้น ผู้เรียนควรจะต้องเรียนรู้ว่าจะใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เหล่านี้ได้อย่างไรและจะต้องรู้จักใช้ภาษาอย่างเหมาะสม

สรุปได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในปัจจุบัน ได้หันมายึดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) มากขึ้น มีการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยครูผู้สอนต้องจัดลำดับการเรียนรู้ เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน เริ่มจากการฟังไปสู่อ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ในสถานการณ์ที่มีโอกาสพบได้จริงในชีวิตประจำวัน และยังคงให้ความสำคัญกับโครงสร้างไวยากรณ์ที่ปรากฏในเนื้อหาที่ใช้สื่อความหมาย

2.2.5 จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ เพื่อสร้างความสามารถในการสื่อสาร (Communication Competence) ให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารมีอยู่ด้วยกัน 4 ส่วนใหญ่ ดังนี้ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2551, น. 2)

1. ความสามารถด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษา คือ ความสามารถทางภาษาทั้งด้านภาษาพูด และที่ไม่ใช่ภาษาพูด อันประกอบด้วยความรู้ในเรื่องการใช้คำศัพท์ กฎเกณฑ์การวางรูปประโยค การออกเสียงและความหมายตามรูปคำ

2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม คือ ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างเหมาะสมในสภาพการณ์ทางสังคมที่แตกต่างกัน โดยเน้นที่ความเหมาะสมทางความหมาย เช่น ทักษะการสนทนา ทักษะการฟัง ทักษะการพูด รวมทั้งความเหมาะสมในรูปประโยคด้วย เช่น ลักษณะภาษา ภาษาท่าทางการแสดงออกโดยใช้ข้อความและระดับเสียง

3. ความสามารถในการค้นคว้าหาข้อมูล คือ ความสามารถในการรวมและตีความรูปประโยคและความหมายเพื่อให้ได้ใจความโดยรวมในข้อความทั้งข้อความที่พูดและเขียน

4. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร คือ ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อสารด้านภาษาและท่าทาง

ทั้งนี้เพื่อมิให้การสื่อสารต้องล้มเหลว ซึ่งเป็นผลมาจากการมีความสามารถทางภาษาไม่เพียงพอ หรือมีข้อจำกัดในการแสดงออกในการสื่อสาร กลวิธีต่าง ๆ ที่ใช้ในการสื่อสาร เช่น การใช้พจนานุกรมการใช้ข้อความหรือวลีอธิบาย รวมทั้งการใช้ท่าทางต่าง ๆ สิ่งที่เราควรคำนึงถึงในการที่จะให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร มี 5 ประการ ดังนี้ (Morrow, 1981, p. 6)

1. ผู้สอนต้องแจ้งให้ผู้เรียนทราบว่าผู้เรียนกำลังทำอะไร ผู้เรียนจะต้องรู้จุดมุ่งหมายในการเรียนว่า เมื่อเรียนจบแล้วจะสามารถทำอะไรได้บ้าง

2. การสอนให้สื่อความหมายได้ คือ การใช้ข้อความต่อเนื่องใช้ภาษาอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นจริง หรือที่เรียกว่า การสอนแบบรวมส่วน

3. ใช้กระบวนการในการสื่อความหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. ช่องว่างขอข้อมูล (Information Gap) แบบฝึกหัดที่มีสถานการณ์ที่เป็นช่องว่างเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนเติมข้อมูล จะทำให้นักเรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้

5. การเลือก (Choice) ลักษณะหนึ่งของการสื่อสาร คือ ผู้ร่วมสนทนามีข้อเลือกว่าจะพูดอะไร จะมีวิธีพูดอย่างไร ส่วนผู้ฟังจะคิดอยู่ในใจว่าผู้พูดจะพูดอะไรออกมา

จุดมุ่งหมายของการสื่อสาร คือ การคาดว่าจะเป็นได้อะไรจากผู้รับสาร ซึ่งสามารถสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ การฝึกปฏิบัติจริงทำให้เกิดการเรียนรู้ การที่ผู้เรียนอยู่ภายในความดูแลของครูตลอดเวลา จะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การสื่อความหมายผิด บางครั้งไม่ได้เป็นอุปสรรคในการสื่อสาร ครูควรอนุโลมไม่เคร่งครัดในความผิดพลาดจนกว่าจะสื่อสารกันจนเข้าใจ และไม่ควรถกท้วงผู้เรียนในระหว่างการทำ กิจกรรมเพราะจะทำให้กิจกรรมหยุดชะงัก และผู้เรียนเกิดความวิตกกังวลเกิดความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาในคราวต่อไป

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ เพื่อสร้างความสามารถในการสื่อสารให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนในด้านความสามารถทางภาษาทั้งด้านภาษาพูด และที่ไม่ใช่ภาษาพูดอันประกอบด้วยความรู้ในเรื่องการใช้คำศัพท์ กฎเกณฑ์การวางรูปประโยค การออกเสียงและความหมายตามรูปคำ สามารถรวมและตีความรูปประโยคและความหมายเพื่อให้ได้ใจความโดยรวมในข้อความทั้งข้อความที่พูดและเขียน และสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้านภาษาและท่าทางอย่างเหมาะสม

2.2.6 ขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2553, น. 1) ได้กล่าวโดยสรุปไว้ว่า จากแนวความคิดการสอนเพื่อการสื่อสาร ทำให้เกิดขั้นตอนการสอน 3 ขั้นตอน โดยมีวิธีดำเนินการในแต่ละขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การนำเสนอเนื้อหาใหม่ จัดเป็นขั้นการสอนที่สำคัญขั้นหนึ่ง ในขั้นนี้ครูจะให้ความรู้ทางด้านเนื้อหาแก่ผู้เรียน ซึ่งนับเป็นการเริ่มต้นทางการเรียนรู้ มีการนำเสนอเนื้อหาใหม่โดยจะมุ่งเน้นการให้ผู้เรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริง โดยทั่วไปรวมทั้งวิธีการใช้ภาษาไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสม กับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์

2. ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) ขั้นการฝึกปฏิบัติเป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งจะเรียนรู้ใหม่จากขั้นการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะของการฝึกควบคุมหรือ ชี้นำ (Controlled Practice / Directed Activities) โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้นำการฝึกไปสู่การฝึกแบบค่อย ๆ ปลดปล่อยให้ทำเองมากขึ้นเป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi - Controlled) การฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลักแต่ก็มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับ ความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ ด้วย เช่นกันในการฝึกนั้น ครูจะเริ่มจากการฝึกปากเปล่า (Oral) ซึ่งเป็นการพูดแบบง่าย ๆ ก่อนจนได้รูปแบบภาษาแล้วค่อยเปลี่ยนสถานการณ์ไป สถานการณ์เหล่านี้จะเป็นสถานการณ์ที่สร้างขึ้นภายในห้องเรียน เพื่อฝึกการใช้โครงสร้างประโยคตามบทเรียน ทั้งนี้ครูผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับด้วยเพื่อให้ผู้เรียนได้รู้ว่าตนใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่ นอกจากนี้ อาจตรวจสอบความเข้าใจด้านความหมายได้ (ไม่ควรใช้เวลานานมากนัก) ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกการเขียน (Written) เพื่อเป็นการฝึกความแม่นยำในการใช้ภาษาต่อไป

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) เป็นขั้นตอนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication Practice) นับเป็นขั้นที่สำคัญที่สุดขั้นหนึ่ง และการฝึกเพื่อใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ในชั้นเรียนไปสู่การนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียนการฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไป มุ่งให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริงด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้ มีประโยชน์ในแง่ที่ช่วยให้ทั้งครูผู้สอนและผู้เรียน ได้รู้ว่าผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปได้แล้วมากน้อยเพียงใด สามารถนำไปปรับใช้ตามความต้องการของตนเองแค่ไหน ซึ่งการที่จะถือว่าผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างแท้จริงคือ การที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองโดยอิสระ ภายใตสถานการณ์ต่าง ๆ ที่พบในชีวิตจริง นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้อีกจากความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนมาแล้วใช้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ในการฝึก ในขั้นตอนนี้ก็ด้วยเพราะผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนดมาให้เหมือนดัง การฝึกในขั้นการฝึกและการได้เลือกใช้ภาษาเองนี้จะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี วิธีการฝึกมักฝึกในรูปแบบของการทำกิจกรรมแบบต่าง ๆ โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดภาระงาน หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ให้

สมพิศ แสงศิริรักษ์ (2545, น. 3) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) จะเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ควบคู่กับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาด้วย การนำเสนอเนื้อหาอาจดำเนินการ ดังนี้

1.1 การนำเข้าสู่เนื้อหา (Lead-In) ครูผู้สอนเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียนโดยใช้ภาพ แผนที่ หรือเล่าเรื่องให้ฟัง จากนั้นจึงนำเสนอเนื้อหาโดยให้ผู้เรียนฟังหรืออ่านเรื่อง ซึ่งอาจเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนาที่มีบริบทหรือสถานการณ์กำกับในเนื้อหาจะต้องมีคำศัพท์รูปแบบภาษาที่ต้องการนำมาฝึกและควรมีคำศัพท์ จำนวน หรือรูปแบบภาษาที่ผู้เรียนรู้จักแล้วบ้าง

1.2 การดึงความรู้เดิมหรือการทบทวนความรู้เดิม (Elicitation) ครูผู้สอนตั้งคำถาม 2-3 คำถามเพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เรียนอยู่มากน้อยเพียงใด ถ้าผู้เรียนตอบได้หรือบอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องได้ ก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลากับการนำเสนอเนื้อหามากนัก

1.3 การอธิบาย (Explanation) อธิบายเนื้อหาทางภาษาที่จำเป็นเมื่อครูผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนยังไม่เข้าใจ อาจนำเสนอรูปแบบการใช้ภาษาที่หลากหลาย (Function) นำเสนอวิธีการใช้และให้ความหมาย ถ้าจำเป็นอาจใช้ภาษาแม่ของผู้เรียนในการอธิบาย

2. ขั้นการฝึก (Practice) ให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาที่เพิ่มเรียนรู้ใหม่ โดยเริ่มต้นด้วยการฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice) ครูผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึกเน้นให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษา เน้นความถูกต้องของภาษา และให้ผู้เรียนทำความเข้าใจความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ การฝึกขั้นนี้จะเริ่มด้วยการฝึกแบบกลไก (Mechanism) อาจเป็นแบบฝึกหัดโครงสร้าง (Structural Exercises) ในรูปแบบต่าง ๆ โดยให้ทำซ้ำ ๆ ตามตัวอย่างได้ให้สามารถจดจำและนำไปใช้ตามรูปแบบจนเกิดความคล่องเป็นอัตโนมัติ (Automatism) ให้ผู้เรียนฟังประโยคตัวอย่างจากเทปหรือจากเสียงครูผู้สอน 1-3 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนฝึกพูดโดยออกเสียงตามเป็นกลุ่มย่อยหรือทีละคน รูปแบบการฝึกที่ใช้ อาจจะเป็นการฝึกเชื่อมประโยค การฝึกบทสนทนาสั้น ๆ (Micro Dialogue) การฝึกขยายประโยคการใช้คำแทนที่การฝึกตามสถานการณ์ต่าง ๆ ครูผู้สอนจำเป็นต้องเตรียมสถานการณ์หนึ่งไปสู่อีกสถานการณ์หนึ่งที่คล้ายคลึงกันแล้วจึงให้สถานการณ์ใหม่เพื่อฝึกการใช้ให้คล่อง

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) การฝึกขั้นตอนนี้สำคัญที่สุด ทั้งนี้เพราะการฝึกขั้นนี้เปรียบเสมือนตัวกลางที่เชื่อมโยงการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน โดยทั่วไปมีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์และชี้แนะแนวทางในเท่านั้น ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างเป็นอิสระ ไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนด เหมือนการฝึกแบบควบคุมการได้เลือกใช้ภาษาเอง ช่วยให้เกิดความมั่นใจ ผู้สอนจะเป็นผู้ริเริ่มหรือผู้จัดการขั้นเริ่มต้นกิจกรรม เช่น อธิบายวิธีทำกิจกรรม จัดกลุ่มผู้เรียน หลังจากนั้นผู้เรียนจะดำเนินการเองทั้งหมด ผู้สอนจะคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ เมื่อผู้เรียนมีปัญหาในการทำกิจกรรมและเป็นผู้ให้ข้อมูลป้อนกลับหรือประเมินผลกิจกรรมในภายหลังกิจกรรมการใช้ภาษาในขั้นนี้ เช่น การแสดงบทบาทสมมุติ (Role play) การแสดงในสถานการณ์จำลอง (Simulation) จัดทำขึ้นเพื่อแก้ปัญหาที่ผู้เรียนไม่สามารถนำความรู้ในชั้นเรียนไปใช้ภายนอกได้ และเพื่อเป็นการเรียนที่เป็นธรรมชาติในสถานการณ์ต่าง ๆ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงมักใช้สื่อซึ่งเป็นของจริง (Authentic Materials) เช่น บทความโฆษณาจากหนังสือพิมพ์ ข่าวจากวิทยุ โทรทัศน์ การพยากรณ์อากาศ เมนูอาหาร ตารางเวลา เป็นต้น

ขั้นตอนการสอนทั้ง 3 ขั้นดังกล่าว ใช้สำหรับทักษะการส่งสาร (Productive Skills) คือ ทักษะการพูดและการเขียน ในกรณีที่จัดทักษะการสอนทักษะการรับสาร (Receptive Skills) คือ ทักษะการฟัง และการอ่านนั้น จะนิยมใช้ลำดับการสอนย่อย (Teaching Steps) ซึ่งมี 3 ลำดับ คือ Pre-listening/Reading ซึ่งเป็นการเตรียมผู้เรียนเข้าสู่การฟังหรือการอ่าน กิจกรรมที่ใช้มักเป็นการสอนศัพท์ หรืออ่านคำถามนำเรื่อง While listening / Reading เป็นการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังฟังหรืออ่านนั้น กิจกรรมที่ใช้มักเป็นคำถามหรือแบบฝึกหาคำไขว้ (Keywords) ส่วน Post-listening /

Reading เป็นกิจกรรมที่ใช้หลังจากการฟังหรืออ่านแล้วเป็นการทดสอบความเข้าใจ

Byrme (1990, pp. 22-90) ได้เสนอขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation Stage) เป็นขั้นตอนที่ครูจะต้องให้ความรู้ทางภาษา ซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องใช้เพื่อเพิ่มความสามารถทางด้านภาษา ซึ่งในการนำเสนอเนื้อหา ครูต้องเสนอในรูปแบบของบริบทการใช้ภาษาต่าง ๆ เช่น ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง บทสนทนา และ ให้นักเรียนสังเกต ตลอดจนสรุปกฎเกณฑ์การใช้ภาษาจากเนื้อเรื่องหรือบทสนทนานั้น อย่างไรก็ตาม ขั้นตอนนี้ไม่ควรใช้เวลานาน เพราะการนำเสนอความรู้ในตัวภาษาเป็นเพียงส่วนหนึ่งของกระบวนการการเรียนรู้เป้าหมายสำคัญอยู่ที่ทักษะในการใช้ภาษา ครูควรสอนให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาอย่างดี เพราะผู้เรียนจะต้องนำความรู้นี้ไปใช้ในการฝึกขั้นต่อไป

2. ขั้นการฝึก (Practice Stage) หลังจากทีครูได้นำเสนอเนื้อหาในรูปแบบของบริบทแล้ว ครูควรจะให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาการฝึกในขั้นนี้จัดเป็นการฝึกแบบควบคุม โดยครูอาจ ให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามทั้งชั้น การฝึกแบบกลไก การฝึกด้วยตารางเทียบแทน การฝึกแบบเปลี่ยนโครงสร้างประโยค การฝึกที่กล่าวมาเป็นเพียงแต่ให้ผู้เรียนจำกฎเกณฑ์ได้ ครูผู้สอนจึงควรให้มีการฝึกอย่างมีความหมาย เช่น ใช้เกม รูปภาพ มาเป็นสื่อประกอบและกระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาโดยเป็นการใช้ภาษาที่เกิดจากความเข้าใจในขั้นนี้ จุดประสงค์สำคัญอยู่ที่ความสำคัญอยู่ที่ความถูกต้องในการใช้ภาษาเป็นสำคัญ

3. ขั้นการใช้ภาษา (Production Stage) ในขั้นนี้ครูจะทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำหรือให้คำปรึกษาเปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำความรู้ภาษาไปใช้ในการสื่อความหมายได้อย่างเสรี มีข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับผู้เรียนในการใช้ภาษาไม่ถือเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด

Brown (2000, p. 53) เสนอขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไว้มีลักษณะ 4 ประการ ที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กัน ดังนี้

1. เป้าหมายของการสอนเน้นไปที่องค์ประกอบทั้งหมดของทักษะการสื่อสารและไม่จำกัดอยู่ภายในกรอบของเนื้อหาภาษาหรือไวยากรณ์

2. เทคนิคทางภาษาได้รับการออกแบบมาเพื่อนำผู้เรียนไปสู่การใช้ภาษาอย่างแท้จริงตามหน้าที่ทางภาษา และปฏิบัติจริงโดยมีจุดมุ่งหมายในการพูด รูปแบบภาษามีใช้เป้าหมายหลัก แต่ตัวรูปแบบเฉพาะของภาษาต่างหากที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารจนสำเร็จตามเป้าหมาย

3. ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง เป็นหลักการเสริมที่อยู่ภายใต้เทคนิคการสื่อสาร มีหลายครั้งที่ความคล่องแคล่วอาจจะมีความสำคัญมากกว่าความถูกต้องเพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้อย่างมีความหมาย

4. ในการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในตอนท้ายสุดผู้เรียนต้องใช้ภาษาอย่างเข้าใจและสร้างสรรค์ ภายในบริบทที่ไม่เคยฝึกมาก่อนจากแนวการสอนต่าง ๆ ดังกล่าว ทำให้เกิดแนวคิดในการสอนว่า ควรนำเสนอภาษาใหม่ในรูปแบบภาษาที่พบในสถานการณ์จริง เพื่อนำไปสู่การสอนคำศัพท์ โครงสร้าง การออกเสียง มีการฝึกฝนจนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา โครงสร้างสามารถใช้ได้ถูกต้องแล้วจึงนำความรู้ที่ได้ไปฝึกใช้ในสถานการณ์จริง แนวการคิดนี้จึงเป็นเป็นขั้นตอนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

จากที่กล่าวถึงนักวิชาการข้างต้น สามารถรวบรวมความหมาย และขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่าประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) เป็นขั้นตอนที่ครูจะต้องนำเสนอเนื้อหาใหม่ ให้ความรู้ทางภาษา ซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องใช้เพื่อเพิ่มความสามารถทางด้านภาษา ได้รับความเข้าใจกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้จริง ครูต้องเสนอในรูปของบริบทการใช้ภาษาต่าง ๆ โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ในด้านการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในขั้นการฝึกปฏิบัติ เช่น ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง บทสนทนา และให้นักเรียนสังเกต ตลอดจนสรุปกฎเกณฑ์การใช้ภาษาจากเนื้อเรื่องหรือบทสนทนานั้น อย่างไรก็ตาม ขั้นตอนนี้ไม่ควรใช้เวลามาก เพราะการนำเสนอความรู้ในตัวภาษาเป็นเพียงส่วนหนึ่งของกระบวนการการเรียนรู้เป้าหมายสำคัญอยู่ที่ทักษะในการใช้ภาษาครูควรสอนให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาอย่างดี เพราะผู้เรียนจะต้องนำความรู้นี้ไปใช้ในการฝึกขั้นต่อไป

2. ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) หลังจากที่ได้ครูได้นำเสนอเนื้อหาในรูปของบริบทแล้ว ครูควรจะให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาการฝึกในขั้นนี้ เป็นการฝึกให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษา การใช้ภาษาที่เพิ่มเรียนรู้ใหม่ เน้นที่ความถูกต้องของภาษา ทำความเข้าใจเกี่ยวกับ ความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบภาษาโดยเริ่มจากการฝึกปากเปล่า (Oral) ซึ่งเป็นการพูดแบบง่าย ๆ ก่อนจนได้รูปแบบภาษาแล้วค่อยเปลี่ยนสถานการณ์ไป สถานการณ์เหล่านี้จะเป็นสถานการณ์ที่สร้างขึ้นภายในห้องเรียนเพื่อฝึกการใช้โครงสร้างประโยคตามบทเรียน ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกการเขียนครูสามารถใช้เกม รูปภาพ มาเป็นสื่อประกอบและกระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาโดยเป็นการใช้ภาษาที่เกิดจากความเข้าใจในขั้นนี้จุดประสงค์สำคัญอยู่ที่ความสำคัญอยู่ที่ความถูกต้องในการใช้ภาษาเป็นสำคัญ

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) นับเป็นขั้นที่สำคัญที่สุดขั้นหนึ่ง และในขั้นนี้ครูจะทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำหรือให้คำปรึกษาเปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำความรู้ภาษาไปใช้ในการสื่อความหมายได้อย่างเสรี เป็นการฝึกเพื่อใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ในชั้นเรียน ไปสู่การนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างเป็นอิสระไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนด เหมือนการฝึกแบบควบคุม การได้เลือกใช้ภาษาเอง ช่วยให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี วิธีการฝึกมักฝึกในรูปของการทำกิจกรรมแบบต่าง ๆ โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดภาระงาน หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ให้

2.2.7 บทบาทหน้าที่ของผู้เรียน ผู้สอน และสื่อการเรียนการสอน

Littlewood (1990, p. 2) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูในการทำกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. ก่อนเริ่มทำกิจกรรม ครูมีบทบาทเป็นผู้วางแผนและจัดดำเนินการเกี่ยวกับกิจกรรมในขั้นเริ่มต้นให้ ครูต้องอธิบายให้นักเรียนเข้าใจถึงลักษณะของกิจกรรม วิธีทำกิจกรรม ตลอดจนข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการทำกิจกรรมนั้น ในขั้นตอนนี้ครูอาจใช้ภาษาแม่ในการอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่าจะต้องทำอะไร และทำอย่างไร และถ้าจำเป็นครูอาจสาธิตการทำกิจกรรมให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่างครั้งหนึ่งก่อน จากนั้นจึงให้นักเรียนทำกิจกรรมเอง โดยทั่วไปการทำ กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมักให้นักเรียนทำงานเป็นคู่ (Pair Work) หรือการทำงานเป็นกลุ่ม (Group Work) ในการทำงานเป็นคู่ ครูอาจจัดคูนักเรียนได้หลายแบบ เช่น ให้นักเรียนที่นั่งใกล้ชิดกันทำกิจกรรมคู่กัน หรือให้นักเรียนเก่งจับคู่กับนักเรียนที่อ่อนเพื่อให้เด็กเก่งช่วยเด็กอ่อนบ้าง หรือให้นักเรียนจับคู่โดยเรียงลำดับเลขที่หรือลำดับตัวอักษรชื่อของนักเรียน เพื่อให้เด็กเรียนทุกคนได้หมุนเวียนทำกิจกรรมคู่กับนักเรียนคนอื่นทั้งชั้นเรียน สำหรับงานกลุ่มโดยทั่วไปควรมีกลุ่มละไม่เกิน 7 คน มิฉะนั้นนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มจะไม่มีโอกาสร่วมกิจกรรมอย่างเต็มที่สำหรับวิธีการจัดกลุ่ม ก็เช่นเดียวกับงานคู่ คือ ครูอาจจัดกลุ่มคละให้มีนักเรียนเก่ง และนักเรียนอ่อนอยู่ในกลุ่มเดียวกัน เพื่อให้เด็กเรียนได้ฝึกทำงานและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยที่นักเรียนอ่อนจะได้เรียนรู้จากนักเรียนเก่งหรืออาจจะจัดกลุ่มนักเรียนตามระดับความสามารถทางภาษาบ้างในบางครั้ง โดยกำหนดงานให้แต่ละกลุ่มแตกต่างกันไปตามระดับความสามารถ

2. ระหว่างทำกิจกรรม ครูมีบทบาทเป็นผู้คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหาไม่ว่าจะเป็นปัญหาด้านภาษาหรือปัญหาเกี่ยวกับวิธีทำกิจกรรม นอกจากนี้ ครูจะมีบทบาทเป็นผู้ตรวจสอบการใช้ภาษาของนักเรียนด้วยว่าถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ แต่ถ้านักเรียนใช้ภาษาผิดเพียงเล็กน้อย ครูไม่จำเป็นต้องแก้ไขทันที เพราะจะเป็นการขัดจังหวะกิจกรรม ครูอาจบันทึกสิ่งที่

ผิดไว้แล้ว อธิบายให้นักเรียนฟังในภายหลัง ดังนั้น ในระหว่างการทำกิจกรรม ครูจึงจำเป็นต้องเดินดูนักเรียนทั่วห้อง เพื่อตรวจสอบการใช้ภาษาของนักเรียนด้วย

3. หลังการทำกิจกรรม ครูมีบทบาทเป็นผู้ประเมินและให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนในการประเมิน การทำกิจกรรมของนักเรียนนั้น ครูอาจใช้วิธีสุ่มเรียกนักเรียนบางคู่หรือบางกลุ่มให้ทำกิจกรรมหรือเสนอผลงานจากการทำกิจกรรมนั้น สำหรับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ครูควรบอกให้นักเรียนได้รู้ว่า โดยทั่วไปนักเรียนทำกิจกรรมได้ดีเพียงใด ใช้ภาษาในการทำกิจกรรมได้ถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ การประเมินและการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นสิ่งจำเป็นมาก เพราะนักเรียนจะได้รู้ถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการทำกิจกรรมของตน

Richards and Rodgers (2002, p. 21) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้แบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่าเป็นการยึดหลักด้านการสื่อสาร มีผลต่อการปรับเปลี่ยนบทบาทของผู้เรียนและครูผู้สอน บทบาทหน้าที่ของผู้เรียน ผู้สอนและสื่อการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. บทบาทของผู้เรียน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนคือผู้ที่ปรึกษาการเรียนรู้เกิดจากการปรึกษาหารือในกลุ่มผู้เรียน โดยผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียน ได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ๆ จุดมุ่งหมายหลักในการทำกิจกรรมกลุ่มคือ มุ่งให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันรู้จักการให้พอ ๆ กับการรับ

2. บทบาทของครู ครูมีบทบาทที่สำคัญ 3 บทบาท คือ ผู้ดำเนินการ เตรียมและดำเนินการจัดกิจกรรม ผู้แนะนำหรือแนะแนวขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ และเป็นผู้วิจัยผู้เรียนเรียนรู้ พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนแต่ละคน นอกจากนั้นครูอาจมีบทบาทอื่น ๆ เช่น ผู้ให้คำปรึกษา ผู้จัดการกระบวนการกลุ่มครูตามแนวการสอนแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นครูที่เป็นศูนย์กลางน้อยที่สุด นั่นคือครูมีหน้าที่ดำเนินการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และในช่วงที่นักเรียนทำกิจกรรม ครูจะกระตุ้นให้กำลังใจช่วยเหลือให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้ได้ความหมายและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ อันเป็นการเชื่อมช่องว่างระหว่างความสามารถทางไวยากรณ์และความสามารถทางด้านสื่อสารของผู้เรียน

3. บทบาทของสื่อการเรียนการสอน การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำเป็นที่ต้องใช้สื่อที่หลากหลาย เพราะสื่อมีความสำคัญต่อการเรียนแบบปฏิสัมพันธ์หรือการเรียนแบบร่วมมือและการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สื่อที่สำคัญ 3 อย่างที่ใช้สำหรับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้แก่

3.1 เนื้อหาในปัจจุบันมีตำราเรียนจำนวนมากมายที่สอดคล้องกับการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งการออกแบบตำราเรียน กิจกรรมและเนื้อหาแตกต่างจากตำราที่แต่งขึ้นมาเพื่อสอนไวยากรณ์ ยกตัวอย่าง แบบเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะไม่มีแบบฝึกหัดหรือโครงสร้างประโยค ส่วนมากแบบเรียนที่เน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะประกอบด้วยข้อมูลในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การจัดสถานการณ์ที่ให้ผู้เรียนได้แสดงบทบาทสมมุติ หรือกิจกรรมคู่ หรืออาจกำหนดเรื่องที่จะเรียนแล้วมีกิจกรรมที่ออกแบบขึ้นมาเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องนั้น ๆ

3.2 งานและกิจกรรม เกมต่าง ๆ บทบาทสมมุติ การเลียนแบบ และกิจกรรมอื่น ๆ เช่น กิจกรรมการสอบถาม แลกเปลี่ยนข้อมูล กิจกรรมการเรียนการสอนแบบเรียนร่วมมือที่เน้นให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทำงานเป็นกลุ่ม

3.3 สื่อที่เน้นเป็นของจริง เช่น ป้ายประกาศ หนังสือพิมพ์ รูปภาพ แผนที่

สรุปได้ว่า บทบาทของครูในการทำกิจกรรมการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารคือเป็นผู้วางแผนและจัดดำเนินการเกี่ยวกับกิจกรรมในชั้นเริ่มต้นให้ อธิบายให้นักเรียนเข้าใจถึงลักษณะของกิจกรรมวิธีทำ กิจกรรม จากนั้นจึงให้นักเรียนทำ กิจกรรมเอง การทำกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมักให้นักเรียนทำงานเป็นคู่ (Pair Work) หรือการทำงานเป็นกลุ่ม (Group Work) ในการทำงานเป็นคู่ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทำงานและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ครูมีบทบาทเป็นผู้คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหาไม่ว่าจะเป็นปัญหาด้านภาษาหรือปัญหาเกี่ยวกับวิธีทำกิจกรรม บทบาทของผู้เรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนคือผู้ที่ปรึกษา การเรียนรู้เกิดจากการปรึกษาหารือในกลุ่มผู้เรียน ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ๆ บทบาทของสื่อการเรียนการสอนต้องเป็นสื่อที่มีความหลากหลาย เพราะสื่อมีความสำคัญต่อการเรียนแบบปฏิสัมพันธ์หรือการเรียนแบบร่วมมือและการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

2.3 กระบวนการวัดการประเมินผลภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

กระบวนการวัดการประเมินผลภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา เน้นการวัดความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษทั้งในด้านการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม การใช้ภาษาเพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา ผลของการวัดและการประเมินจะนำมาใช้ในการพัฒนาผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง ระดับเตรียมความพร้อมวัดและประเมินผล โดยเน้นการประเมินพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนจากการเข้าร่วมกิจกรรมและความสามารถในการสื่อสารด้วยการฟังและพูด ระดับอ่านออกเขียนได้ วัดและประเมินจากความสามารถในการใช้ภาษาในด้านความเข้าใจ การฟัง พูด

อ่าน เขียนและการสะกดคำ

ส่วนระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น วัดความสามารถในการใช้ภาษา โดยประเมินให้ครบทั้ง 3 ลักษณะ คือ ประเมินผลก่อนเรียน ประเมินผลระหว่างเรียนและประเมินผลภายหลังการเรียน ประเมินทั้งภาคปฏิบัติ ภาคความรู้ และเจตคติ โดยเครื่องมือวัดและการประเมินผลที่หลากหลาย มีการวัดระดับมาตรฐานทางภาษาของผู้เรียน โดยใช้การทดสอบมาตรฐานความรู้ความสามารถสำหรับผู้จะสำเร็จการศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544, น. 1)

2.3.1 สื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

สื่อการเรียนการสอนที่ดีมีหลายประเภท แต่ละประเภทมีคุณสมบัติเฉพาะที่สามารถนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนได้อย่างน่าสนใจ สื่อเหล่านี้จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว นอกเหนือจากหนังสือเรียน แบบฝึกหัด คู่มือครูและแถบบันทึกเสียงประกอบบทเรียนแล้ว สื่อภาษาอังกฤษที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน เช่น หนังสือพิมพ์ แบบฟอร์มต่าง ๆ จดหมาย แผ่นภาพ ป้ายโฆษณา และอื่น ๆ นอกจากนี้สื่อของจริงที่พบเห็นรอบตัว ทั้งในและนอกห้องเรียนก็สามารถนำมาสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ หากโรงเรียนมีความพร้อมก็อาจพิจารณาใช้สื่อที่เป็นเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น วิกิทัศน์ คอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษา ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง และอื่น ๆ อุปกรณ์ และสื่อดังกล่าวผู้สอนสามารถเลือกใช้หรือสร้างขึ้นให้เหมาะสมกับสถานการณ์การเรียนการสอน สภาพห้องเรียน และพื้นที่ทางภาษาของผู้เรียน โดยจะต้องแสวงหาความรู้เกี่ยวกับสื่อ และพิจารณาเลือกใช้สื่อจนสามารถนำสื่อแต่ละชนิดมาประกอบการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544, น. 2)

2.4 แบบฝึกทักษะ

2.4.1 ความหมายของแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะมีความจำเป็นแก่การเรียนการสอนเพราะช่วยให้ผู้เรียนได้แก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนด้วยการฝึกฝนจากแบบฝึกทักษะที่ครูสร้างขึ้น จึงมีผู้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ ดังนี้

ประไพ ปลายเนตร (2543, น. 1) ให้ความหมายว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อหรือสิ่งเร้าทางการเรียนที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมทักษะแก่ผู้เรียน มีลักษณะเป็นแบบฝึกทักษะหัดที่มีกิจกรรมให้นักเรียนกระทำ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถของนักเรียน แบบฝึกทักษะจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการเรียนการสอน เพราะช่วยให้นักเรียนได้แก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนด้วยการใช้แบบ

ฝึกทักษะที่ครูสร้างขึ้น

รัตนา ศีลาสา (2544, น. 1) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกทักษะว่าเป็นสื่อ สิ่งเร้า หรือกิจกรรมที่ครูสร้างขึ้นเพื่อเสริมทักษะให้แก่นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อทบทวนเนื้อหาความรู้ต่าง ๆ ที่เรียนไปแล้วจนกระทั่งสามารถนำความรู้ไปใช้โดยอัตโนมัติ ถูกต้อง คล่องแคล่ว แม่นยำ แบบฝึกทักษะจึงเป็นสิ่งที่มีความหมายกับนักเรียน และยังช่วยให้ผู้เรียนแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียน ด้วยการฝึกฝนจากแบบฝึกทักษะที่ครูสร้างขึ้น

อารีย์ บัวคุ้มภัย (2554, น. 1) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะว่า เป็นการสร้างแบบฝึกทักษะในรูปแบบที่หลากหลายโดยมีจุดประสงค์เพื่อเสริมทักษะต่าง ๆ ให้เกิดแก่ผู้เรียนในขณะที่เรียน หรือหลังจากเรียนสำเร็จแล้ว

ราชบัณฑิตยสถาน (2556, น. 1) ให้ความหมายของ แบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึงแบบ ตัวอย่าง ปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ

สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อหรือสิ่งเร้าทางการเรียนที่ครูสร้างขึ้นในรูปแบบที่หลากหลายโดยมีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถของนักเรียน ช่วยพัฒนาและเสริมทักษะให้แก่นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อทบทวนเนื้อหาความรู้ต่าง ๆ ที่เรียนไปแล้ว และเหมาะสำหรับแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนด้วยการฝึกฝนจากทำแบบฝึกทักษะ

2.4.2 หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะเป็นสิ่งสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษนอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะความชำนาญแล้วยังช่วยให้สามารถจำบทเรียนได้นาน แบบฝึกทักษะที่ดีและมีประสิทธิภาพนั้น ต้องมีความหมายต่อผู้เรียน ดังนั้น การสร้างแบบฝึกทักษะจึงต้องมีหลักยึดว่าแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นควรมีหลักในการสร้าง ดังนี้

กลิ่นพะยอม สุระกาย (2544, น. 2) ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับหลักการสร้างแบบฝึกทักษะ โดยมีสิ่งที่ต้องคำนึงถึง ดังนี้

1. ต้องมีการนำเอาหลักจิตวิทยามาใช้เพื่อหาวิธีดึงดูดความสนใจของนักเรียนตามวัย ตั้งจุดประสงค์ให้แน่นอน และมีการเขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมด้วย
2. เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก และเป็นแบบสั้น ๆ ง่าย ๆ ใช้เวลาในการฝึกมาก
3. แบบฝึกทักษะควรมีกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อป้องกันความเบื่อหน่าย
4. เนื้อหาที่คัดเลือกมาต้องอิงจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยมีความยากง่ายที่เหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของนักเรียน
5. มีการนำเทคโนโลยี อุปกรณ์ หรือภาพประกอบมาใช้อย่างเหมาะสมในแต่ละตอน

6. กำหนดเวลาให้เหมาะสม
7. ให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าในการทำชุดฝึกทักษะของตน
8. มีการทดลองก่อนนำไปใช้จริง
9. มีการประเมินผล โดยอิงจุดประสงค์การเรียนรู้

อารีย์ บัวคุ้มภัย (2554, น. 2) กล่าวว่า การสร้างแบบฝึกทักษะควรมีหลักในการสร้าง ดังนี้

1. ยึดหลักจิตวิทยาการเรียนรู้และพัฒนาการของนักเรียนในแต่ละวัย ต้องตั้งจุดประสงค์ที่แน่นอนว่าจะฝึกทักษะด้านใดเพื่อจัดเนื้อหาให้ตรงกับจุดประสงค์
2. ต้องมีความยากง่ายเหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของนักเรียนและเรียงลำดับความง่ายไปหายาก
3. ต้องมีคำชี้แจงที่เข้าใจง่ายและควรมีตัวอย่าง เพื่อให้นักเรียนเข้าใจมากขึ้น
4. ต้องมีรูปแบบที่หลากหลาย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่กว้างขวาง ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และไม่ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย
5. ต้องมีความถูกต้องด้านเนื้อหา ซึ่งทำได้โดยการตรวจสอบหรือทดลองใช้ก่อนที่จะนำไปใช้จริง
6. ต้องมีรูปภาพประกอบเพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน
7. ต้องให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าในการทำแบบฝึกทักษะของตนเพื่อเป็นการจูงใจให้เกิดการเรียนรู้ในโอกาสต่อไป

Richards and Rogers (1991, p. 1) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะว่าถือเป็นระดับของการวิเคราะห์รูปแบบทางการสอน ซึ่งจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. วัตถุประสงค์ของการสอน
2. ทำอย่างไรจึงจะเลือกเนื้อหาที่จะนำไปใช้สอนและการจัดเตรียมรูปแบบการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร
3. ลักษณะของภาระงานและกิจกรรมการสอนสอดคล้องกับรูปแบบการสอนหรือไม่
4. คำนึงถึงบทบาทของผู้เรียน
5. บทบาทของครู
6. บทบาทของสื่อการสอน

Seels and Glassgow (1990, p. 1) ได้ยกตัวอย่างให้เห็นว่า ประกอบด้วยขั้นตอนแสดงขั้นตอนในการสร้างแบบฝึกทักษะ ว่าขั้นตอนในการสร้างแบบฝึกทักษะเริ่มจากการวิเคราะห์ข้อมูลทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับตัวผู้เรียนและลักษณะวิเคราะห์ข้อมูล สร้างหรือออกแบบพัฒนาเครื่องมือ ทดลองใช้เครื่องมือ ประเมินผล

เนื้อหาที่ผู้เรียนต้องการ เพื่อจะได้เลือกสื่อที่มีความเหมาะสม (ขั้นที่ 1) จากนั้นก็จะสร้างหรือกำหนดรูปแบบการสอน (ขั้นที่ 2) ก่อนที่จะนำแบบฝึกทักษะ ออกไปใช้ควรมีการปรับปรุง แก้ไขหรืออาจรวมไปถึงการปรับปรุงขั้นตอนและวิธีสอนเพื่อให้มีความเหมาะสม (ขั้นที่ 3) จากนั้นจึงทำการทดลองใช้แบบฝึกทักษะ (ขั้นที่ 4) และประเมินผลเพื่อจะได้ทราบว่าผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ (ขั้นที่ 5) สำหรับขั้นตอนของการสร้างแบบฝึกทักษะทางการสอน ของซีลส์และกลาสโกว์นั้นประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

1. วิเคราะห์ปัญหา กำหนดปัญหาการสอน โดยรวบรวมปัญหาจากการประเมินความต้องการของผู้เรียน
2. วิเคราะห์ภาระงาน โดยรวบรวมข้อมูลจากทักษะต่าง ๆ รวมไปถึงพฤติกรรมทางการเรียนและทัศนคติ จากนั้นจึงวิเคราะห์วิธีการสอนเพื่อกำหนดวิธีที่ต้องการ
3. เขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และกำหนดเกณฑ์การทดสอบเพื่อให้สัมพันธ์กับจุดประสงค์
4. กำหนดกลวิธีการสอนหรือส่วนประกอบของการสอน เช่น ขึ้นนำเสนอเนื้อหาหรือขั้นการฝึกปฏิบัติ
5. เลือกรูปแบบการสอนการสื่อสารที่จะนำมาสร้างเป็นแบบฝึกทักษะ
6. วางแผนผลิต พัฒนาสื่อ ตรวจสอบขั้นตอนในการพัฒนาสื่อเพื่อให้สอดคล้องกับโครงการสอน
7. วางแผนและกำหนดกลวิธีที่จะใช้ในการประเมินผลขั้นปฏิบัติการ รวบรวมข้อมูลในขั้นการวัดผลการเรียนรู้รายจุดประสงค์เพื่อนำไปพิจารณาปรับปรุงหรืออาจมีการทดสอบใหม่
8. วางแผนขั้นตอนในการใช้เครื่องมือ
9. ดำเนินการประเมินผลขั้นสรุป
10. นำแบบฝึกทักษะที่ผลิตออกเผยแพร่

รัตนา ดิศาลา (2544, น. 1) กล่าวว่า การสร้างแบบฝึกทักษะที่ใช้ฝึกทักษะทางภาษานั้นมีหลายรูปแบบ ต้องมีความเหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก ผู้สร้างควรคำนึงถึงความสนใจความแตกต่างระหว่างบุคคล และหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์กับจุดประสงค์ที่วางไว้ มีลำดับ

ขั้นตอนการเรียนรู้ ควรจัดทำให้จบเป็นเรื่อง ๆ รวมทั้งมีการประเมินผล โดยแจ้งผลความก้าวหน้าในการฝึกให้นักเรียนทราบทันทีทุกครั้ง นอกจากนี้นักเรียนจะได้รับประโยชน์หรือคุณค่าจากการฝึกหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับ การเอาใจใส่และรวมทั้งการดูแลจากครูผู้ฝึกเป็นสำคัญ หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะมีสิ่งที่จะต้องคำนึงถึงมากมาย ดังนี้

1. ก่อนที่จะสร้างแบบฝึกทักษะต้องกำหนดโครงสร้างไว้คร่าว ๆ
2. ศึกษาปัญหาข้อบกพร่องของเด็กในการเรียนการสอน
3. ศึกษาหลักจิตวิทยาเพื่อนำมาสร้างแบบฝึกทักษะให้เหมาะกับวัย
4. ศึกษาเนื้อหาวิชา
5. ตั้งจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้สอดคล้องกับเนื้อหา
6. นำเทคโนโลยีมาใช้เพื่อให้แบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพ
7. แบบฝึกทักษะควรมีกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น เกม ทำแบบฝึกทักษะ เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ เกิดการเรียนรู้ที่กว้างขวาง

8. มีความยากง่ายเหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียน โดยเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก

9. มีภาพประกอบเพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน
10. มีการทดลองใช้ก่อนนำไปใช้จริง และมีการประเมินผลก่อนและหลังเรียน

สรุปได้ว่า หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะ มีหลักในการสร้างหลายรูปแบบ ต้องมีความเหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กผู้สร้างควรคำนึงถึงความสนใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคล หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะมีสิ่งที่จะต้องคำนึงสิ่งต่อไปนี้เป็น

1. ยึดหลักจิตวิทยาการเรียนรู้และพัฒนาการของนักเรียนในแต่ละวัย ต้องตั้งจุดประสงค์ที่แน่นอนว่าจะฝึกทักษะด้านใดเพื่อจัดเนื้อหาให้ตรงกับจุดประสงค์
2. เนื้อหาที่คิดเลือกมาต้องอิงจุดประสงค์การเรียนรู้โดยมีความยากง่ายที่เหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของนักเรียน
3. ต้องมีความถูกต้องด้านเนื้อหา ซึ่งทำได้โดยการตรวจสอบหรือทดลองใช้ก่อนที่จะนำไปใช้จริง
4. ต้องมีคำชี้แจงที่เข้าใจง่ายและควรมีตัวอย่างเพื่อให้นักเรียนเข้าใจมากขึ้น
5. มีภาพประกอบเพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน
6. กำหนดเวลาให้เหมาะสม
7. ต้องให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าในการทำแบบฝึกทักษะของตนเพื่อเป็นการจูงใจให้เกิดการเรียนรู้ในโอกาสต่อไป

8. แบบฝึกทักษะควรมีกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อป้องกันความเบื่อหน่าย เช่น เกม ทำแบบฝึกทักษะหัด เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ เกิดการเรียนรู้ที่กว้างขวาง

9. มีการประเมินผล โดยอิงจุดประสงค์การเรียนรู้

2.4.3 ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี

ในการสร้างแบบฝึกทักษะสำหรับเด็กมีองค์ประกอบหลายประการ ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะที่ดีไว้ ดังนี้

กรรณิการ์ พวงเกษม (2540, น. 2) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะที่จะทำให้นักเรียนเกิดทักษะที่ดีและถูกต้อง ควรมีลักษณะ ดังนี้

1. ควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีการ คำสั่งหรือตัวอย่างไม่ควรยาวเกินไป เพราะจะทำให้เข้าใจยาก ควรปรับให้ง่ายและเหมาะสมกับผู้ใช้ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง

2. ควรมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงจุดมุ่งหมายของการฝึกลงทุนน้อย ใช้ได้นานและทันสมัยอยู่เสมอ

3. ภาษาและภาพที่มีความเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของนักเรียน

4. ควรแยกฝึกเป็นเรื่อง ๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไป ควรมีกิจกรรมหลายรูปแบบเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจและไม่น่าเบื่อในการทำ และเพื่อฝึกทักษะด้านใดด้านหนึ่งจนเกิดความชำนาญ

5. ควรมีทั้งกำหนดคำตอบให้และแบบให้ตอบโดยเสรี การเลือกใช้คำ ข้อความ หรือรูปภาพในแบบฝึกทักษะ ควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคย และตรงกับความสนใจ

6. ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้า รวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อย ๆ จะทำให้นักเรียนเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ ได้ดี ใช้ได้อย่างถูกต้องและมีหลักเกณฑ์และมองสิ่งที่เขาได้รับการฝึกฝนนั้นมีความหมายต่อผู้ฝึกตลอดไป

7. มีผลตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลเนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลาย ๆ ด้าน เช่น ความต้องการ ความตั้งใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญาและประสบการณ์ฉะนั้น การจัดทำแบบฝึกทักษะควรทำให้มากพอและควรมีทุกระดับตั้งแต่ง่าย ปานกลางจนถึงระดับค่อนข้างยาก เพื่อที่ว่าเด็กทั้งปานกลางและอ่อนจะได้ทำตามสามารถ เพื่อให้เด็กนักเรียนทุกคนได้ประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึกทักษะ

8. ควรเร้าความสนใจตั้งแต่กิจกรรมแรกจนถึงกิจกรรมสุดท้าย

9. ควรได้รับการปรับปรุงควบคู่ไปกับหนังสือแบบเรียนอยู่เสมอ และควรใช้ได้ทั้งในและนอกห้องเรียน

10. ควรเป็นแบบฝึกทักษะที่ครูสร้างให้นักเรียนได้ฝึกหัด แล้วสามารถประเมิน จำแนกความเจริญงอกงามของเด็กได้ด้วย

ประไพ ปลายเนตร (2543, น. 1) กล่าวถึง ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีจะต้องเป็น แบบฝึกทักษะสั้น ๆ มีหลายรูปแบบ ฝึกเพียงเรื่องเดียวในแบบฝึกทักษะนั้น ๆ มีคำอธิบายชัดเจน ใช้ภาษาง่าย ๆ ใช้เวลาฝึกไม่นานเกินไปและสามารถเรียนได้ตนเอง

รัตนา ดิสาธา (2544, น. 1) ได้ให้ข้อเสนอแนะของแบบฝึกทักษะที่ดีว่าจะต้องเป็น แบบฝึกทักษะสั้น ๆ ฝึกหลาย ๆ ครั้ง มีหลายรูปแบบ มีความสำคัญในการฝึกให้เกิดความชำนาญ ควรฝึกเพียงเรื่องเดียวในการฝึกนั้น ๆ มีคำอธิบายที่ชัดเจน ใช้ภาษาง่าย ๆ ใช้เวลาฝึกไม่นานเกินไป และสามารถเขียนได้ด้วยตนเอง เมื่อผู้เรียนได้รับการฝึกแล้วก็สามารถพัฒนาตนเองได้ดีขึ้น จึงจะ นับได้ว่าเป็นแบบฝึกทักษะที่ดีและมีประโยชน์คุ้มค่าทั้งต่อผู้สอนและผู้เรียน เพื่อใช้แก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนที่มีปัญหาได้

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีนั้น ควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีการ คำสั่งหรือตัวอย่างไม่ควรยาวเกินไป
2. ควรมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงจุดมุ่งหมายของการฝึกลงทุนน้อย ใช้ได้นานและทันสมัยอยู่เสมอ
3. ภาษาและภาพที่มีความเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของนักเรียน
4. เป็นแบบฝึกทักษะสั้น ๆ ฝึกหลาย ๆ ครั้ง มีหลายรูปแบบ เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจและไม่เบื่อในการทำ และเพื่อฝึกทักษะด้านใดด้านหนึ่งจนเกิดความชำนาญ
5. ควรมีทั้งกำหนดคำตอบให้และแบบให้ตอบโดยเสรี การเลือกใช้คำ ข้อความ หรือรูปภาพในแบบฝึกทักษะ ควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคย และตรงกับความสนใจ
6. ใช้เวลาฝึกไม่นานเกินไปและสามารถเรียนได้ตนเอง
7. มีผลตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลาย ๆ ด้าน เช่น ความตั้งใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญาและประสบการณ์ การจัดทำแบบฝึกทักษะควรมีทุกระดับตั้งแต่ง่าย ปานกลางจนถึงระดับค่อนข้างยาก เพื่อให้เด็กนักเรียนทุกคนได้ประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึกทักษะ

กชกร ธิปัตติ (2556, น. 2) ได้สรุปเกี่ยวกับลักษณะของชุดฝึกทักษะที่ดีได้ว่า ลักษณะของชุดฝึกทักษะที่ดีนั้นควรมีลักษณะเข้าใจง่าย มีคำอธิบายที่ชัดเจน เป็นชุดฝึกทักษะที่หลากหลาย มีความเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน ทำทายความสามารถและฝึกด้วยตนเอง ตรงตามลักษณะประเด็นปัญหาที่ต่างก็มีความสำคัญยิ่ง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะที่ดี ควรมีลักษณะที่ดีดังต่อไปนี้

1. ควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีการ คำสั่งหรือตัวอย่างไม่ควรยาวเกินไป
2. ภาษาและภาพที่มีความเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของนักเรียน
3. ควรสร้างความสนใจตั้งแต่กิจกรรมแรกจนถึงกิจกรรมสุดท้าย
4. ใช้เวลาฝึกไม่นานเกินไปและสามารถเรียนได้ด้วยตนเอง
5. ควรแยกฝึกเป็นเรื่อง ๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไป ควรมีกิจกรรมหลายรูปแบบเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจและไม่น่าเบื่อในการทำ และเพื่อฝึกทักษะด้านใดด้านหนึ่งจนเกิดความชำนาญ
6. ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้ารวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อย ๆ จะทำให้นักเรียนเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ ได้ดี ใช้ได้อย่างถูกต้อง

2.4.4 หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะ

ในการสร้างแบบฝึกทักษะเพื่อให้มีคุณภาพ ต้องคำนึงถึงหลักจิตวิทยา เพราะการเรียนการสอนจะได้ผลดีควรใช้แบบฝึกทักษะที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ใช้แนวทฤษฎีและจิตวิทยาการเรียนรู้เป็นพื้นฐานในการสร้างแบบฝึกทักษะที่มีความสอดคล้องกับทฤษฎีที่สำคัญ

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย์ (2544, น. 2) กล่าวถึง การสร้างแบบฝึกทักษะว่า ต้องยึดหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องมาสร้างแบบฝึกทักษะ ซึ่งจะใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างบรรยากาศและสภาพการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Difference)

นักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถ และความสนใจทางภาษาแตกต่างกัน ก่อนสอนควรมีการทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กเสียก่อน เด็กคนใดมีความสามารถ สูง ก็ให้การสนับสนุน ให้มีทักษะสูงยิ่งขึ้นไปอีก ส่วนเด็กคนใดมีทักษะต่ำ ควรพยายามสอนซ่อมเสริมให้เป็นพิเศษ

2. การเรียนรู้โดยการกระทำ (Learning by Doing)

นักเรียนสามารถเรียนรู้ทักษะการเขียนได้คล่องแคล่วชำนาญก็เพราะมีประสบการณ์ตรงจากการลงมือฝึกกระทำด้วยตนเอง จึงเป็นโอกาสที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้มากที่สุด

3. การเรียนจากการฝึกฝน (Law of Exercise)

การฝึกฝนเป็นกฎการเรียนรู้ของนักจิตวิทยา Thorndike ได้กล่าวไว้ว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีก็ต่อเมื่อได้ฝึกฝน หรือกระทำซ้ำ ผู้เรียนจะมีทักษะทางภาษาดีมีความรู้

ความเข้าใจและเกิดทัศนคติที่ดี ถ้าผู้เรียน ได้ฝึกฝน ได้ทำแบบฝึกทักษะหัด ได้ใช้ภาษามากเท่าใดก็จะช่วยให้มีทักษะดีมากขึ้นเท่านั้น

4. กฎแห่งผล (Law of Effect)

นักเรียนได้เรียนแล้ว ย่อมต้องการทราบผลการเรียนของตนว่าเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นเมื่อมีงานให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะ ครูควรรีบตรวจและคืนนักเรียนโดยรวดเร็ว ผู้เรียนจะมีความพึงพอใจที่ได้รับผลการเรียน

5. กฎการใช้และไม่ใช้ (Law of Use and Disuse)

ภาษาเป็นวิชาทักษะต้องมีการใช้ ฝึกฝนอยู่เสมอ จึงจะคล่องแคล่ว และชำนาญในการใช้ภาษา ถ้าหากเรียนแล้วไม่ได้ใช้นาน ๆ ก็ลืมไปหมด หรือมีทักษะไม่ดีเท่าที่ควร

6. แรงจูงใจ (Motivation) เป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะเป็นสิ่งเร้าเพื่อจูงใจให้นักเรียนสนใจเรียน ตั้งใจฝึกฝนทักษะและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

ประไพ ปลายเนตร (2543, น. 1) กล่าวว่า หลักจิตวิทยาการเรียนรู้ในการสร้างแบบฝึกทักษะและการใช้แบบฝึกทักษะนั้นครูผู้สอนควรมุ่งหมายในการใช้แบบฝึกทักษะ แบบฝึกทักษะต้องตรงตามจุดประสงค์ของเนื้อหาที่เรียน ด้านเนื้อหาของแบบฝึกทักษะก็ควรมีความยากง่ายเหมาะสมกับวุฒิภาวะและความสามารถของผู้เรียน มีกิจกรรมมาก ๆ เพื่อความสนุกสนานควรมีแบบฝึกทักษะที่มากพอที่เด็กเก่งและเด็กอ่อนจะเลือกทำได้ นอกจากนี้ควรมีการเปรียบเทียบการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะกับเครื่องมืออื่น ๆ และควรมีการประเมินผลหลังการใช้แบบฝึกทักษะอีกด้วย

รัตนา ดีศาลา (2544, น. 1) กล่าวว่า หลักจิตวิทยาทำให้ทราบว่าในการสร้างแบบฝึกทักษะที่ดีนั้นจะต้องคำนึงถึงจิตวิทยาเพื่อให้ได้แบบฝึกทักษะที่เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียน และยังเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทำให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจที่จะเรียนแบบฝึก ได้รับประสบการณ์ตรงจากการลงมือกระทำด้วยตนเองและเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียน เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดีและมีประสิทธิภาพ

กลิ่นพะยอม สุระคาย (2544, น. 2) กล่าวว่า หลักจิตวิทยาในการสร้างแบบฝึกทักษะนั้น ต้องคำนึงถึงการนำสิ่งที่กลุ่มเป้าหมายพอใจมาเป็นสิ่งเร้าเพื่อให้เกิดการตอบสนองและเกิดการเรียนรู้โดยการฝึกทำกิจกรรมซ้ำ ๆ อยู่เสมอ จึงจะเกิดความแม่นยำและทักษะขึ้นหลังจากฝึกทำกิจกรรมแล้วต้องให้นักเรียนทราบถึงผลแห่งการกระทำของตนด้วย นอกจากนี้ยังต้องนำหลักการจูงใจมาใช้ เพื่อเป็นการเสริมกำลังใจแก่นักเรียนอีกด้วย เช่น เรียงเนื้อหาจากง่ายไปหายาก หรือนำภาพมาเป็นสิ่งเร้าความสนใจ นอกจากจะคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้แล้ว ควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียนด้วย

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับหลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้อง กับแบบฝึกทักษะ จึงสรุปได้ว่า ในการสร้างแบบฝึกทักษะ สิ่งสำคัญประการหนึ่งที่ต้องคำนึงถึง คือ หลักจิตวิทยาการศึกษา กล่าวคือความเข้าใจในหลักจิตวิทยา จะช่วยให้แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมีความสมบูรณ์เหมาะสมที่จะนำไปใช้กับผู้เรียนให้สอดคล้องกับวัยความสนใจ ความสามารถของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน การเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะต้องอาศัยความฝึกฝนอยู่เสมอ ผู้เรียนจะเรียนได้ดีก็ต่อเมื่อได้รับการฝึกฝน หรือกระทำซ้ำ ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางภาษาดี มีความรู้ความเข้าใจและเกิดทัศนคติที่ดี แบบฝึกทักษะที่ดีควรที่เรียงลำดับจากง่ายไปหายากและมีแบบฝึกทักษะมากพอที่เด็กเก่งและเด็กอ่อนจะเลือกทำได้ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันและควรมีการประเมินผลก่อน – หลังการใช้แบบฝึกทักษะด้วย

2.4.5 ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ

การสร้างแบบฝึกทักษะนั้น นอกจากจะใช้เป็นการฝึกฝนทักษะต่าง ๆ แล้วยังมีประโยชน์อื่น ๆ อีกมากไม่ว่าจะใช้เป็นเครื่องมือในการวัดผลหรือการแก้ไขข้อบกพร่องของการเรียนการสอนแล้วประโยชน์ของแบบฝึกทักษะยังมีอีกมากซึ่งนักการศึกษา ได้กล่าวไว้ดังนี้

กาญจนา คุณานุรักษ์ (2554, น. 3) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ ไว้ดังนี้

1. ช่วยลดเวลาการสอนของครูและเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี
2. เป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้เรียน เพราะเป็นการเน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งถ้าครูเพิกเฉยต่อแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันของนักเรียนแต่ละบุคคลจะทำให้เกิดประสิทธิภาพการสอนไม่เกิดผลเท่าที่ควร แบบฝึกทักษะจึงเหมาะสมกับเอกลักษณ์ของผู้เรียนแต่ละคน
3. ประโยชน์ต่อการประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน การประเมินแบบอิงเกณฑ์โดยประเมินผู้เรียนแต่ละคนเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้หรือเปรียบเทียบกับจุดประสงค์

2.5 แผนการจัดการเรียนรู้

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 2) ได้อธิบายแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วยหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกอบไปด้วยส่วนต่าง ๆ ดังนี้

1. สารการเรียนรู้ สารการเรียนรู้ประกอบด้วยองค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการเรียนรู้ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ คุณธรรม จริยธรรมของผู้เรียน หลักสูตร กำหนดสาระเรียนรู้ที่เป็นพื้นฐานสำคัญที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ไว้ 8 กลุ่ม ได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา

ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพ และเทคโนโลยี และภาษาต่างประเทศ

2. กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เป็นกิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถ ของตนเองตามศักยภาพ มุ่งเน้นเพิ่มเติมจากกิจกรรมที่ได้จัดให้เรียนรู้ตามกลุ่มสาระที่เรียนรู้ ทั้ง 8 กลุ่ม กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือกิจกรรมแนะแนว และกิจกรรมนักเรียน

3. มาตรฐานการเรียนรู้ หลักสูตรกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม ที่เป็นข้อกำหนดคุณภาพผู้เรียนด้านความรู้ ทักษะกระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมของแต่ละกลุ่ม เพื่อใช้เป็นจุดมุ่งหมายในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์

2.5.1 บทบาทของครูและนักเรียนในแผนกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการเขียน

ครูจะต้องคำนึงว่าการจัดกิจกรรมการสอนเขียนในชั้นเรียนมิใช่เป็นการฝึกฝนการเขียนอย่างธรรมดา แต่เป็นการเพิ่มพูนความรู้ให้กับนักเรียน ครูจะต้องคิดอย่างละเอียดรอบคอบในการจัดหากิจกรรมให้นักเรียนทำ ครูต้องแน่ใจว่ากิจกรรมที่จัดหาให้นักเรียนทำ มีประสิทธิภาพที่ดี มีรูปแบบต่าง ๆ กัน ไม่ซ้ำ ซากที่จะทำให้นักเรียนเบื่อ มีการคัดเลือกและปรับปรุงตลอดเวลา เพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียนของเรา เป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้แสดงความสามารถรายบุคคลและทำงานร่วมกันเป็นหมู่สลับกันไป

ตัวอย่างกิจกรรมเพื่อส่งเสริมพัฒนาทักษะการเขียน

1. กิจกรรมการสอนเขียนจากการให้นักเรียนใช้ความสามารถในการสังเกต
2. กิจกรรมเสริมคำศัพท์เพื่อพัฒนาทักษะเขียน
3. กิจกรรมส่งเสริมการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์เพื่อพัฒนาทักษะเขียน

จากกิจกรรมเพื่อส่งเสริมพัฒนาทักษะการเขียน ผู้วิจัยเลือกกิจกรรมส่งเสริมการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนมาใช้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ไวยากรณ์ และโครงสร้างทางภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามหลักการใช้ภาษา กิจกรรมส่งเสริมการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความแม่นยำ ในเรื่องการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ให้ดียิ่งขึ้น ครูจะอาศัยทักษะการสอนเขียนเป็นเครื่องพัฒนาความรู้ทางภาษาให้นักเรียนได้เป็นอย่างดี เช่น

ตัวอย่างการกรอกแบบฟอร์มประวัติส่วนตัว (Personnel Information)

Name : What' s your name?

.....
.....

Address : Where do you live?

.....
.....

Telephone Number : What' s your telephone number?

.....
.....

Age : How old are you?

.....
.....

Sex : Are you a boy or a girl?

.....
.....

Nationality : What is your nationality?

.....
.....

Post your Photograph here

Name.....

Surname.....

(What is your name?)

Nationality.....

.....

(What is your nationality?)

City.....

.....

(Where do you live?)

Address.....

.....

(What is your address? What is the post code?)

ตัวอย่างการเขียนจดหมายลาป่วย (ฝึก Past Tense)

27 Sukumwit, 4 Road

Tuesday March 1,2003

Dear Miss Wanee

I was not at school yesterday because I was ill. I had a cold and sore throat.

Your sincerely,

Thida

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตัวอย่างการเขียนข้อความสั้น ตอบเพื่อน (กิจกรรมเสริมการใช้Future Tense)

Dear Wasan,

My family is going to Rayong next week. Would you like to come with me?

Love

Suwit

ตัวอย่างการเขียนจดหมายตอบเพื่อน

Dear Suwit,

Thank you very much. My family is going to Hua Hin at that time. I hoop to join you next time.

Bye

Wasan

ตัวอย่างการกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ (Identity Card)

ให้นักเรียนฝึกเขียนการ์ดเชิญเพื่อน ๆ ในลักษณะต่างกัน

I am having a birthday party on 5th June, You are invited.

Jane

Invitation

To.....

.....

From.....

.....

Please come to .....

จากกิจกรรมเพื่อส่งเสริมพัฒนาทักษะการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ เป็นกิจกรรมส่งเสริมการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความแม่นยำในเรื่องการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ให้ดียิ่งขึ้น

2.6 ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การอธิบายประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ สื่อ และเครื่องมือที่ใช้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้กล่าวถึงไว้ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556, น. 11) ได้กล่าวถึงความจำเป็นที่จะต้องทดสอบประสิทธิภาพของชุดการสอน หรือแบบฝึกทักษะอยู่หลายประการ ดังนี้คือ

1. สำหรับหน่วยงานผลิตแบบฝึกทักษะ เป็นการประกันคุณภาพของแบบฝึกทักษะว่าอยู่ในขั้นสูงเหมาะสมที่จะผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก หากไม่มีการทดสอบประสิทธิภาพเสียก่อนแล้ว ผลิตออกมาใช้ประโยชน์ไม่ได้ดีก็จะต้องทำใหม่ เป็นการสิ้นเปลืองเวลาและเงินทอง
2. สำหรับผู้ใช้แบบฝึกทักษะ แบบฝึกทักษะจะทำหน้าที่สอน โดยที่ช่วยสร้างสภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหมาย ดังนั้นก่อนนำแบบฝึกทักษะมาใช้ จึงควรมั่นใจว่าแบบฝึกทักษะนั้นมีประสิทธิภาพในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จริง การทดสอบประสิทธิภาพตามลำดับขั้นจะช่วยให้มีคุณค่าทางการสอนจริงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
3. สำหรับผู้ผลิตแบบฝึกทักษะ การทดสอบประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจได้ว่าเนื้อหาสาระที่บรรจุลงในชุดแบบฝึกทักษะง่ายต่อการเข้าใจ อันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้นการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพทำได้โดยการประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง กระบวนการและ

พฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพ E1 เป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ และ E2 เป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ กำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหวังว่า ผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมที่พึงพอใจ โดยกำหนดให้เป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของคะแนนการทำงานและการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมด ต่อเปอร์เซ็นต์ของผลการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด นั่นคือ E1/E2 ใช้เกณฑ์ในเนื้อหาเป็นทักษะไว้ 80/80

ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพ เมื่อผลิตแบบฝึกทักษะเพื่อเป็นต้นแบบแล้ว ต้องนำแบบฝึกทักษะไปทดสอบประสิทธิภาพตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ขั้นหาประสิทธิภาพ 1 : 1 แบบเดี่ยว (Individual Tryout 1 : 1) เป็นการทดลองกับผู้เรียนกลุ่มละ 1 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเด็กเก่ง เพื่อค้นหาข้อบกพร่องต่าง ๆ เช่น ลักษณะของแบบฝึกทักษะ จำนวนแบบฝึกทักษะ ความสนใจของนักเรียน และความเหมาะสมในด้านเวลา เสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

2. ขั้นหาประสิทธิภาพ 1 : 10 แบบกลุ่ม (Small group Tryout 1 : 10) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6 – 10 คน (ละผู้เรียนเก่งกับอ่อน) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกต ตรวจสอบงานสัมภาระ เพื่อค้นหาข้อบกพร่องแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจและปรับปรุงจนได้ตามเกณฑ์

3. ขั้นหาประสิทธิภาพ 1 : 100 ภาคสนาม (Field Tryout 1 : 100) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 40 – 100 คน ให้นักเรียนละกันทั้งเก่งและอ่อน คำนวณหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับที่ตั้งไว้จากเกณฑ์พิจารณาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะดังกล่าว

คณาจารย์คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี (2545, น. 323) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกระบวนการในการหาประสิทธิภาพของชุดฝึกว่า สามารถดำเนินการได้ 3 ตอน คือ

1. แบบเดี่ยว (1 : 1) เป็นการทดลองใช้ชุดฝึกกับผู้เรียนจำนวน 3 คน โดยเป็นคนที่มีความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลางและต่ำ อย่างละ 1 คน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อปรับปรุงชุดฝึก

2. แบบกลุ่ม (1 : 10) เป็นการทดลองใช้ชุดฝึกกับผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก จำนวน 6-10 คน โดยเป็นคนที่มีความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ กลุ่มละเท่า ๆ กัน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อการปรับปรุงชุดฝึกให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

3. ภาคสนาม (1 : 100) เป็นการทดลองใช้ชุดฝึกกับผู้เรียนกลุ่มใหญ่จำนวน 30-100 คน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อหาประสิทธิภาพของชุดฝึก (E1/E2) ตามเกณฑ์ที่กำหนด หากได้ค่าประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด จะต้องปรับปรุงชุดฝึก และหาประสิทธิภาพซ้ำ โดยมีเกณฑ์ที่อนุโลมให้เกิดความผิดพลาดได้ร้อยละ 2.5 – 5.0 ดังอธิบายต่อไปนี้

- 3.1 หากประสิทธิภาพที่คำนวณได้ มีค่าสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้เกินร้อยละ 2.5 กล่าวได้ว่า ชุดฝึกนั้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

3.2 หากประสิทธิภาพที่คำนวณได้ มีค่าสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ไม่เกินร้อยละ 2.5 กล่าวได้ว่า ชุดฝึกนั้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

3.3 หากประสิทธิภาพที่คำนวณได้ มีค่าต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้เกินร้อยละ 2.5 กล่าวได้ว่า ชุดฝึกนั้นมีประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

กชกร ธิปัตติ และมานิต ยอดเมือง (2556, น. 240) กล่าวว่า การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดฝึก นิยมกำหนดไว้ 90/90 สำหรับเนื้อหาวิชาที่เป็นความจำ และไม่ต่ำกว่า 80/80 สำหรับวิชาทักษะ เช่น ภาษา เพราะเป็นการเปลี่ยนพฤติกรรมคิดตามระยะเวลา ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงและวัดได้ทันทีที่เรียนเสร็จไปแล้ว

การทดลองประสิทธิภาพโดยใช้สูตรที่กล่าวมา ต้องดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. แบบหนึ่งต่อหนึ่ง (1 : 1) นำชุดฝึกไปทดลองใช้กับ ผู้เรียน 1 – 3 คน โดยทดลองกับเด็กเก่ง ปานกลางและเด็กอ่อนการทดลองแต่ละครั้งต้องปรับปรุงสื่อการสอนให้ดีขึ้น

2. แบบกลุ่ม (1 : 10) นำชุดฝึกที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองกับผู้เรียน 6 – 10 คน ที่มีความสามารถคล้ายกัน แล้วทำการปรับปรุงให้ดีขึ้น

3. ภาคสนาม (1 : 100) นำชุดฝึกไปทดลองใช้ในชั้นเรียนที่มีผู้เรียน ตั้งแต่ 30 – 100 คน หากการทดสอบภาคสนามได้

ค่า E1 และ E2 ไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ จะต้องปรับปรุงชุดฝึกและทำการทดสอบหาประสิทธิภาพซ้ำอีก กล่าวโดยสรุปได้ว่า การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ มีความสำคัญเป็นอย่างมาก กล่าวคือ เป็นการประกันคุณภาพของแบบฝึกทักษะว่าอยู่ในขั้นสูงเหมาะสมที่จะผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก แบบฝึกทักษะจะทำหน้าที่สอน โดยที่ช่วยสร้างสภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหมายและการทดสอบประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจได้ว่าเนื้อหาสาระที่บรรจุลงในชุดแบบฝึกทักษะง่ายต่อการเข้าใจ อันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้น

2.6.1 ดัชนีประสิทธิผล

ดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index) หมายถึง ตัวเลขที่แสดงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน โดยการเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน และคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน เมื่อมีการประเมินสื่อการสอนที่ผลิตขึ้นมา เรามักจะดูถึงประสิทธิผลทางการสอนและการวัดประเมินผลทางสื่อ นั้น ตามปกติแล้วจะเป็นการประเมินความแตกต่างของค่าคะแนนใน 2 ลักษณะ คือ ความต่างของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและคะแนนการทดสอบหลังเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในทางปฏิบัติส่วนมากจะเน้นที่ผลความแตกต่างที่แท้จริง

มากกว่าผลของความแตกต่างทางสถิติแต่ในบางกรณีการเปรียบเทียบเพียง 2 ลักษณะก็อาจจะยังไม่เป็นการเพียงพอ เช่น ในกรณีของการทดลองใช้สื่อในการเรียนการสอนครั้งหนึ่งปรากฏว่ากลุ่มที่ 1 การทดสอบก่อนเรียนได้คะแนน 18% การทดสอบหลังเรียนได้คะแนน 67% และกลุ่มที่ 2 การทดสอบก่อนเรียนได้คะแนน 27% การทดสอบหลังเรียนได้คะแนน 74% ซึ่งเมื่อนำผลการวิเคราะห์ทางสถิติมาทดสอบปรากฏว่า คะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้ง 2 กลุ่ม แต่เมื่อเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบหลังเรียน ระหว่างกลุ่มที่ทั้งสองปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าเกิดขึ้นเพราะสิ่งทดลอง (Treatment) นั้นหรือไม่ เนื่องจากการทดสอบทั้งสองกรณีมีคะแนนพื้นฐาน (คะแนนทดสอบก่อนเรียน) แตกต่างกันซึ่งจะส่งผลถึงคะแนนการทดสอบหลังเรียนที่จะเพิ่มขึ้นได้สูงสุดของแต่ละกรณี (Goodman, Fletcher and Schneider, 1980, p. 4)

เผชิญ กิจระการ (ม.ป.ป. น. 1, อ้างถึงใน Hovland, 1949) ได้เสนอ “ดัชนีประสิทธิผล” (Effectiveness Index) ซึ่งคำนวณได้จากการหาความแตกต่างของการทดสอบก่อนการทดลองและการทดสอบหลังการทดลองด้วยคะแนนสูงสุดที่สามารถทำได้เพิ่มขึ้นได้ Hovland ได้เสนอว่า ค่าความสัมพันธ์ของการทดลองจะสามารถกระทำได้อย่างถูกต้องแน่นอน ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของคะแนนพื้นฐาน (คะแนนทดสอบก่อนเรียน) และคะแนนที่สามารถทำได้สูงสุด ดัชนีประสิทธิผล จะเป็นตัวชี้ถึงขอบเขตและประสิทธิภาพสูงสุดของสื่อ

เผชิญ กิจระการ (ม.ป.ป. น. 1, อ้างถึงใน Webb, 1993) ได้เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนโดยใช้วิธีการ 3 แบบซึ่งเพิ่มเติมจาก “ดัชนีประสิทธิผล” ของ Hovland โดย Webb ให้ความสนใจค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนซึ่งเรียกว่า วิธีการ Conventional โดยจะคำนวณจากการนำค่าคะแนนร้อยละของกลุ่มควบคุม ลบออกจากคะแนนร้อยละของกลุ่มทดลอง แล้วจึงหารด้วยร้อยละของกลุ่มควบคุม ผลที่ได้จะแสดงถึงร้อยละที่เพิ่มขึ้น (หรือลดลง) เปรียบเทียบกับคะแนนของกลุ่มควบคุม ดัชนีประสิทธิผล มีรูปแบบในการหาค่าดังนี้ (Goodman, Fletcher and Schneider, 1980, p. 4)

คะแนนทดสอบหลังเรียน - คะแนนทดสอบก่อนเรียน

$$E.I. = \frac{\text{คะแนนสูงสุดที่นักเรียนจะสามารถทำได้} - \text{คะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{\text{คะแนนสูงสุดที่นักเรียนจะสามารถทำได้} - \text{คะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

$$P_2 - P_1$$

$$\text{หรือ } E.I. = \frac{\text{คะแนนสูงสุดที่นักเรียนจะสามารถทำได้} - \text{คะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{\text{คะแนนสูงสุดที่นักเรียนจะสามารถทำได้} - \text{คะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

$$100 - P_1$$

หมายถึง จำนวนของ E.I. จะเป็นเศษที่ได้จากการวัด ระหว่างการทดสอบก่อนเรียน (P_1) และการทดสอบหลังเรียน (P_2) ซึ่งคะแนนทั้ง 2 ชนิด (ประเภท) จะแสดงถึงค่าร้อยละของคะแนนรวมสูงสุดที่ทำได้ (100%)

ตัวหารของดัชนี คือ ความแตกต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนเรียน (P_2) และคะแนนสูงสุดที่นักเรียนจะสามารถทำได้

ต่อมาเวบบ์ ได้ปรับรูปแบบของการแสดงค่าดัชนีประสิทธิผลใหม่โดยการคูณด้วย 100 เพื่อให้ค่าที่ออกมาเป็นร้อยละซึ่งช่วยให้ดูหรือตีค่าได้สะดวกขึ้น

ดัชนีประสิทธิผลสามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อประเมินผลสื่อ โดยเริ่มจากการทดสอบก่อนเรียนซึ่งเป็นตัววัดว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานในระดับใด รวมถึงการวัดความเชื่อเจตคติ และความตั้งใจของผู้เรียน นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาแปลงให้เป็นร้อยละหาค่าคะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้ จากนั้นนำนักเรียนเข้ารับการทดลอง เสร็จแล้วทำการทดสอบหลังเรียนนำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีประสิทธิผล โดยนำคะแนนก่อนเรียนไปลบออกจากคะแนนหลังเรียนได้เท่าใดนำมาหารด้วยค่าที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนสูงสุดที่ผู้เรียนจะสามารถทำได้ลบด้วยคะแนนทดสอบก่อนเรียน โดยทำให้อยู่ในรูปร้อยละ

จากการคำนวณพบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลมีค่าอยู่ระหว่าง -1.00 ถึง 1.00 หากค่าทดสอบก่อนเรียนเป็น 0 และการทดสอบหลังเรียนปรากฏว่านักเรียนไม่มีการเปลี่ยนแปลง คือได้คะแนน 0 เท่าเดิม

$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{100 - P_1} = \frac{0\% - 0\%}{100\% - 100\%} = \frac{0\%}{100\%} = 0.00$$

แต่ถ้าคะแนนทดสอบก่อนเรียน (P_1) = 0 และคะแนนทดสอบหลังเรียนนักเรียนทำได้สูงสุด คือ เต็ม $P_2 = 100$ ค่า E.I. จะเท่ากับ 1.00

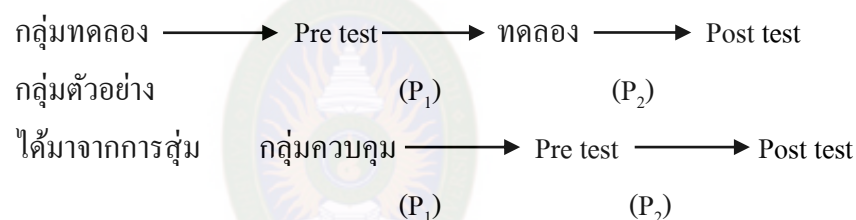
$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{100 - P_1} = \frac{0\% - 0\%}{100\% - 100\%} = \frac{0\%}{100\%} = 0.00$$

และในทางตรงข้ามถ้าคะแนนทดสอบหลังเรียนน้อยกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน

ค่าที่ได้ออกมาจะมีค่าเป็นลบ เช่น $P_1 = 73\%$ $P_2 = 45\%$ $E.I. = -0.38$

$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{P_1} = \frac{45\% - 73\%}{73} = \frac{-28}{73} = -0.38$$

The Pretest, Post test, Control Group Design เป็นรูปแบบการวิจัยที่มีกลุ่มควบคุม มีการทดสอบก่อนและหลังเรียน รูปแบบที่ใช้ในการทดลอง 1 กลุ่ม เพื่ออธิบายหลักการเบื้องต้นของดัชนีประสิทธิผล รูปแบบนี้ไม่สามารถควบคุมองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อความตรงภายในของการวิจัย (Internal Validity) ได้ ดังนั้นจึงมีการเพิ่มกลุ่มควบคุมและคัดเลือกบุคคลเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และคัดเลือกกลุ่มควบคุมโดยวิธีการสุ่มซึ่งมีรูปแบบดังนี้

เพราะว่ากลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่ม จึงอนุมานได้ว่าคะแนนการทดสอบก่อนเรียนจะมีค่าไม่แตกต่างกัน ดังนั้นวิธีในการหาค่าดัชนีประสิทธิผล จึงไม่นำค่า Pretest เข้ามาเกี่ยวข้องซึ่งสามารถกระทำได้ดังรูปแบบต่อไปนี้

$$E.I. = \frac{P_1 (\text{กลุ่มทดลอง}) - P_2 (\text{กลุ่มควบคุม})}{100\% - P_2 (\text{กลุ่มควบคุม})}$$

2.7 ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.7.1 ความหมายของการเขียนเพื่อการสื่อสาร

พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2552, น. 1) ให้ความหมายไว้ว่า การเขียนหมายถึงการรวบรวมความคิด ความรู้สึก และความต้องการของผู้ส่งข่าวออกมาเป็นภาษาเขียนในลักษณะต่าง ๆ กัน เพื่อให้ผู้รับได้เข้าใจจุดประสงค์ของตน

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2552, น. 1) ให้ความหมายไว้ว่า การเขียน คือ การแสดงความคิดของผู้เขียนสื่อผ่านข้อความให้ผู้อื่นเป็นภาษาเขียนที่รวมทักษะการเขียนด้วยลายมือสะอาดเรียบร้อยไม่ว่าจะเป็นตัวพิมพ์หรือตัวเขียน การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องรวมทั้งการเลือกใช้คำศัพท์สำนวนที่ถูกต้องเหมาะสม และการนำเสนอเรียงเนื้อหาอย่างมีระบบ

บัญชา อึ้งสกุล (2545, น. 1) ให้ความหมายไว้ว่า การเขียนคือการเรียบเรียงความคิดอย่างมีจุดหมาย เพื่อเป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน

นพเก้า ณ พัทลุง (2548, น. 1) ให้ความหมายไว้ว่า ทักษะการเขียน หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารด้วยวิธีการเขียน ได้อย่างถูกต้อง ตามหลักเกณฑ์ มีสำนวนภาษาถูกต้อง มีเหตุผล และผู้อ่านเข้าใจจากสิ่งที่เขียน

Lado (1986, p. 1) กล่าวว่า การเขียน หมายถึง การสื่อความหมายด้วยตัวอักษรของภาษาซึ่งเป็นที่เข้าใจกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน การเขียนเป็นรูปแบบหนึ่งของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมาย การเขียนโดยไม่ทราบความหมายนั้นไม่นับว่าการเขียนถือเป็นเพียงการจารึกตัวอักษรลงบนสิ่งใดสิ่งหนึ่งเท่านั้น การเขียนจะต้องเป็นการใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย เรียบเรียงข้อความตามโครงสร้างของภาษาที่ใช้ ใช้แบบการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนและใช้ถ้อยคำสำนวนโวหารได้ถูกต้อง

จากแนวคิดดังกล่าวพอสรุปได้ดังนี้ว่า การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกของผู้เขียนที่ได้รวบรวมความคิดความรู้สึกและความต้องการแล้วเรียบเรียงความคิดอย่างมีจุดหมาย โดยสื่อออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร มีวิธีการเขียนที่ถูกต้อง ตามหลักเกณฑ์ มีสำนวนภาษาถูกต้องมีเหตุผล เพื่อเป็นการสื่อสารให้ผู้อ่านได้เข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง

2.7.2 ความสำคัญของการเขียน

พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2552, น. 1) ได้สรุปความสำคัญของการเขียนไว้ว่า ในการเรียนการสอนทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ ทักษะการเขียนนั้นเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนมากที่สุด

นักเรียนจะต้องมีความสามารถในทุก ๆ เรื่องของ 4 ทักษะ เพื่อที่จะเขียนถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจได้

กุศยา แสงเดช (2548, น. 1) ได้สรุปความสำคัญของการเขียน ไว้ว่า เป็นทักษะการ สอนเขียนที่ส่วนมากจะเริ่มจากการเขียนแบบคัดลอก เปลี่ยนคำ เปลี่ยนประโยค ตามกรอบกิจกรรม ที่ครูจัดไว้ให้ (Controlled Writing) เพื่อสะดวกในการตรวจแก้ไขพร้อม ๆ กัน จุดประสงค์ของการ สอนทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสาร จะมุ่งเน้นในแง่ของความคิดจินตนาการ และความสามารถใน การถ่ายทอดความคิดของตนให้ผู้อื่นรับรู้มากกว่าที่จะเน้นเรื่องของความถูกต้องในการใช้คำและ หลักไวยากรณ์แต่อย่างไรก็ดี การสอนทักษะการเขียน ควรสอนจากความถูกต้อง จะทำให้ ผู้เรียนมี ประสิทธิภาพในการเขียน ดังนั้น การสอนเขียน สิ่งที่ควรคำนึงมากที่สุด คือต้องให้ข้อมูล คำศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์(Grammar Pattern) และเนื้อหา (Content) แก่ผู้เรียนอย่างเพียงพอที่จะเป็น แนวทางในการคิดและเขียนต่อไป

White (1980, p. 1) กล่าวว่า การเขียนที่นอกจากจะต้องสามารถสื่อสารได้ชัดเจนแล้ว ยังต้องมีสำนวนโวหารและความสัมพันธ์กันของเนื้อหาเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

สรุปได้ว่า การเขียนนั้นเป็นทักษะที่มีความยากและซับซ้อนมาก นักเรียนจะต้องมี ความสามารถในทุก ๆ เรื่องของ 4 ทักษะ ซึ่งจุดประสงค์ของการเขียนเพื่อการสื่อสาร จะมุ่งเน้นใน แ่งของความคิดจินตนาการ และความสามารถในการถ่ายทอดความคิดของตนให้ผู้อื่นรับรู้ สิ่งที่ควร คำนึงมากที่สุด คือต้องสื่อสารข้อมูล ผ่านตัวอักษร คำศัพท์ ไวยากรณ์ และเนื้อหาแก่ผู้อ่านอย่างเพียงพอที่จะทำให้เกิดความเข้าใจ และการพัฒนาต่อไป

2.7.3 จุดประสงค์ของการสอนทักษะการเขียน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2552, น. 1) เสนอจุดประสงค์ของการสอนทักษะการเขียน ไว้คือ เน้นให้เขียนเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง สถานการณ์ต่าง ๆ ที่นำมาเป็นบทเรียน และแบบฝึกหัด เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ศัพท์และสำนวนต่าง ๆ ที่ใช้ในแต่ละบทจะขึ้นอยู่กับ สถานการณ์ของบทนั้น ๆ บทเรียน แต่ละบทจึงไม่เน้นการสอนไวยากรณ์โดยตรง คือ มุ่งให้ผู้เรียน ฝึกฝนการใช้ศัพท์และสำนวนที่จำเป็นในแต่ละสถานการณ์ ผู้เรียนจะมีโอกาสพัฒนาทักษะในการ เขียนโดยให้ผู้เรียนเขียนได้ตามตัวอย่าง และลองฝึกเขียน โดยใช้ความคิดของตนเองเพิ่มเติม ส่วน ขั้นตอนในการสอนทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารมีขั้นตอนเหมือนการสอนทักษะฟัง-พูด และอ่าน เพื่อการสื่อสารซึ่งใช้ขั้นตอนใหญ่ ๆ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ตั้งจุดประสงค์ ผู้สอนจะต้องตั้งจุดประสงค์ทั้งจุดประสงค์ปลายทางและ จุดประสงค์นำทางเหมือนการสอนทักษะอื่น ๆ

- 1.1 จุดประสงค์ปลายทาง ในการสอนทักษะการเขียนคือ ความต้องการให้

ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายที่จะสื่อสาร ได้โดยการเขียน

1.2 จุดประสงค์นำทาง เป็นความรู้ทางด้านคำศัพท์และสำนวนที่ควรรู้ก่อนการให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายของจุดประสงค์ปลายทาง

2. การดำเนินการสอน ในขั้นนี้อาจทำได้โดยใช้สื่อการสอนต่าง ๆ มาช่วย เช่น ภาพ เทป ตาราง กราฟ แผนที่ ข้อเขียนต่าง ๆ เป็นต้น มาใช้ให้เหมาะสมกับประเภทของข้อเขียนและวิธีการต่าง ๆ

3. การฝึกเขียนเป็นการลงมือเขียนในสิ่งที่กำหนดไว้ในจุดประสงค์ปลายทางควรใช้วิธีการเขียนแบบกำหนดขอบข่ายให้เขียนในระยะแรก ในระยะต่อไปก็เป็นการเขียนโดยแนะนำแนวทางให้เขียนโดยใช้รูป และระยะสุดท้ายก็ให้อิสระในการเขียนโดยอาจกำหนดสถานการณ์ให้เขียน

4. การถ่ายโอน หลังจากที่ผ่านมาการฝึกเขียนในเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้ว ผู้เขียนสามารถเขียนเรื่องใหม่ที่คล้ายคลึงกับเรื่องเดิม หรือเขียนเรื่องใหม่ก็ได้ เช่น ถ้าเขียนรายละเอียดทั่วไปเกี่ยวกับตนเองแล้ว อาจเขียนรายละเอียดทั่วไปเกี่ยวกับบุคคลใกล้ชิดของผู้เรียนหรือทำบัตรประจำตัวภาษาอังกฤษสำหรับใช้ในการยื่นหนังสือจากห้องสมุดขององค์การต่างประเทศได้ เป็นต้น

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ ยังเน้นว่าในการจัดกิจกรรมผู้สอนควรจัดเป็น 3 ระยะคือ

1. กิจกรรมก่อนการเขียน (Pre-writing Activities)

เป็นการสร้างความสนใจและปูพื้นความรู้ในเรื่องที่จะเขียน โดยอาจทบทวนความรู้เกี่ยวกับกลไกทางการเขียนซึ่งมีการสะกดตัวการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้กาลให้ถูกต้องกับเรื่องที่จะเขียน

2. กิจกรรมระหว่างการเขียน (While-writing Activities)

เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ฝึกทักษะในขณะที่เขียนเรื่อง ซึ่งอาจจัดกิจกรรมดังตัวอย่างต่อไปนี้คือ นำบัตรเชิญลักษณะต่าง ๆ มาเป็นแบบให้เขียนตาม แล้วเขียนเชิญโดยเปลี่ยนชื่อผู้เชิญและชื่อผู้ได้รับเชิญซึ่งเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน เป็นการฝึกหัดแบบกำหนดขอบข่ายให้เขียน เป็นต้น

3. กิจกรรมหลังการเขียน (Post-writing Activities)

โดยผู้เรียนพยายามใช้ทักษะเขียนสัมพันธ์กับทักษะอื่น ๆ คือ นำเรื่องที่เขียนมาอ่านให้เพื่อนในชั้นฟัง นำมาถามคำถามนำมาเขียนบทสนทนาแสดงบทบาทสมมุติ หรือนำมาอภิปรายแสดงความคิดเห็น ตลอดจนวิจารณ์ข้อเขียนนั้น ๆ ในเชิงความถูกต้องในการสื่อความ ตลอดจนใช้ภาษาให้ถูกต้อง เหมาะสม

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2553, น. 1) เสนอสิ่งที่ต้องคำนึงในการสอนทักษะการเขียนให้มากที่สุดคือต้องให้ข้อมูล คำศัพท์ ไวยากรณ์ (Grammar Pattern) และเนื้อหาแก่ผู้เรียนอย่างพอเพียงที่จะเป็นแนวทางในการคิดและเขียน การให้แต่หัวข้อ (Topic) หรือแม้แต่ชี้แจงจุดประสงค์เรื่องที่ต้องการให้เขียน โดยแจ้ง Main Idea แล้วก็ตาม ก็ยังเป็นเรื่องยากที่จะเขียนได้สรุปในการสอนทักษะการเขียนผู้สอนต้องตั้งจุดประสงค์ปลายทางและนำทาง และดำเนินการสอนด้วยการใช้สื่อต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนและควรฝึกให้เขียนจากง่ายไปหายากคือ เริ่มจากให้ลอกเลียนแบบ กำหนดขอบข่ายให้เขียนแล้วจึงให้เขียนแบบอิสระ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า จุดประสงค์ของการสอนทักษะการเขียน คือ เน้นให้เขียนเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง สถานการณ์ต่าง ๆ ที่นำมาเป็นบทเรียน และแบบฝึกหัดเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเขียนไว้เป็น 3 ระยะ คือ กิจกรรมก่อนการเขียน ระหว่างการเขียน หลังการเขียน โดยต้องคำนึงการสอนทักษะการเขียนให้มากที่สุดคือ ต้องให้ข้อมูล คำศัพท์ ไวยากรณ์ และเนื้อหาแก่ผู้เรียนอย่างพอเพียงที่จะเป็นแนวทางในการคิดและเขียน

2.7.4 ประเภทของการเขียน

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2552, น. 2) ได้แบ่งประเภทของการเขียน ได้ดังนี้

1. การเขียนแบบควบคุม (Controlled Writing) คือ การเขียนที่ผู้เรียนสร้างภาษาของตนเองตามคำสั่งและมีคำตอบกำหนดตายตัว เช่น ให้สร้างประโยคจากคำที่กำหนดให้ เช่น Sara – School – Bus และผู้เรียนต้องเขียนออกมาเป็นประโยค คือ Sara goes to school by bus. เป็นต้น
2. การเขียนแบบมีการชี้แนะ (Guided Writing) คือ กิจกรรมการเขียนที่ผู้เรียนต้องสร้างภาษาของตนเองตามคำสั่ง แต่มีคำตอบที่หลากหลายไม่ตายตัว เช่น การเติมข้อความให้สมบูรณ์ การเขียนบรรยายภาพ การเขียนข้อความโดยกำหนดเนื้อหาในเรื่องที่อ่านเป็นหลัก การเขียนเรื่องย่อของบทอ่าน เป็นต้น
3. การเขียนแบบเสรี (Free Writing) คือ กิจกรรมการเขียนที่ผู้เขียนเป็นผู้กำหนดเนื้อหารายละเอียดเอง เช่น การเขียนความเรียงที่ผู้สอนกำหนดหัวข้อให้ หรือเขียนบทสนทนา กิจกรรมการเขียนแบบนี้ผู้สอนจะต้องเตรียมผู้เรียนเป็นอย่างดีก่อนที่จะให้ผู้เรียนเขียน

2.7.5 องค์ประกอบของการเขียน

การเขียนเป็นทักษะที่ยู่ยากและมีกระบวนการที่ซับซ้อน ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายประการร่วมกัน จึงจะสามารถเขียนได้ถูกต้องและชัดเจน มีผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการเขียนดังนี้

Pincas (1982, p. 10) มีความเห็นว่าทักษะการเขียนต้องประกอบด้วย 3 ทักษะ ดังนี้

1. ทักษะการสื่อสาร (Communication Skills) ประกอบด้วย

1.1 การสื่อสารระหว่างมนุษย์ ในขั้นแรกนี้เป็นการแสดงให้เห็นให้ผู้เรียนเห็นว่ามนุษย์สามารถสื่อสารได้ด้วยการเขียนแบบต่าง ๆ

1.2 การเลือกเนื้อหา เป็นการอธิบายให้เห็นว่าเนื้อหามีอิทธิพลต่อการสื่อสาร การเลือกใช้รูปแบบภาษาหรือรูปแบบการเขียนย่อมต้องสอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร

1.3 การนำเสนอข้อคิดเห็น การเสนอความคิดอย่างกระชับชัดเจนย่อมเกี่ยวข้องกับรูปแบบการนำเสนอแต่ละแบบ เช่น การบรรยาย การอธิบายกระบวนการ การเล่าเหตุการณ์การให้เหตุผล เป็นต้น

2. ทักษะการเขียนเรียงความ (Composition Skills) ประกอบด้วย

2.1 การสร้างประโยค การเขียนในที่นี้ คือ การนำเสนอความรู้สึคนึกคิด โดยเรียบเรียงออกมาเป็นประโยค ต่อมาจึงนำประโยคมาเรียบเรียงเป็นย่อหน้าและความเรียงตามลำดับ ดังนั้นการเขียนความเรียงจึงต้องเริ่มที่การเขียนประโยคซึ่งผู้เขียนต้องมีความรู้เรื่องโครงสร้างประโยค จนกระทั่งสามารถสร้างประโยคได้

2.2 การเรียบเรียงอนุเจต คือ กลุ่มประโยคที่มีความสัมพันธ์กันและถูกจัดเรียงอย่างมีระเบียบ ดังนั้นในการเขียนอนุเจตผู้เขียนต้องมีทักษะในการเรียบเรียงประโยคให้เป็นอนุเจตที่ถูกต้องตามรูปแบบ ซึ่งผู้อ่านสามารถติดตามการนำเสนอข้อคิดเห็นของผู้เขียนได้

2.3 การใช้ตัวเชื่อมต่าง ๆ (Linking Devices) การเรียบเรียงประโยคเป็นย่อหน้าที่ช่วยให้ผู้อ่านติดตามการนำเสนอได้นั้นจำเป็นต้องใช้ตัวเชื่อมต่าง ๆ ทำหน้าที่โยงประโยคหรือย่อหน้าเข้าด้วยกันงานเขียนที่ขาดตัวเชื่อมย่อมเป็นงานที่ไม่เป็นที่ยอมรับและไม่สามารถสื่อความหมายได้อย่างราบรื่น

3. ทักษะเกี่ยวกับลีลาการเขียน (Style Skills) ประกอบด้วย

3.1 การเขียนรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ การเล่าเหตุการณ์ (Narrative) การบรรยาย (Descriptive) การอธิบาย (Expository) และการโต้แย้ง (Argument) รูปแบบของการเขียนจะแตกต่างกันตามข้อมูลที่น่าเสนอ อาทิเช่น เมื่อผู้เขียนต้องการเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รูปแบบที่เหมาะสมที่สุดก็คือ การเขียนเล่าเรื่องซึ่งเป็นการนำเสนอเหตุการณ์ตามลำดับเวลาที่เกิดขึ้น

3.2 ระดับของภาษาทางการและไม่เป็นทางการ (Formality) ผู้เขียนต้องรู้จักเลือกใช้ระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้อ่าน และจุดมุ่งหมายของการเขียน

3.3 การสร้างอรรถรสในงานเขียน (Emotive Tone) เป็นความสามารถของผู้เขียนที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตาม

Langer (1988, p. 1) กล่าวถึงทักษะที่จำเป็นและสำคัญในการเขียนไว้ 4 ประการ คือ

1. ทักษะทางไวยากรณ์ (Grammatical Skills) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยคต่าง ๆ ได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และโครงสร้างประโยค
2. ทักษะลีลาภาษา (Stylistically Skills) ได้แก่ ความสามารถในการเลือกใช้ประโยคหลาย ๆ แบบ และใช้สำนวนโวหารต่าง ๆ ในการเขียนทำให้เกิดอรรถรส
3. ทักษะทางกลไก (Mechanic Skills) ได้แก่ ความสามารถในการใช้แบบแผนทางภาษาได้ถูกต้องแม่นยำ เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำ
4. ทักษะการเลือกข้อความที่เหมาะสม (Judgment Skills) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนข้อความได้เหมาะสมตรงตามวัตถุประสงค์ โดยคำนึงถึงผู้อ่านเป็นสำคัญ ตลอดจนความสามารถในการจัดลำดับเรื่องราวให้มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน

Flower (1989, pp. 284-285) กล่าวว่า การเขียนที่ดีต้องประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ สำคัญ ดังนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ เนื้อหาสาระที่จะใช้ในการเขียน ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดที่ต้องการจะถ่ายทอดออกมา
2. รูปแบบ (Form) ได้แก่ การเรียบเรียงถ้อยคำจัดลำดับเนื้อหาให้มีความต่อเนื่องกัน
3. ไวยากรณ์หรือหลักภาษา (Grammar) ได้แก่ ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์มาเขียนประโยคที่ถูกต้องและสื่อความหมายได้
4. ลีลาภาษา (Style) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวน โวหารต่าง ๆ ในการเขียน เพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะของผู้เขียน ตลอดจนอารมณ์และอรรถรส (Tone and Flavor) ในข้อความที่เขียน

5. กลไกการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษา เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอนการสะกดตัวอักษรที่ถูกต้อง และการเขียนขึ้นต้นด้วยอักษรตัวใหญ่ให้ถูกต้องตามแบบแผนของภาษานั้น ๆ

สรุปได้ว่า การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถด้านการเขียนนั้นต้องประกอบด้วยความสามารถในหลักสำคัญ 3 ประการคือ

1. ความรู้เรื่ององค์ประกอบของภาษาที่ผู้เรียนจะใช้ในการเขียน เช่น โครงสร้างทางไวยากรณ์คำศัพท์ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน ลีลาภาษา และกลไกในการเขียน

2. เนื้อหาสาระที่จะใช้ในการเขียน ตลอดจนความรู้สึกรักนึกคิดที่จะถ่ายทอดออกมา
3. กระบวนการเขียนเป็นการทำกิจกรรมที่จะนำไปสู่ผลงานจะนั้นในการสอนเขียนจึงต้องเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถทั้ง 3 ด้านนี้เพื่อการเรียนการสอนจะได้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

2.7.6 กิจกรรมการสอนเขียน

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2551, น. 7) ได้เสนอหลักของการจัดกิจกรรมการสอนเขียนเพื่อฝึกทักษะการเขียน ไว้ดังนี้

1. การสอนทักษะการเขียนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึก และเสริมรูปภาพที่ผู้เรียนคุ้นเคยแล้วจากการฟังและพูด
2. การควบคุมการเขียนควรลดน้อยลงตามลำดับ ผู้เรียนควรฝึกตอบสนองต่อสิ่งชี้แนะด้วยตนเองทีละน้อย
3. กิจกรรมการเขียนเพื่อการสื่อสารควรเน้นเป็นพิเศษ และหลังจากที่ผู้เรียนได้ฝึกการเขียนตามที่คุณสอนชี้แนะแล้ว ผู้เรียนควรมีอิสระเต็มที่ในการเขียนกิจกรรมการสอนเขียนแบ่งออกเป็น 3 ประเภทตามลักษณะการเขียน คือ

3.1 การเขียนแบบควบคุม (Controlled Writing) เป็นกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียน ที่ผู้สอนให้เนื้อหาและรูปแบบภาษาสำหรับผู้เรียนใช้ในการเขียน เช่น รูปแบบประโยคที่ต้องใช้ ตัวอย่างย่อหน้าสำหรับเขียนแบบ หรือข้อความสำหรับเติมให้สมบูรณ์ กิจกรรมการเขียนแบบควบคุมแต่ละกิจกรรมจะเป็นการเสริมแรงการใช้คำศัพท์ หรือ โครงสร้างประโยคแบบใดแบบหนึ่งเท่านั้น กิจกรรมการเขียนแบบควบคุม อาจเป็นการให้ผู้เรียนลอกข้อความโดยเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบบางอย่าง เช่น เปลี่ยนคำเอกพจน์เป็นพหูพจน์ เปลี่ยนกาลเวลา (Tense) เป็นต้นในการเขียนแบบควบคุมนี้ผู้เรียนจึงมีโอกาสดำเนินการที่ถูกต้องทั้งหมด

3.2 การเขียนแบบมีการชี้แนะ (Guided Writing) เป็นกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการเขียนที่พัฒนามาจากการเขียนแบบควบคุม โดยผู้สอนให้เนื้อหาและรูปแบบภาษาเพียงบางส่วนสำหรับผู้เรียนใช้ในการเขียน ผู้สอนอาจจะให้เป็นประโยคเริ่มต้น ประโยคสุดท้าย โครงร่าง คำถาม หรือข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการเขียน และผู้เรียนจะมีการอภิปรายร่วมกัน จดบันทึก แลกเปลี่ยนข้อค้นพบและกำหนดกลยุทธ์ในการเขียนของตนเอง ดังนั้น ข้อเขียนของผู้เรียนแต่ละคนจึงคล้ายคลึงกันแต่ไม่เหมือนกัน กิจกรรมการเขียนแบบชี้แนะนี้อาจจะใช้ข้อความจากสื่อ เช่น ภาพหรือการ์ตูน เดี่ยวและเป็นชุด เอกสารแผ่นพับเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว ข้อความ โฆษณาจากหนังสือพิมพ์ แผ่นที่ตาราง หรือกิจกรรมต่าง ๆ มาเป็นตัวชี้แนะก็ได้

3.3 การฝึกทักษะการเขียนในลักษณะของการเขียนแบบเสรี (Free Writing) ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ขั้นตอน (Procedures) ของการเขียน ซึ่งช่วยผู้เรียนในด้านการรวบรวมความคิด และเรียบเรียงความคิดก่อนที่จะได้ข้อเขียนที่สมบูรณ์ในการฝึกขั้นตอนของการเขียนแบบเสรี ผู้สอนจะต้องฝึกให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนบันทึก (Notes) การเขียนโครงร่าง (Outline) และการเขียนร่าง (Draft) เมื่อผู้เรียนมีประสบการณ์ในการเขียนมากขึ้นก็จะสามารถปรับปรุงขั้นตอนเหล่านี้ให้เหมาะสมกับความสามารถและความถนัดของตนเอง การเขียน Free Writing อย่างมีขั้นตอนเป็นการฝึกกระบวนการคิด (Thinking Process) อย่างหนึ่ง เพราะการเขียนที่มีคุณภาพมิได้ต้องการเพียงแรงกระตุ้นในการเขียนเท่านั้น แต่จะต้องมีการเรียบเรียงและจัดระบบระเบียบความคิดด้วย

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2540, น. 1) ได้กล่าวถึงแนวทางการจัดการสอนเขียน ดังนี้

Controlled Writing เป็นแบบฝึกการเขียนที่เน้นในเรื่องความถูกต้องของรูปแบบ เช่น การเปลี่ยนรูปทางไวยากรณ์คำศัพท์ในประโยค ครูจะเป็นผู้กำหนดส่วนที่ต้องการเปลี่ยนให้นักเรียน ซึ่งเป็นการจำกัดความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนแต่ก็มีข้อดีด้านการป้องกันไม่ให้เขียนผิดตั้งแต่ต้น เช่น Gap Filling และ Reading Words Less-controlled Writing เป็นแบบฝึกที่นักเรียนมีอิสระ ในการเขียนมากขึ้น เช่น ครูให้เค้าโครงหรือรูปแบบแล้วให้นักเรียนเติมส่วนที่ขาดหายไป ลักษณะดังกล่าวช่วยพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการเขียนมากขึ้นซึ่งจะนำนักเรียนไปสู่การเขียนในระดับสูงต่อไป เช่น Describing People, Question and Answers และ Parallel Writing ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียน ผู้สอนควรคำนึงถึงลำดับขั้นตอนกิจกรรมต่าง ๆ ที่ง่าย ๆ เริ่มจาก Controlled Writing ไปสู่ Less - Controlled Writing และมีกิจกรรมที่หลากหลายรวมกันที่เราเรียกว่า ทักษะสัมพันธ์กิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้สอนสามารถจัดให้แก่ผู้เรียน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. Re-ordering Words เป็นกิจกรรมการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักเรียงลำดับคำในประโยค ดังนี้

- 1.1 หาประโยคที่ต้องการฝึก
- 1.2 นำคำมาสลับที่ใหม่
- 1.3 เรียงลำดับประโยคให้ถูกต้องตามไวยากรณ์

2. Gap Filling เป็นการใช้คำชนิดต่าง ๆ (Part of Speech) เพื่อเติมคำในช่องว่างให้ถูกต้องทั้งความหมายและไวยากรณ์

3. Parallel Writing เป็นการเขียนเป็นให้เป็นเรื่องราว โดยมีทักษะการอ่านเป็นแนวทาง

4. Describing People เป็นการฝึกบรรยายคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ โดยใช้คำศัพท์ในตำแหน่งที่ถูกต้อง

5. Correcting the Facts เป็นการฝึกเขียนข้อความให้ถูกต้อง สอดคล้องกับความเป็นจริงซึ่งสามารถใช้สื่อที่เป็นรูปภาพได้

6. Questions and Answers Composition การฝึกการบันทึกโดยอาศัยกิจกรรมทักษะการฟัง-พูด เพื่อนำไปสู่การเขียนเรื่องราวและมีจุดมุ่งหมาย

นพเก้า ณ พัทลุง (2548, น. 1) ยังได้แนะนำว่าการจัดกิจกรรมการสอนเขียนนั้นอาจจัดในลักษณะกิจกรรมกลุ่มกิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมเดี่ยวก็ได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในห้องเรียน และความเหมาะสม การจัดกิจกรรมการเขียนควรเริ่มจากง่ายไปหายาก และเริ่มจากหน่วยเล็กไปหาหน่วยใหญ่ เช่น จากระดับคำประโยคเดียว ประโยคซับซ้อน ข้อความย่อหน้าสั้น ๆ จนกระทั่งการเขียนเรียงความสรุปกิจกรรมการสอนเขียนได้แบ่งรูปแบบการเขียนออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้คือการเขียนแบบควบคุม (Controlled Writing) การเขียนแบบชี้แนะ (Guided Writing) และการเขียนแบบเสรี (Free Writing) ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการสอนเขียนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในห้องเรียนไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมเดี่ยว ซึ่งการเขียนที่ดีต้องมีการเรียบเรียงและจัดระบบระเบียบความคิดด้วย

2.7.7 เทคนิคการสอนทักษะการเขียน

พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2552, น. 2) จึงให้ความเห็นว่า เทคนิค คือ ศิลปะ หรือกลวิธีที่สอดแทรกอยู่ในขณะที่ดำเนินการสอน ไม่แยกอยู่โดยอิสระ เป็นเครื่องช่วยเสริมการสอนให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ เพลิดเพลิน สนุกสนาน เรียนภาษาอังกฤษด้วยความไม่เบื่อหน่าย ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผู้สอนที่มีเทคนิคมักจะพยายามหากวิธีต่าง ๆ มาช่วยสอน เช่น ในการคัดลอกจะมีเทคนิคในการคัดลอกอย่างไร การคัดลอกนั้นจึงจะรวดเร็ว คุ่มค่า และลอกเฉพาะสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตน ทั้งนี้เพื่อเตือนความจำและในที่สุดก็เกิดการเรียนรู้ ซึ่งมีเทคนิคต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. เทคนิคการคัดลอก
2. เทคนิคการเติมคำให้สมบูรณ์
3. เทคนิคการเปลี่ยนคำให้แตกต่างไปจากเดิม
4. เทคนิคการเขียนตามกรอบที่กำหนดให้
5. เทคนิคการเขียนเรียงความแบบชี้แนะ

6. เทคนิคการใช้ภาพประกอบการเขียน
7. เทคนิคการเขียนโดยใช้ข้อมูลจากแผนผัง ตาราง กราฟ และแผนภูมิ
8. เทคนิคการพูดปากเปล่าเพื่อเสริมการเขียน
9. เทคนิคการใช้บทสนทนาเพื่อเสริมการเขียน
10. เทคนิคการเขียนโดยใช้ทักษะสัมพันธ์

กล่าวโดยสรุปได้ว่า เทคนิคการสอนทักษะการเขียน คือ ศิลปะ กลวิธีที่สอดแทรกอยู่ในขณะที่ดำเนินการสอน ที่ช่วยเสริมการสอนให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ เพลิดเพลิน สนุกสนาน เรียนภาษาอังกฤษด้วยความไม่เบื่อหน่าย การจัดกิจกรรมการเขียนที่ต้องคำนึงถึงผู้เรียนเป็นหลัก โดยเลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียน กิจกรรมการเขียนนำมาให้นักเรียนฝึกหัด ควรเป็นกิจกรรมที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง และในสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ซึ่งระหว่างการทำกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้สามารถนำเทคนิคการสอนโดยสามารถกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับประโยค บทความต่าง ๆ ผ่านเทคนิคการคัดลอก การเติมคำให้สมบูรณ์ การเปลี่ยนคำให้แตกต่างไปจากเดิม การพูดปากเปล่าเพื่อเสริมการเขียน การใช้บทสนทนาเพื่อเสริมการเขียน เป็นต้น

2.7.8 กระบวนการฝึกทักษะการเขียน

พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2552, น. 3) กล่าวถึง กระบวนการฝึกทักษะการเขียน ดังนี้

ในการสอนเขียน ครูควรดำเนินการสอนตามลำดับขั้น เพื่อให้ให้นักเรียนได้รับผลดีในการฝึกหัดเขียน เป็นการดำเนินการสอนที่ต้องอาศัยความร่วมมือการชี้แนะการวางแผนร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน ดังนี้

1. Generating Idea เป็นการอภิปรายร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน ความสนใจ ความต้องการ และจุดประสงค์ในการเขียนแต่ละครั้ง ครูจะอธิบายให้นักเรียนเข้าใจถึงจุดประสงค์ที่จะเขียนก่อนลงมือเขียนจริงทุกครั้ง ครูและนักเรียนมีการอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะเขียน บางครั้งนักเรียนอาจไม่เข้าใจคำศัพท์หรือโครงสร้างไวยากรณ์ที่จะใช้เขียน ครูก็จะอธิบายชี้แจงให้นักเรียนฟัง มีการยกตัวอย่างประกอบการใช้องค์ประกอบทางภาษาเรื่องนั้น ๆ ครูและนักเรียนอาจใช้เทคนิคระดมความคิดทางสมอง (Brainstorming Technique) ช่วยในการรวบรวมเนื้อหาที่จะเขียน กระตุ้นให้นักเรียนพูดหรือชี้แจงเกี่ยวกับปัญหาการเขียนของนักเรียน

2. Composing and Prevision การเขียนเป็นทักษะที่ยากบางครั้ง นักเรียนจะประสบความยุ่งยากในการเขียนคือ คิดไม่ออก ไม่สามารถเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นภาษาเขียน

ครูที่ดีจะต้องช่วยให้นักเรียนสามารถเริ่มต้นการเขียนด้วยดี เช่น อาจจะเริ่มด้วยการยอมเสียเวลาเกี่ยวกับการอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะเขียนก่อนให้นักเรียนลงมือเขียนเองเวลาที่ใช้ในห้องเรียนให้ถือว่าเป็นเพียงการร่างเรื่องที่จะเขียน ไม่จำเป็นต้องเขียนให้เสร็จในเวลา ครูควรยอมให้นักเรียนนำการเขียนของเขาไปทำต่อที่บ้าน ครูชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่านักเรียนไม่ควรห่วงเกี่ยวกับคำศัพท์หรือโครงสร้างไวยากรณ์ หรือเครื่องหมายวรรคตอนมากเกินไป ควรรวบรวมความคิดที่จะเขียนให้ได้เสียก่อน ครูส่วนใหญ่จะต้องเห็นว่าช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่นักเรียนต้องการความช่วยเหลืออย่างยิ่งของครูในการรวบรวมความคิด ให้กำลังใจ และปัจจัยต่าง ๆ ที่จะช่วยให้เกิดงานเขียนขึ้นมาในช่วงเวลานี้จึงเรียกว่า “Prevision” มีการตรวจสอบและขีดเกลาสำนวนต่าง ๆ ของการเขียนฉบับร่างให้กับนักเรียนได้ด้วย

3. Marking Papers การตรวจงานเขียนของนักเรียนก็เป็นสิ่งสำคัญที่ครูจะต้องระวัง อย่าใช้คำวิพากษ์วิจารณ์ที่ค่อนข้างรุนแรง เพราะจะทำให้ นักเรียนเกิดความกลัว ขาดความมั่นใจในการเขียน เห็นงานเขียนเป็นงานที่ยากน่าเบื่อ และไม่กล้าจะเขียนอีกต่อไป ในการเขียนเรียงความหรือเรื่องราวต่าง ๆ ครูควรให้นักเรียนเขียนโครงเรื่องแล้วนำมาให้นักเรียนตรวจสอบก่อนแสดงความคิดเห็นและส่งกลับให้นักเรียน โดยเร็วเพราะถ้าครูส่งให้ซ้ำการลำดับความคิดที่จะเขียนอาจถูกลืมได้ ครูควรมีการวางแผนและกำหนดเวลาในการตรวจแก้ไขงานของนักเรียน มีการวิจารณ์ไปในทางบวก เช่น ใช้คำ ว่า “Yes” “I agree!” “Try it again” การให้คำเพียงแต่เขียนว่า “No” ก็มีความหมายต่อความรู้สึกของนักเรียนการวิจารณ์ในทางบวกจะช่วยเพิ่มพูนความคิดและพัฒนาการในการเขียนให้กับนักเรียนทำให้นักเรียนมองเห็นช่องทางที่จะปรับปรุงงานเขียนของเขาได้

4. Discussion โดยทั่วไปแล้วเมื่อนักเรียนเขียนเนื้อเรื่องเสร็จแล้วก็มักจะส่งให้ครูตรวจและเขียนคำวิจารณ์ผลงานนั้น ๆ ถ้าจะให้การเขียนของนักเรียนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น เมื่อครูให้นักเรียนเขียนฉบับร่างแล้ว และครูช่วยตรวจแก้ไขให้แล้ว ครูควรหาทางให้กำลังใจแก่นักเรียนเพื่อให้เกิดความมั่นใจกล้าจะอ่านผลงานของตนเองให้นักเรียนคนอื่น ๆ ฟัง ให้เพื่อนแสดงความคิดเห็นต่อผลงานของเพื่อนในทางสร้างเสริม เพื่อช่วยให้ผลงานดียิ่งขึ้น เช่น ใช้คำว่า “คุณควรเพิ่มเติมเรื่อง..... อีกเล็กน้อยได้ไหม” “ทำไมคุณจึงมีความคิดว่า.....” “ทำไมคุณจึงชอบหรือไม่ชอบสิ่งนี้” “ถ้าเป็นผม ๆ จะขอเพิ่มเติมเรื่อง . . . . .” เป็นต้น ซึ่งทักษะเกี่ยวกับการฝึกวิพากษ์วิจารณ์นี้ ครูต้องใช้เวลาในการฝึกให้กับนักเรียนเพราะบางครั้งคำ วิพากษ์วิจารณ์ของเพื่อนกันเองอาจจะไปทำให้นักเรียนขาดความเชื่อมั่นในตัวเองและไม่กล้าเขียนต่อไปอีก

5. Teaching เมื่องานเขียนแต่ละเรื่องได้รับการขีดเกลาและแสดงความคิดเห็นแล้วก็จะให้นักเรียนนำกลับไปทบทวนดูใหม่ มีการพิจารณาเรื่องความถูกต้องของโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ เครื่องหมายวรรคตอน ซึ่งครูจะถือเป็นเรื่องสุดท้าย หลังจากที่นักเรียนได้รวบรวมความคิด

และเขียนเนื้อเรื่องมาส่งครู บางครั้งอาจมีการนำผลงานเขียนบนกระดานให้นักเรียนช่วยกันแก้ไข หรือครูอาจจะนำผลงานของนักเรียนมาจัดพิมพ์หรือถ่ายสำเนาเอกสารแล้วให้นักเรียนแต่ละคนได้ศึกษาความถูกต้องของโครงสร้างไวยากรณ์ ถ้าพบที่ผิดคิดหาทางแก้ไขก็ได้ นอกจากพิจารณาเรื่องความถูกต้องของการใช้องค์ประกอบของภาษาแล้ว ก็ควรจะได้มีการพิจารณาเรื่องการลำดับความคิด เหตุการณ์สำนวนต่าง ๆ ด้วย เพื่อช่วยให้นักเรียนเขียนมีผลสมบูรณ์มากที่สุด

6. Revising Paper ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้าย ผู้เขียนย่อมจะรู้ดีว่างานเขียนจะสมบูรณ์ได้ก็ต้องมีการขัดเกลา และทบทวนอย่างรอบคอบ เพื่อตรวจสอบข้อผิดพลาดต่าง ๆ เช่น เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดผิด การตัดต่อเพิ่มเติมความคิดต่าง ๆ ลำดับเหตุการณ์เรื่องราวใหม่ ซึ่งเทคนิคนี้ครูจะต้องสอนให้นักเรียน

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2551, น. 1) กล่าวถึงกิจกรรมการสอนทักษะเขียนว่า การจัดกิจกรรมการเขียน ผู้สอนควรมุ่งคำนึงถึงผู้เรียนเป็นหลัก โดยเลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นวัย ความรู้ความสามารถและความสนใจของผู้เรียน กิจกรรมการเขียนครุมีหลายรูปแบบ ทั้งแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ นอกจากนี้ กิจกรรมการเขียนนำมาให้นักเรียนฝึกหัดควรเป็นกิจกรรมที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตรจริง และในสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เช่น การบันทึกประจำวัน การเขียน เขียนประวัติส่วนตัว บัตรอวยพร จดหมายส่วนตัว จดหมายธุรกิจ จดหมายสมัครงาน และกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ รูปแบบการเขียนต่าง ๆ นี้เองที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ตระหนักว่าการเขียนเป็นวิธีหนึ่งของการติดต่อสื่อสาร ซึ่งกิจกรรมการเขียนสามารถจัดได้เป็น 3 ระยะ คือ

1. กิจกรรมก่อนการเขียน เป็นการให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกลไกทางการเขียนในเรื่องต่าง ๆ เช่น การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้กาล (Tense) และศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่จะเขียน ครูผู้สอนอาจหากิจกรรมช่วยแนะแนวทางให้ เช่น การระดมความคิด (Brainstorming) เกี่ยวกับศัพท์ที่จะใช้เขียนในหัวข้อต่าง ๆ

2. กิจกรรมระหว่างการเขียน เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ในการฝึกทักษะการเขียน เช่น นำภาพมาประกอบให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพ นำเทพปทศนทนามาเปิดให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนเขียนเป็นเรื่องเล่า หรือสรุปเรื่องที่ได้อ่าน

3. กิจกรรมหลังการเขียน เมื่อผู้เรียนเขียนเสร็จเรียบร้อยแล้วอาจให้นำมาอ่านในชั้นเรียนให้เพื่อนร่วมชั้นฟัง ตลอดจนนำมาแสดงความคิดเห็นและวิจารณ์ว่าข้อเขียนนั้นดีถูกต้องในการสื่อความมากน้อยเพียงไร และการใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ และมีข้อที่ควรปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมอย่างไรบ้าง

การจัดกิจกรรมการสอนเขียน อาจจัดในลักษณะกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่ หรือ

กิจกรรมเดียวกันได้ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในห้องเรียนและความเหมาะสมต่าง ๆ การจัดกิจกรรมการเรียนควรเริ่มจากระดับง่ายไปหายาก และเริ่มจากหน่วยเล็กไปหาหน่วยใหญ่ เช่นจากระดับคำ ประโยคเดียว ประโยคซ้อน ข้อความย่อหน้าสั้น จนกระทั่งการเขียนเรียงความ

ทิศนา แคมมณี (2551, น. 1) กล่าวถึงกระบวนการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนเขียน

1. รวบรวมข้อมูล

1.1 การแจกแจงความคิด ผู้สอนแนะนำ ให้ผู้เรียนคิดเชื่อมโยงหัวข้อเรื่องที่จะเขียนกับแนวคิดต่าง ๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลในการเขียน

1.2 การค้นคว้าข้อมูลจากการอ่าน โดยการให้ผู้เรียนอ่านงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่จะเขียน และศึกษาแนวคิดของผู้เขียนตลอดจนคำศัพท์สำนวนที่ใช้

2. การเรียบเรียงข้อมูล

2.1 ผู้เรียนศึกษาหลักการเรียบเรียงจากข้อเขียนตัวอย่าง

2.2 จากข้อมูลที่ได้ในข้อ 1 ผู้เรียนคัดเลือกจุดเน้นและข้อมูลที่ต้องการนำเสนอ

3. การเรียนรู้ทางภาษา เป็นการสร้างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างภาษาและคำศัพท์ที่จะนำมาใช้ในการเขียน

ขั้นที่ 2 ขั้นร่างการเขียน

ผู้เรียนเขียนข้อความโดยใช้แผนการเขียนที่ได้จัดทำในขั้นที่ 1 เป็นเครื่องชี้แนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นปรับปรุงแก้ไข

1. การปรับปรุงเนื้อหา ผู้เรียนอ่านร่างงานเขียนที่ได้จากข้อที่ 2 และอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาและการเรียบเรียง ผู้สอนกำกับควบคุมโดยคำถาม เพื่อให้กลุ่มอภิปรายไปในทิศทางที่ต้องการ คือ เน้นที่การสื่อความหมายของเนื้อหาและวิธีการนำเสนอ

2. การแก้ไขงานเขียน ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดข้อผิดพลาดทางภาษาแล้วจึงปรับปรุงร่างงานเขียนในด้านเนื้อหาตามที่ได้อภิปรายใน 1 และแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาโดยมีผู้สอนช่วยเหลือแนะนำ

สรุปได้ว่า กระบวนการฝึกทักษะการเขียน ควรควรดำเนินการสอนตามลำดับขั้น เพื่อให้นักเรียนได้รับผลดีในการฝึกหัดเขียน เป็นการดำเนินการสอนที่ต้องอาศัยความร่วมมือการชี้แนะการวางแผนร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน โดยมีขั้นตอนดังนี้ ขั้นก่อนเขียน นักเรียนจะรวบรวมข้อมูล เรียบเรียงข้อมูล เรียนรู้ทางภาษา เพื่อเป็นการสร้างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างภาษาและคำศัพท์ที่จะนำมาใช้ในการเขียน ขั้นร่างการเขียน ผู้เรียนเขียนข้อความในแบบฝึกของตนเอง

แล้วจากนั้นจึงถึงขั้นปรับปรุงแก้ไข นักเรียนร่วมอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาและการเรียบเรียง แก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาโดยมีผู้สอนช่วยเหลือแนะนำ

2.7.9 การตรวจและการประเมินงานเขียน

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2551, น. 2) กล่าวถึงการตรวจงานเขียน ไว้ดังนี้

การตรวจแก้ไขงานเขียนเป็นทั้งส่วนหนึ่งในการเขียนของนักเรียน และหน้าที่ของครู ในส่วนของผู้เรียนนั้นสามารถตรวจทานแก้ไขงานเขียน (Rewrite, Edit and Proofread) ในขณะที่เขียนงานหรือภายหลังจากเขียนงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว ส่วนครูผู้สอนนั้นอาจช่วยแก้ไขข้อบกพร่องหรือชี้แนะเทคนิคการเขียนในระหว่างที่นักเรียนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มเขียนร่างงานคร่าว ๆ อยู่ก็ได้ หรืออาจตรวจแก้ไข วิจารณ์ในขั้นสุดท้าย เมื่อนักเรียนส่งงานเขียนที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว

การตรวจงานเขียนของครูผู้สอน สามารถทำได้หลายวิธี ดังต่อไปนี้

1. การเขียนให้ระดับคะแนน A, B, C หรือ 7/10, 8/10, 9/10 การให้คะแนนแบบนี้เป็นการประเมินการเขียนโดยรวม มิใช่ดูเฉพาะความถูกต้องทางไวยากรณ์เป็นเกณฑ์เท่านั้น แต่ยังต้องดูว่านักเรียนสามารถใช้ภาษาสื่อความคิดได้ชัดเจนหรือไม่ และมีการจัดเรียบเรียงและพัฒนาความคิดและเรื่องราวที่เขียนดีและเหมาะสมมากน้อยเพียงไร โดยอาจแบ่งคะแนนในด้านต่าง ๆ เช่น

กลไกการใช้ภาษา 20%

การใช้ศัพท์ 20%

ไวยากรณ์ 30%

การจัดองค์ประกอบงานเขียน 30%

รวม 100%

2. การแสดงความคิดเห็นต่องานเขียน Good, Fair, Need Improvement, Careless ผู้สอนถึงตระหนักว่าการแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนของนักเรียน มิใช่การประเมินคุณค่างานเขียน แต่เป็นการชี้ให้ผู้เรียนเห็นทั้งจุดเด่นและจุดด้อย ผู้สอนควรกล่าวชมสิ่งที่นักเรียนเขียนดีแล้ว และจึงค่อยชี้ให้เห็นจุดที่ยังบกพร่องและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไข นอกจากนี้การตั้งคำถามก็ยิ่งดึงความสนใจของผู้เรียนมาคิดทบทวนดูในส่วนที่ยังบกพร่องอยู่และเป็นการให้คำแนะนำทางอ้อมสำหรับปรับปรุงการใช้ภาษาเขียนของผู้เรียน

ตัวอย่าง I got up at 8 o'clock this morning, Then I eated breakfast, at breakfast, I ate an egg, a toast butter and coffee. After that I left my house.

ผู้สอนอาจเขียนวิจารณ์คร่าว ๆ ว่า Very clear, good punctuation, Try combining sentences 2 and 3 to avoid repetition of the word breakfast. Check eated and ate.

3. การตรวจแก้ที่ผิด ที่ผิดที่นักเรียนเขียนมานั้น ผู้สอนควรวิเคราะห์ด้วยว่าเกิดมาจากสาเหตุใด ผิดเพราะนักเรียนไม่รู้จึงใช้ผิดเขียนผิด หรือผิดเพราะความสะเพร่า เลินเล่อ

Heaton (1988, p. 1) กำหนดเกณฑ์สำคัญที่ใช้การประเมินผลการเขียน ได้แก่ ความคล่องของภาษา (Fluency) ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (Vocabulary) เนื้อหา (Content) การสะกดคำ (Spelling) ดังนี้

ความคล่องของภาษา

ระดับ 5 สามารถเขียนได้ต่อเนื่องกันทั้งหมด เข้าใจง่ายทั้งประโยคใจความเดียว และประโยคเชิงซ้อน

ระดับ 4 สามารถเขียนได้ต่อเนื่อง เข้าใจง่ายทั้งประโยคใจความเดียวและ ประโยคเชิงซ้อน มีข้อผิดพลาดบ้างเล็กน้อย

ระดับ 3 สามารถเขียนได้ต่อเนื่อง เข้าใจง่ายทั้งประโยคใจความเดียวและ ประโยคเชิงซ้อน มีข้อผิดพลาดบ่อย

ระดับ 2 เขียนประโยคไม่ค่อยต่อเนื่อง มีข้อผิดพลาดมาก อ่านเข้าใจยาก

ระดับ 1 ประโยคขาดความต่อเนื่อง อ่านไม่เข้าใจ

ไวยากรณ์

ระดับ 5 เขียนถูกต้องตามหลักไวยากรณ์มีข้อผิดพลาดน้อยมาก

ระดับ 4 เขียนถูกต้องตามหลักไวยากรณ์มีข้อผิดพลาดน้อย

ระดับ 3 เขียนถูกต้องตามหลักไวยากรณ์มีข้อผิดพลาดบ่อย

ระดับ 2 มีข้อผิดพลาดมาก ขาดโครงสร้างประโยค

ระดับ 1 ขาดโครงสร้างประโยค อ่านไม่เข้าใจ

คำศัพท์

ระดับ 5 ใช้คำศัพท์สำนวนถูกต้อง เหมาะสมและหลากหลาย

ระดับ 4 ใช้คำศัพท์สำนวนถูกต้อง เหมาะสม

ระดับ 3 ใช้คำศัพท์สำนวนถูกต้อง มีข้อจำกัดของคำศัพท์บ้าง

ระดับ 2 ใช้คำศัพท์สำนวนได้น้อย

ระดับ 1 ใช้คำศัพท์สำนวนได้น้อยมาก

การสะกดคำ

ระดับ 5 ไม่พบข้อผิดพลาด

ระดับ 4 มีข้อผิดพลาดน้อยมาก

ระดับ 3 มีข้อผิดพลาดน้อย แต่ไม่เป็นปัญหาสำหรับการสื่อสาร

ระดับ 2 มีคำผิดบ่อยมาก มีปัญหาการสื่อสารบางส่วน

ระดับ 1 มีคำสะก่าผิดมาก ไม่สามารถสื่อสารได้

Cohen (1990, p. 1) กำหนดเกณฑ์สำคัญที่ใช้ในการประเมินการเขียน ได้แก่ เนื้อหา การจัดเรียงเนื้อหา คำศัพท์ ไวยากรณ์ กลวิธีการเขียน โดยจัดระบบการประเมินการเขียน ดังนี้

ด้านเนื้อหา

ระดับ 5 สรุปความคิดถูกต้องชัดเจน เนื้อหาต่อเนื่องกันทั้งหมด

ระดับ 4 สรุปความคิดค่อนข้างถูกต้องชัดเจน เนื้อหาส่วนมากต่อเนื่องกัน

ทั้งหมด

ระดับ 3 สรุปความคิดถูกต้องบางส่วน ไม่ชัดเจน เนื้อหาต่อเนื่องกันไม่

สม่ำเสมอ

ระดับ 2 สรุปความคิดไม่ชัดเจน เนื้อหาขาดความต่อเนื่อง

ระดับ 1 สรุปความคิดทั้งหมดไม่ถูกต้อง เนื้อหาไม่มีความต่อเนื่องกันทั้งหมด

ด้านการจัดเรียงเนื้อหา

ระดับ 5 การจัดเรียงข้อมูลดี และมีความสมบูรณ์ในการเชื่อมโยงข้อมูลดีมาก

ระดับ 4 การจัดเรียงข้อมูลดีส่วนใหญ่ดี และมีความเชื่อมโยงข้อมูลดี

ระดับ 3 การจัดเรียงข้อมูลมีข้อผิดพลาด แต่การสรุปความคิดดี

ระดับ 2 การจัดเรียงข้อมูลมีข้อผิดพลาดมาก ขาดความเชื่อมโยงของข้อมูล

ระดับ 1 การจัดเรียงข้อมูลไม่ดี และข้อมูลไม่มีความต่อเนื่อง

ด้านคำศัพท์

ระดับ 5 การใช้คำศัพท์เหมาะสมสะกดถูกต้อง

ระดับ 4 การใช้คำศัพท์ไม่เหมาะสมบ้าง ตัวสะกดผิดพลาดบ้าง

ระดับ 3 การใช้คำศัพท์ไม่เหมาะสมมากพอควร ตัวสะกดผิดพลาดมาก

ระดับ 2 การใช้คำศัพท์อย่างจำกัด ตัวสะกดผิดพลาดมากใช้คำสับสน

ระดับ 1 การใช้คำศัพท์อย่างจำกัดมาก ตัวสะกดสับสน ใช้คำศัพท์สับสนมาก

ด้านไวยากรณ์

ระดับ 5 เขียนประโยคได้ถูกต้อง ตามหลักไวยากรณ์ทั้งหมด

ระดับ 4 เขียนประโยคได้ถูกต้อง ตามหลักไวยากรณ์ส่วนมาก

ระดับ 3 มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์หลายแห่ง

ระดับ 2 ใช้ไวยากรณ์ผิดพลาด ไม่สามารถเข้าใจเนื้อหา

ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ผิดพลาดมาก ไม่สามารถเข้าใจเนื้อหา

กลวิธีการเขียน

ระดับ 5 ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนถูกต้องทั้งหมด

ระดับ 4 ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนถูกต้องส่วนมาก

ระดับ 3 ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนถูกต้องบางส่วน

ระดับ 2 มีข้อผิดพลาดตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนบ่อยครั้ง

ระดับ 1 มีข้อผิดพลาดตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนมากที่สุด

Harris (1994, p. 5) กำหนดเกณฑ์สำคัญที่ใช้ในการประเมินผลการเขียนด้วยเนื้อหา ด้านการจัดระบบข้อมูล และการเสนอ ด้านคำศัพท์ ด้านการใช้ภาษา โดยจัดแบบประเมินเป็น 2 แบบด้วยกัน เช่น

แบบที่ 1 แบบวิเคราะห์องค์ประกอบย่อยของการเขียน ประกอบด้วย ด้านเนื้อหา มีเกณฑ์การประเมินเกี่ยวข้องกับ การบอกถึงความรอบรู้อย่างลึกซึ้ง แสดงความกว้างของวิสัยทัศน์ เนื้อหาสาระที่หนักแน่น และเกี่ยวข้องกับหัวข้อที่กำหนด แสดงการพัฒนาที่แสดงความรู้ที่ค้นคว้า ได้ด้านการจัดการระบบข้อมูลและการเสนอ มีเกณฑ์ประเมินเกี่ยวกับความมีระบบในความคิด ชัดเจน กระชับ น่าสนใจ อยากทำให้อ่านต่อ ความต่อเนื่องของความคิดชัดเจน ด้านคำศัพท์ ใช้คำศัพท์ในระดับสูงขึ้นไป และบอกถึงความรอบรู้ คำศัพท์ สำนวน กระชับ ชัดเจน ด้านการใช้ภาษา มีเกณฑ์การประเมินเกี่ยวข้องกับการใช้ไวยากรณ์อยู่ในระดับสูงขึ้นไป เป็นไปตามกฎเกณฑ์การใช้ภาษา มีความผิดพลาดด้านความสอดคล้องของประธานกับกริยาเล็กน้อย

แบบที่ 2 การประเมินคำ พร้อมคำบรรยายในลักษณะ ของภาพรวม (Holistic)

ระดับ 5 (ดีมาก) เขียนประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม ข้อความนำเสนอตามขั้นตอนตัวสะกดถูกต้องทั้งหมด เนื้อหาและการนำเสนอดีมาก เนื้อหาทั้งหมดต่อเนื่องกัน

ระดับ 4 (ดี) เขียนประโยคถูกต้องตามหลักไวยากรณ์โดยส่วนรวม แต่มีข้อผิดพลาดบ้าง ซึ่งไม่มีผลต่อความเข้าใจ ใช้คำศัพท์ไม่เหมาะสมบ้าง การสะกดคำผิดพลาดบ้าง เนื้อหานำเสนอดี เนื้อหาส่วนมากต่อเนื่องกัน

ระดับ 3 (พอใช้) มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์บ้าง การใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ทำให้มีผลกระทบต่อการจัดระบบข้อความ ตัวสะกดผิดพลาดมาก เนื้อหา การนำเสนอเป็นที่น่าพอใจ เนื้อหาไม่ต่อเนื่องอย่างสม่ำเสมอ

ระดับ 2 (อ่อน) มีความยุ่งยาก สับสนต่อการเข้าใจข้อความ เนื่องจากการใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง และคำไม่เหมาะสม เนื้อหาและการนำเสนอไม่ดี เนื้อหาส่วนรวมขาดความ

ต่อเนื่อง

ระดับ 1 (อ่อนมาก) ไม่สามารถเข้าใจเนื้อหา เนื่องจากการใช้ไวยากรณ์ผิดมากและไม่มีความต่อเนื่องของการจัดลำดับ การสะกดคำผิดมาก เนื้อหาขาดความต่อเนื่องมาก

จากแนวคิดเกี่ยวกับการตรวจและการประเมินผลของนักวิชาการที่กล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การตรวจแก้ไขงานเขียนเป็นส่วนหนึ่งในการเขียนของนักเรียนและหน้าที่ของครูในส่วนของผู้เรียนนั้นสามารถตรวจทานแก้ไขงานเขียนในขณะที่เขียนงานหรือภายหลังจากเขียนงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว ส่วนครูผู้สอนนั้นอาจช่วยแก้ไขข้อบกพร่อง หรือชี้แนะเทคนิคการเขียนในระหว่างที่นักเรียนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มเขียนรายงานคร่าว ๆ อยู่ก็ได้ จากนั้นครูสามารถประเมินผลการเขียนของนักเรียนได้โดยการประเมินผลการเขียนด้วยเนื้อหา ด้านการจัดระบบข้อมูล และการเสนอ ด้านคำศัพท์ ด้านไวยากรณ์ ด้านการใช้ภาษา ความคล่องของภาษา ด้านการจัดเรื่องเนื้อหา กลวิธีการเขียน เป็นต้น

2.8 ความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นตัวแปรหนึ่งที่เกิดขึ้นในกระบวนการจูงใจ หากบุคคลเกิดความพึงพอใจจะมีผลย้อนกลับให้เกิดแรงจูงใจในการทำงานด้วย

2.8.1 ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ (Satisfaction) เป็นทัศนคติที่เป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปร่างได้ การที่เราจะทราบว่า บุคคลมีความพึงพอใจหรือไม่ สามารถสังเกตโดยการแสดงออกที่ค่อนข้างสลับ ซับซ้อน จึงเป็นการยากที่จะวัดความพึงพอใจโดยตรง แต่สามารถวัดได้โดยทางอ้อม โดยการวัดความคิดเห็นของบุคคลเหล่านั้น และการแสดงความคิดเห็นนั้นจะต้องตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงจึงสามารถวัดความพึงพอใจนั้นได้ พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2556 กล่าวไว้ว่า “พึง” เป็นคำช่วยกริยาอื่น หมายความว่า “ควร” เช่น พึงใจ หมายความว่า พอใจ ชอบใจ และคำว่า “พอ” หมายความว่าเท่าที่ต้องการ เต็มความต้องการถูกชอบ เมื่อนำคำสองคำมาผสมกัน “พึงพอใจ” จะหมายถึง ชอบใจ ถูกใจตามที่ต้องการความรู้สึกมีความสุข เมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมายที่ต้องการ หรือความแรงจูงใจคำว่า ความพึงพอใจ มีผู้ให้ความหมายไว้หลากหลายดังนี้

กาญจนา อรุณสุขรุจี (2552, น.1) กล่าวว่า ความพึงพอใจ เป็นการแสดงความรู้สึกดีใจยินดีของเฉพาะบุคคลในการตอบสนองความต้องการในส่วนที่ขาดหายไป ซึ่งเป็นผลมาจากปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยปัจจัยเหล่านั้นสามารถสนองความต้องการของบุคคลทั้งทางร่างกายและจิตใจได้อย่างเหมาะสม และเป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมของบุคคลที่จะเลือกปฏิบัติใน

กิจกรรมนั้น ๆ การแสดงออกทางพฤติกรรมนั้น จะมีความเป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปร่างได้ การที่เราจะทราบว่า บุคคลมีความพึงพอใจหรือไม่ สามารถสังเกตโดยการแสดงออกที่ค่อนข้างสลับซับซ้อน และต้องมีสิ่งเร้าที่ตรงต่อความต้องการของบุคคลจึงจะทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ ดังนั้นการสร้างสิ่งเร้าจึงเป็นแรงจูงใจของบุคคลนั้นให้เกิดความพึงพอใจในงานนั้น สามารถที่จะให้ความหมายของความพึงพอใจว่า “ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับผลสำเร็จตามมุ่งหมาย” และความพึงพอใจเป็นกระบวนการทางจิตวิทยาที่ไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน แต่สามารถคาดคะเนได้ว่ามีหรือไม่มี จากการสังเกตพฤติกรรมของคนเท่านั้น การที่จะทำให้เกิดความพึงพอใจจะต้องศึกษาปัจจัยและองค์ประกอบที่เป็นสาเหตุแห่งความพึงพอใจนั้น

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึก ความชอบ ความพอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือทัศนคติในทางที่ดีของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เมื่ออยู่ในสภาวะของการมีความสุข เมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมายตามความต้องการ ตามสิ่งที่ได้คาดหวังไว้ หรือแรงจูงใจที่ตนเองได้ตั้งใจไว้ ทัศนคติและความพึงพอใจเป็นคำที่สามารถใช้แทนกันได้ เพราะทั้งสองคำนี้หมายถึง ผลที่ได้รับจากการที่บุคคลเข้าไปมีส่วนร่วมในสิ่งนั้น ทัศนคติด้านบวกจะแสดงให้เห็นสภาพความพึงพอใจในสิ่งนั้น และทัศนคติด้านลบจะแสดงให้เห็นสภาพความไม่พึงพอใจ

2.8.2 การวัดความพึงพอใจ

พรศักดิ์ ตรีภูมิจิวาพานิตต์ (2555, น. 3) ได้อธิบายถึงการวัดความพึงพอใจ ว่าเป็นการบ่งบอกระดับของคุณลักษณะทางจิตของบุคคลที่ไม่อาจวัดได้โดยตรง การวัดความพึงพอใจจึงเป็นการวัดโดยอ้อม วิธีการวัดความพึงพอใจในงานที่ใช้กันอย่างกว้างขวางในปัจจุบันนั้นมีหลากหลายวิธีด้วยกัน จากการศึกษาวิธีการวัดความพึงพอใจของนักวิชาการหลายท่านพบประเด็นของวิธีการวัดที่คล้ายกัน มาตรฐานวัดความพึงพอใจสามารถกระทำได้หลายวิธี ได้แก่

1. การใช้แบบสอบถาม โดยผู้สอบถามจะออกแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบความคิดเห็นซึ่งสามารถทำได้ในลักษณะที่กำหนดคำตอบให้เลือก หรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าวอาจถามความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ เช่น การบริหาร และการควบคุมงาน และเงื่อนไขต่าง ๆ เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีวัดความพึงพอใจทางตรงทางหนึ่ง ซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดีจึงจะทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงได้

3. การสังเกต เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยสังเกตพฤติกรรมของบุคคล เป้าหมาย ไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูด กิริยาท่าทาง วิธีนี้จะต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจัง และการสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

นักวิชาการที่ศึกษาเรื่องความพึงพอใจส่วนใหญ่จะใช้วิธีการวัดโดยใช้แบบสอบถาม

โดยนำรูปแบบของแบบสอบถามมาจากแบบสอบถามที่มีผู้พัฒนาขึ้นมาเพื่อรวบรวมข้อมูลในการวัดความพึงพอใจที่ได้รับความนิยมและน่าเชื่อถือ ซึ่งการพัฒนารูปแบบการใช้สื่อสังคมออนไลน์สนับสนุนการเรียนรู้แบบโครงการ เพื่อพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีนี้ ผู้วิจัยได้ใช้มาตรการวัดเจตคติในส่วนขององค์ประกอบความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจชอบหรือไม่ชอบ โดยใช้มาตรการวัดของลิเคิร์ต ซึ่งผู้วัดจะต้องสร้างข้อความเกี่ยวกับเป้าหมายจำนวนข้อความมีเท่าใดก็ได้ นำข้อความนี้ให้ตัวแทนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่เราต้องการทราบความพึงพอใจ และให้คะแนนข้อความหนึ่งตามค่ามาตร 5 มาตร โดยมีหลักในการสร้างข้อคำถามในมาตรของลิเคิร์ตดังนี้

1. กำหนดเป้าหมายของความพึงพอใจ
2. รวบรวมและคัดเลือกข้อความที่เป็นบวกและเป็นลบของความพึงพอใจต่อเป้าหมายให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
3. ให้กลุ่มตัวอย่างตอบข้อคำถามตรงตามความเห็นหรือความรู้สึกของตนว่าพึงพอใจมากที่สุด พึงพอใจมาก หรือไม่พึงพอใจ
4. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับข้อคำถามทั้งหมดและตัดข้อที่มีความสัมพันธ์ต่ำออก ข้อที่มีความสัมพันธ์สูงแต่มีค่าเป็นลบให้สลับเครื่องหมายของคะแนน
5. จัดพิมพ์เป็นแบบสอบถามและส่งให้กลุ่มตัวอย่างตอบ
6. คะแนนความพึงพอใจของผู้ตอบแต่ละคนมีค่าเท่ากับคะแนนรวมของข้อความทั้งหมดหรือคำนวณเป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมดก็จะทำให้ง่ายต่อการตีความยิ่งขึ้น

2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.9.1 งานวิจัยในประเทศ

ดวงใจ อินทจักร์ (2549, น. 1) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ผลการใช้กิจกรรมประสบการณ์ทางภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านกล้วย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 2 ผลการวิจัยพบว่าความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมประสบการณ์ทางภาษาคะแนนหลังทดลอง สูงกว่าก่อนทดลอง คะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย คือ 13.07 คิดเป็นร้อยละ 43.57 และคะแนนเฉลี่ยของความสามารถทางการอ่านของนักเรียนหลังการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ย คือ 24.79 คิดเป็นร้อยละ 82.62 สูงกว่าก่อนการทดลอง และความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมประสบการณ์

ทางภาษาหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง คะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 8.00 คิดเป็นร้อยละ 40.00 และคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการเขียนของนักเรียนหลังทดลองมีคะแนนเฉลี่ย คือ 16.28 คิดเป็นร้อยละ 81.07 สูงกว่าก่อนการทดลอง

แววมณี นิลเชษฐ (2549, น. 2) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียน ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แผนผังความคิด (Mind Mapping) ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนเรียนรู้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แผนผังความคิดมีความก้าวหน้าเพิ่มสูงขึ้น 81.51 เนื่องจากนักเรียนได้ฝึกเขียนประโยคโดยใช้แผนผังความคิดและในการฝึกเขียนเป็นกลุ่มนักเรียนที่เก่งได้มีโอกาสช่วยเพื่อนที่ปานกลางและอ่อนในกลุ่มให้สามารถอ่านและเขียนผลงานการเขียนของกลุ่มตนเองซึ่งขั้นตอนนี้ทำให้นักเรียนในกลุ่มสามารถอ่านและเขียนข้อความสั้น ๆ ได้

สุรีพร อินประโคน (2550, น. 1) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมกลุ่ม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สามารถพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนได้ดีขึ้นในระดับหนึ่ง ทักษะการเขียนมีการพัฒนาดีขึ้นตามลำดับ เพราะการทำงานกลุ่มย่อยเป็นการเรียนรู้แบบ ร่วมมือที่ต้องแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ เป็นยุทธวิธีหนึ่งที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่ม เพื่อให้งานสำเร็จบรรลุผลที่วางไว้ โดยมีจุดมุ่งหมายให้ทุกคนช่วยกันทำงานมากกว่าทำงานคนเดียวและรับผิดชอบงานกลุ่มร่วมกัน ครูผู้สอนสามารถนำ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ในกลุ่มสาระอื่น ๆ เพื่อพัฒนาทักษะผู้เรียน ได้

ไพศาล ม่วงอุตทา (2552, น. 1) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียน สะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านน้ำสร้างหนองบะ อำเภอยักษ์ภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า ผลการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านน้ำสร้างหนองบะ อำเภอยักษ์ภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 5 วงจรปฏิบัติการประกอบกับแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์แสดงให้เห็นพัฒนาการด้านการเขียน สะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลุ่มเป้าหมายมีผลคะแนนเฉลี่ยที่สูงขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์ที่ดีขึ้น ซึ่งส่งผลให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ 82.13/84.33 และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาตามหนังสือเรียน English Is Fun Book I หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ทรงสิทธิ์ ทองจรัส (2554, น. 1) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เกมที่พัฒนาโดย กระบวนการของวิจัยเชิงปฏิบัติการ พบว่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์ ความรอบรู้ที่กำหนดไว้เป็นร้อยละของคะแนนเต็ม ร้อยละ 83.10 และมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ความ รอบรู้ที่กำหนดดังกล่าวคิดเป็นร้อยละ 82.14 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์จำนวนนักเรียนที่กำหนดไว้ ร้อยละ 80

ทิพย์วรรณ ชงภักดิ์ (2553, น. 1) ได้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร ที่เน้นการประเมินผลโดยใช้ แฟ้มสะสมงาน ผลของการวิจัยพบว่า นักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าเกณฑ์ร้อย ละ 80 ที่กำหนดไว้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการประเมินผลงานการเขียนทราบว่าความสามารถใน การเขียนของนักเรียน สามารถช่วยให้พัฒนาทักษะการเขียนได้ดี ผลการวิจัยพบว่า

1. การใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษแบบ Controlled Writing โดยมี กิจกรรมหลากหลายรูปแบบประกอบด้วย กิจกรรม 4 ประเภท คือ กิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียน กิจกรรมอ่านออกเสียง Reading Card กิจกรรมการใช้ Reading Card และกิจกรรมการเขียน ทำใ้ นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสูงขึ้น และมีส่วนร่วมในกิจกรรมดีขึ้น

2. เมื่อนักเรียนเรียนจากแบบฝึกนี้แล้ว นักเรียนมีความรู้ และความสามารถในการ เขียนสูงขึ้นเป็นที่น่าพอใจ เมื่อผลการทดสอบความก้าวหน้าของการทดสอบก่อนเรียนและหลัง เรียนพบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชมกานุช ลำแดงเดช (2554, น. 1) วัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองบัว คุรุรัฐประชาสรรค์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 18 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 12 แผน แบบฝึก เสริมทักษะ จำนวน 12 ชุด แบบทดสอบวัดผลทักษะการเขียน จำนวน 40 ข้อ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น 0.93 และแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมุติฐาน โดยใช้ t - test (Dependent Samples) ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.82/84.15 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) นักเรียนที่เรียนโดยแบบฝึกเสริม ทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะ

การเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้น โดยรวมอยู่ในระดับมาก

ศิริพร สุทธิยา (2554, น. 1) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า 1) แบบฝึกทักษะ การเรียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.22/76.53 2) นักเรียนที่เรียนโดยแบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพผลด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมเท่ากับ .62 แสดงว่า ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มเติมร้อยละ 62 มีประสิทธิภาพด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนเท่ากับ .66, .66, .46 และ .72 ตามลำดับ แสดงว่าผู้เรียนมีความเพิ่มขึ้นร้อยละ 66, 66, 46 และ 72 ตามลำดับ 3) นักเรียนที่เรียนโดยแบบฝึกทักษะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวม และรายด้านการฟัง การพูด การเขียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการอ่านไม่แตกต่างกัน 4) นักเรียนที่เรียนโดยแบบฝึกทักษะ มีความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษร้อยละ 99.58 นักเรียนที่เรียนโดยแผนการเรียนปกติมีความคงทนในการเรียนรู้ ร้อยละ 96.03

ณัฐกานต์ ตันทิพย์ (2556, น.1) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังได้รับการสอน โดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารสำหรับ นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้เท่ากับ 17.25 แสดงว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นจากเดิมทุกคน เนื่องจากครูผู้สอนมีการใช้สื่อการสอนประกอบการจัดการเรียนการสอน และนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.9.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

Hernandez (2000, p. 1) ได้ศึกษาถึงการเขียนของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเกรด 5 และนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษภาษาเดียว : ความเชื่อของครู โอกาสสำหรับการเรียนและประสิทธิภาพของนักเรียนเป้าหมายของการศึกษาคั้งนี้เน้น ไปที่สิ่งแวดล้อมทางการเขียนของห้องเรียนในระดับเกรด 5 ประสิทธิภาพในการเขียนของนักเรียนและการสำรวจของครูต่อการเขียนที่ดีและการเขียนที่ยังอ่อน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ การสังเกตผู้ร่วมวิจัย การบันทึกละเอียด การสัมภาษณ์ผลจากการศึกษาพบว่าทักษะการเขียนของเด็กที่เรียนภาษาที่สองได้ดี ไม่สามารถแยกทักษะการเขียนออกจากกันได้ทั้งหมดของเด็กที่เรียนภาษาที่หนึ่งได้ดี

Lawrey (2001, p. 1) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะกับนักเรียนระดับที่ 1 ถึงระดับที่ 3 จำนวน 87 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะมีคะแนน

การทดสอบหลังการทำแบบฝึกหัดมากกว่าคะแนนก่อนการทำแบบฝึกหัด และนักเรียนทำแบบทดสอบหลังจากฝึกทักษะแล้วได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 89.8 นั่นคือ แบบฝึกทักษะเป็นเครื่องช่วยให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

Clanton (2002, p. 1) ได้ศึกษาผลของการตัดอักษรตามวิธีสะกดคำ โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดชนิดที่ลบอักษรออกจากคำ แล้วให้นักเรียนเติมอักษรที่หายไป ทำการทดลอง 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 แบบฝึก กับนักเรียนจำนวน 194 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนการทดสอบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน แต่คะแนนกลุ่มทดลองหลังการฝึกสูงกว่าก่อนฝึก

Harrington (2002, p. 1) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเขียนกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้สองภาษา คือ ภาษาสเปน ภาษาอังกฤษ ในชั้นเรียนการศึกษาที่ใช้สองภาษาในเชิงถ่ายถอดภาษาในสหรัฐอเมริกาตะวันออกเฉียงเหนือ คำถามนำทางการวิจัยมี 3 ข้อ คือ

1. เด็กที่พูดภาษาสเปนที่มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนั้นกระบวนการเขียนเป็นภาษาอังกฤษเหมือนกับกระบวนการเขียนเป็นภาษาสเปนหรือไม่

2. ความคล่องแคล่วในภาษาพูดเป็นภาษาอังกฤษส่งผลต่อความคล่องแคล่วในการเขียนเป็นภาษาอังกฤษอย่างไร

3. ความรู้เกี่ยวกับการเขียนเป็นภาษาสเปนส่งผลต่อการเขียนเป็นภาษาอังกฤษอย่างไรวิธีการศึกษา ให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องส่วนตัว 2 เรื่อง และเขียนเรียงความเชิงชี้แนะ 2 เรื่อง แต่ละเรื่องเป็นแต่ละภาษา รวมทั้งคำตอบของการอ่านเป็นทั้งภาษาอังกฤษและภาษาสเปน ครูผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยอีกสองคนได้สังเกตและบันทึกเสียงของนักเรียน จำนวน 6 คน ในขณะที่เขียนเรียงความ ทำการสัมภาษณ์นักเรียนเมื่อเขียนเรียงความเพื่อสืบหาข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเขียนที่สังเกตเห็น รวมทั้งข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนิสัยการเขียนส่วนตัวทำ การถอดคำ และลงรหัสข้อมูลจากการสังเกต การบันทึกเสียงและการสัมภาษณ์ แล้วศึกษาเป็นรายกรณี และวิเคราะห์ข้ามกรณี ผลจากการวิเคราะห์ได้ให้หลักฐานเพื่อถ่ายถอดทฤษฎีการเรียนรู้ หนังสือสองภาษา ผู้ร่วมวิจัย (นักเรียน) ในการศึกษาในครั้งนี้ โดยรวมได้ใช้กระบวนการและกลยุทธ์เหมือนกัน เมื่อเขียนภาษาทั้งสองภาษานี้ ผลผลิตที่เขียนชี้แนะว่า ด้านการเขียนเชิงความรู้ถ่ายถอด จากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งเหมือนกัน อย่างไรก็ตามพบว่า มีความแตกต่างในด้านระดับที่นักเรียนใช้กลยุทธ์เหล่านี้ นักเรียนมีการควบคุมทางภาษาศาสตร์ในภาษาอังกฤษน้อยลงคำศัพท์ที่สละสลวยน้อยลง และความถูกต้องทางไวยากรณ์ และการเปลี่ยนรหัสภาษาพูดสังเกตเห็นได้บ่อย ๆ การเปลี่ยนรหัสภาษาเขียนมีไม่บ่อย คะแนนเฉลี่ยชี้ว่าความสามารถของนักเรียนที่ใช้สองภาษาสามารถวางแผนและแต่งเรียงความได้ดีและประโยชน์ของการถ่ายถอด จะมีมากที่สุด การสอนหลักไวยากรณ์การสะกดคำ และหลักการออกเสียงที่ชัดเจนในภาษาจำเพาะควรจะปฏิบัติด้วย

Kelley (2003, p. 1) ได้ศึกษาการสอนเขียนชั้นอนุบาล ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งซึ่งทั้ง ๆ ที่นักเรียนเข้าทำการทดสอบมีรายได้ต่ำในจำนวนร้อยละ สูงกว่าแต่ประถมศึกษาปีที่ 3 ทำคะแนนได้สูงกว่าค่าเฉลี่ยของรัฐในการประเมินการเขียนของรัฐ ติดต่อกันเป็นเวลา 5 ปี ข้อมูลการทดสอบบ่งชี้ว่าการปฏิบัติเหนือกว่าคะแนนเฉลี่ยอย่างสม่ำเสมอ ทั้งจำนวนประชากรประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้งหมดในโรงเรียนและกลุ่มย่อยของนักเรียนโดยไม่แยกเพศ เชื้อชาติ และระดับสังคมเศรษฐกิจเพื่อการศึกษาปฏิบัติการสอนและมุมมองของครูในโรงเรียน ที่มีการปฏิบัติ การสอนได้สูงโรงเรียนนี้ จึงได้มีการใช้รูปแบบการวิจัยวิธีผสมกันหลายวิธี ครูตอบ แบบสำรวจเป็นรายสัปดาห์ซึ่งประมาณค่าระดับการเน้นที่ครูให้แก่ตัวแปรการสอน จำนวน 20 ตัว แปร รวมทั้งเรียบเรียงเพิ่มการสอนเป็นเวลา 6 สัปดาห์ และมีครูชั้นเดียวกัน 3 คน จากโรงเรียนที่ ปฏิบัติการสอนได้สูงกว่าค่าเฉลี่ยของรัฐมารวมตรวจสอบด้วย ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า มี สาระสำคัญหลายประการที่สัมพันธ์กับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสอนเขียนของครู ครูชั้นอนุบาล ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่โรงเรียนที่มุ่งศึกษารายงานว่ามีการกำหนดคาบสอนเขียนประจำวัน ใน รูปแบบปฏิบัติการเขียน นโยบายโรงเรียนได้รับการช่วยเหลือและสนับสนุนอย่างเข้มแข็งจาก อาจารย์ใหญ่ โรงเรียนนักเรียนแบ่งปันการเขียนของตนเองเป็นประจำและได้รับการสะท้อนกลับ จากเพื่อนร่วมชั้นเรียนและครูของตน และนักเรียนเขียนถึงหัวข้อการเลือกของตนเอง และเขียนถึง หัวข้อที่กำหนดให้ทันที อย่างสม่ำเสมอ ครูต่างระดับชั้นเรียนได้บูรณาการการเขียนเข้ากับวิชาอื่น ๆ ในหลักสูตรและไม่ได้เน้นแบบฝึกที่แยกกันต่างหากในด้าน ไวยากรณ์ กลไก และการรวมประโยค นอกจากการฝึกที่แบ่งปันกันนี้แล้ว ครูยังได้อ้างปัจจัยอื่น ๆ ว่าเป็นตัวช่วยให้เกิดความสำเร็จของ โรงเรียน

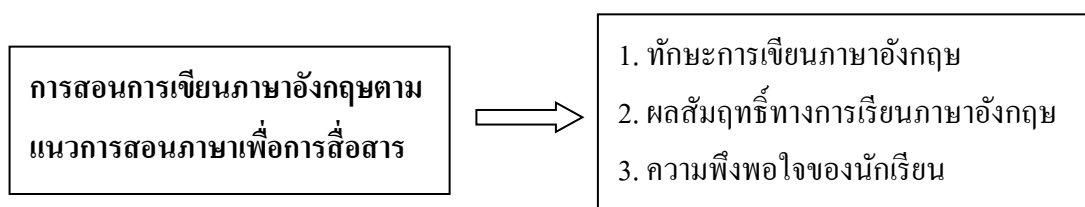
Chen (2005, p. 1) ได้ศึกษาผลของการร่วมมืออภิปรายกลุ่มเล็กที่มีต่อความเข้าใจ ความสามารถในการเขียนและแรงจูงใจของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา จากการเรียนรู้เนื้อหา ทางสังคมศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ เพื่อศึกษาผลที่มีต่อความเข้าใจ ความสามารถในการเขียน และแรงจูงใจ หลังจากอภิปรายกลุ่มเล็กแบบร่วมมือเกี่ยวกับเนื้อหาทาง สังคมศึกษา เนื่องจากการเรียนรู้ภาษาและการมีปฏิสัมพันธ์มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันและการ เรียนรู้ภาษาและการมีปฏิสัมพันธ์ควรนำมาใช้ในการสอนนักเรียนที่เป็นผู้ที่มีอายุมากขึ้นหรือเป็น ผู้ใหญ่ขึ้น การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งสำรวจว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าหากเปลี่ยนวิธีการสอนโดยให้ผู้เรียนระดับ มัธยมศึกษา 1) อ่านเนื้อหาสาระที่เกี่ยวกับสังคมศึกษา 2) อภิปรายกลุ่มเล็ก และ 3) เขียนเนื้อหาที่ได้ จากการอภิปราย การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษจำนวน 2 ห้อง ที่กำลังศึกษาอยู่ใน ระดับ 7 ของโรงเรียนมิดเวสต์เทิร์น ซึ่งเป็นโรงเรียนมัธยมศึกษา แล้วทำการทดสอบก่อนเรียน และ หลังเรียน ผลจากการศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่มีโอกาสพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านในกลุ่มขนาดเล็ก

มีระดับความคิดและสามารถแสดงออกโดยการเขียนได้ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่สำคัญที่สุดคือ ข้อค้นพบที่ว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษามีความต้องการพูดคุยกับผู้เรียนกลุ่มอื่น ๆ เพื่อแลกเปลี่ยนหรือปรับปรุงแนวคิดซึ่งกันและกัน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ มีกิจกรรมหลากหลายรูปแบบ ผลของการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสูงขึ้น มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมดีขึ้น ซึ่งแสดงถึงการมีพัฒนาการดีขึ้นตามลำดับ ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาและพัฒนา การเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ถือเป็นกระบวนการที่ช่วยพัฒนาการสอนของครูให้มีประสิทธิภาพ จนสามารถสร้างเสริมให้ผู้เรียนมีการพัฒนาความรู้ความสามารถได้อย่างเต็มศักยภาพและการฝึกเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนช่วยแก้ปัญหาการเรียนการสอนได้ตรงประเด็น มีความถูกต้องและเกิดผลดีมีประสิทธิภาพกับนักเรียน ในการศึกษาครั้งนี้ มุ่งที่จะสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับในการใช้ประกอบการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อพัฒนาการเรียนรู้อันสูงของนักเรียนในการเขียนภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น

2.10 กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จนได้กรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้เสนอรายละเอียดขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยตามลำดับหัวข้อ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนบ้านแดง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1 ได้มาโดยเลือกแบบเจาะจง ซึ่งเป็นห้องเรียนที่ผู้วิจัยรับผิดชอบการสอน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่

1. แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 12 ชุด ชุดละ 20 ข้อ
2. แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 6 เรื่อง เรื่องละ 2 แผน สำหรับการสอน 12 ชั่วโมง
3. แบบประเมินทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการสังเกต

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ การเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 ข้อ 40 คะแนน เป็นแบบเลือกตอบ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

5. แบบสอบถามความพึงพอใจการเรียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

3.2.1 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการวิจัย ผู้สร้างได้สร้างเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นลำดับขั้นตอน ดังนี้

1.1 ศึกษารายละเอียด หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.2 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อใช้ เป็น แนวทางพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.3 ศึกษาวิธีการ หลักการ ทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.4 สร้างแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยเลือกเนื้อหาแต่ละเรื่องตามหัวข้อเรื่อง/สาระหลักให้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ที่กำหนดกรอบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ มาสร้างเป็นแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร จำนวน 6 หัวข้อ ดังนี้

1.4.1 My life style (2 ชั่วโมง)

แบบฝึกทักษะที่ 1 - 2

Unit : Personal Identification

Topic : My Identification

กิจกรรมการเรียนรู้

1. เขียนคำศัพท์และบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับตนเองได้

2. เขียนคำและประโยคเพื่ออธิบายเกี่ยวกับตนเองได้

3. ใช้ประโยคนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเองได้

4. เขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเองที่กำหนดให้ได้

คำศัพท์ : Name, date of birth, age, nationality , address, weight, school, class, hobby, subject, food

โครงสร้างไวยากรณ์: Present Simple tense/ Past simple tense

ตัวอย่างประโยค :

A : What is your name?

B : My name is Tom.

A : How old are you?

B : I' m twelve years old.

1.4.2 Food and Drink (2 ชั่วโมง)

แบบฝึกทักษะที่ 3 – 4

Unit : Food and Drink

Topic : Food and Drink

กิจกรรมการเรียนรู้

1. เขียนคำศัพท์และบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่มได้

2. เขียนคำและประโยคเพื่ออธิบายเกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่มได้

3. ใช้ประโยคนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่มได้

คำศัพท์: noodle, sandwich, cake, coffee, bread, ice cream, tea, orange juice, milk, hamburger, chicken soup

โครงสร้างไวยากรณ์: Present Simple Tense

ตัวอย่างประโยค :

A : What is your favorite food?

B : My favorite food is noodle.

A : Would you like some coffee?

B : Yes, please/ No, thank you.

1.4.3 House and home (2 ชั่วโมง)

แบบฝึกทักษะที่ 5 – 6

Unit : Places

Topic : Direction

กิจกรรมการเรียนรู้

และการเดินทางที่ได้

เดินทางที่ได้

ได้ station

1. เขียนคำศัพท์และบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่

2. เขียนคำและประโยคเพื่ออธิบายเกี่ยวกับสถานที่และการ

3. ใช้ประโยคนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่และการเดินทางที่

คำศัพท์: Direction : next to, opposite to, between Places : school,

bank, hospital, temple, market, post office, police station, air port, hotel, zoo, bus

โครงสร้างไวยากรณ์ : Present Simple tense.

ตัวอย่างประโยค :

A : Where is the temple?

B : The temple is next to the school.

1.4.4 Service (2 ชั่วโมง)

แบบฝึกทักษะที่ 7 – 8

Unit : Free Time and Entertainment

Topic : Free Time and Entertainment

กิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรมเวลาว่างได้

1. เขียนคำศัพท์และบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับ

2. เขียนคำและประโยคเพื่ออธิบายเกี่ยวกับกิจกรรมเวลาว่างได้

3. ใช้ประโยคนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมเวลาว่างได้

4. เขียนบรรยายเกี่ยวกับกิจกรรมเวลาว่างได้

คำศัพท์ : reading, listening, watching, playing, singing, cycling, cooking, dancing, shopping, writing, eating,

โครงสร้างไวยากรณ์ : Present continuous tense.

ตัวอย่างประโยค :

A : What are you doing in your free time ?

B : I' m reading a book.

1.4.5 Weather (2 ชั่วโมง)

แบบฝึกทักษะที่ 9 – 10

Unit : The weather

Topic : The weather

กิจกรรมการเรียนรู้

อากาศได้

1. เขียนคำศัพท์และบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับสภาพอากาศได้
2. เขียนคำและประโยคเพื่ออธิบายสภาพอากาศได้
3. ใช้ประโยคนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับสภาพอากาศได้
4. เขียนบรรยายเกี่ยวกับสภาพอากาศที่กำหนดให้ได้

คำศัพท์: Weather : windy, snowy, sunny, foggy, raining, cloudy, hot, warm, cold, freeze, thunder

Season : Summer, Rainy, Winter, Cool weather

โครงสร้างไวยากรณ์ : Present Simple tense

ตัวอย่างประโยค :

A : What is the weather like today?

B : It' s cloudy and hot.

1.4.6 My Future (2 ชั่วโมง)

แบบฝึกทักษะที่ 11 – 12

Unit : My Future

Topic : Shopping List

กิจกรรมการเรียนรู้

1. เขียนคำศัพท์และบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพได้
2. เขียนคำและประโยคเพื่ออธิบายเกี่ยวกับอาชีพได้
3. ใช้ประโยคนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพได้

1.5 นำแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไปเสนอกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจและแก้ไขข้อบกพร่อง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.6 นำแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ปรับปรุงแล้ว นำเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ความตรงตามเนื้อหา นำมาปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำ (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

1.7 นำแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ปรับปรุงแล้วไปใช้ในการทดลองภาคสนาม ผู้วิจัยได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อเป็นแนวทางในการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งมีวิธีดำเนินการ ดังนี้

1.7.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.7.2 วิเคราะห์หลักสูตรสถานศึกษา คู่มือครูและเอกสารต่าง ๆ เพื่อจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อสร้างแผนการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

1.7.3 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 12 แผน แผนละ 1 ชั่วโมงรวมเวลา 12 ชั่วโมง

1.7.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบเพื่อพิจารณาความสอดคล้องของเนื้อหา มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.7.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อพิจารณาความสอดคล้องของเนื้อหา มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง

1.7.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาความเหมาะสมด้านเนื้อหา เวลา กิจกรรมการเรียนรู้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

2. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนี้เป็นแบบทดสอบวัดผลทักษะการเขียนแบบทดสอบวัดผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองโดยมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนการประเมินผลการเรียน และการประเมินสภาพจริง (Authentic Assessment) ของกระทรวงศึกษาธิการ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2552, น. 20)

2.2 ศึกษาเนื้อหาจากหนังสือ เอกสารต่าง ๆ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2.3 สร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เป็นแบบทดสอบวัดผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ

2.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ตามแนวการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 50 ข้อ ที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมความชัดเจนเชิงเนื้อหา ก่อนนำ เสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ความเที่ยงตรงแล้วปรับปรุงแก้ไขให้สอดคล้องเชิงเนื้อหา (Content Validity) ระหว่างข้อสอบกับ จุดประสงค์การเรียนรู้แล้วนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม ประเมินแบบทดสอบวัด ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน โดยใช้สูตร IOC (สมนึก กัททิษณีนี, 2541, น. 1) มีเกณฑ์ในการให้คะแนน ดังนี้

ให้ +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้ 0 เมื่อไม่แน่ใจ ว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้ -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่ได้วัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้

2.5 วิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร IOC เลือกข้อทดสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.6 ขึ้นไปได้ข้อทดสอบจำนวน 50 ข้อ

2.6 นำแบบทดสอบวัดผลทักษะการเขียนที่ตรวจสอบและแก้ไขตามคำแนะนำ ของผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหลักเมือง สำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย จำนวน 50 คน นำ กระดาษคำตอบที่นักเรียนสอบมาตรวจให้คะแนน ถ้าตอบถูกให้ 1 คะแนนตอบผิดให้ 0 คะแนน

2.7 นำคะแนนมาวิเคราะห์หาความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของ แบบทดสอบเป็นรายข้อ โดยใช้การทดสอบกับกลุ่มเป้าหมายขนาดเล็ก คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความ ยากง่ายตั้งแต่ .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป ได้ค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง 0.56 – 0.91

2.8 คัดเลือกแบบทดสอบตามเกณฑ์ จำนวน 40 ข้อ ไปทดลองกับนักเรียนกลุ่ม เดิม แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร KR20 ของ Kuder-

Richardson

เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ ได้ค่าอำนาจจำแนก (B) อยู่ระหว่าง 0.44 – 0.84
ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.793

2.9 จัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบจริง เพื่อนำไปทดลองคู่กับแผนการจัดการเรียนรู้
และแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับกลุ่มเป้าหมาย
ต่อไป

3. แบบประเมินทักษะ

แบบประเมินทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการ
สื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นแบบการสังเกต โดยใช้การให้คะแนน (Scoring
Rubrics) ในการวัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองโดยมีขั้นตอนในการสร้าง
ดังนี้

3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสังเกตทักษะการเขียน การประเมินผลการเรียน และ
การประเมินสภาพจริง (Authentic Assessment) ของกระทรวงศึกษาธิการ (สำนักวิชาการและ
มาตรฐานการศึกษา, 2552, น. 3)

3.2 ศึกษาเนื้อหาจากหนังสือ เอกสารต่าง ๆ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

3.3 สร้างแบบสังเกตการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการ
สื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

3.4 นำแบบสังเกตการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
ที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมความ
ชัดเจนเชิงเนื้อหา ก่อนนำ เสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงแล้วปรับปรุงแก้ไขให้
สอดคล้องเชิงเนื้อหา (Content Validity) ระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้แล้วนำเสนอต่อ
ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม ประเมินแบบสังเกต โดยใช้สูตร IOC (สมนึก ภัททิยธนี, 2541, น.1) มีเกณฑ์ใน
การให้คะแนน ดังนี้

ให้ +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อนั้นวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้ 0 เมื่อไม่แน่ใจ ว่าข้อนั้นวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้ -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อนั้นไม่ได้วัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้

3.5 วิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้
สูตร IOC เลือกข้อทดสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.6 ขึ้นไป

3.6 จัดพิมพ์เป็นแบบสังเกตจริง เพื่อนำไปทดลองคู่กับแผนการจัดการเรียนรู้

และแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารกับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

4. แบบสอบถามความพึงพอใจ

4.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับรูปแบบ และการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ
ของนักเรียนที่ใช้เรียนตามการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และแบบฝึกทักษะ

4.2 ระบุรายการที่เป็นเกณฑ์ และระดับคุณภาพ โดยให้สอดคล้องกับ
จุดประสงค์ปลายทาง นำทางและกิจกรรมการเรียนการสอน แล้วนำข้อมูลมาสร้างรายการ
แบบสอบถาม

4.3 จัดทำแบบสอบถามโดยใช้ค่าเฉลี่ยการประเมิน (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น. 1)

ดังนี้

ความหมายการประเมิน	ระดับคะแนน
พอใจมากที่สุด	5
พอใจมาก	4
พอใจปานกลาง	3
พอใจน้อย	2
พอใจน้อยที่สุด	1

เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนมาแล้ว นำมาจัดผลเฉลี่ยคะแนนการประเมิน

ทั้งหมด ดังนี้

ความหมายการประเมิน	ระดับคะแนน
พอใจมากที่สุด	4.51 - 5.00
พอใจมาก	3.51 - 4.50
พอใจปานกลาง	2.51 - 3.50
พอใจน้อย	1.51 - 2.50
พอใจน้อยที่สุด	1 - 1.50

4.4 นำแบบทดสอบเสนอผู้เชี่ยวชาญที่ปรึกษา ตรวจสอบดูความถูกต้องของ
เนื้อหา ความเหมาะสมของภาษา ความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ที่
คาดหวัง

4.5 นำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้มีประสบการณ์ให้ถูกต้อง
จากนั้นนำไปให้ผู้มีประสบการณ์ตรวจสอบ

4.6 นำแบบสอบถามปรับปรุงแก้ไขแล้วพร้อมแบบประเมิน นำเสนอต่อผู้มี
ประสบการณ์ชุดเดิมตรวจสอบอีกครั้ง โดยให้ผู้มีประสบการณ์ประเมินความสอดคล้องระหว่าง

โดยใช้สูตร IOC

4.7 นำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงหลังทดลองแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญที่ปรึกษา เพื่อขอความเห็นชอบในการนำไปทดลองภาคสนามต่อไป

4.8 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยนี้

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

รูปแบบในการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pre-test Post-test Design (บุญชม ศรีสะอาด, 2546, น. 1) ดังแบบแผนการวิจัย ดังนี้

แบบแผนการวิจัย One Group Pre-test Post - test Design

กลุ่มทดลอง	ทดสอบก่อนเรียน	ทดลอง	ทดสอบหลังเรียน
	O1	X	O2

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย

X แทน แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

O1 แทน การทดสอบก่อนเรียน

O2 แทน การทดสอบหลังเรียน

3.4 วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. การวิจัยเชิงทดลองครั้งนี้ กระทำในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โดยใช้เวลาในการทดลองเป็นเวลา 12 ชั่วโมง

2. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายด้วยแบบทดสอบวัดผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพมาแล้ว และเก็บข้อมูลที่ได้จากการทำแบบทดสอบไว้เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นต่อไป

3. ดำเนินการทดลองสอนตามแผนการเรียนรู้ จำนวน 12 แผน แล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

4. ทดสอบหลังเรียน (Post - test) เมื่อสิ้นสุดการดำเนินการทดลองสอนทั้ง 12 ชั่วโมงแล้ว โดยใช้แบบทดสอบวัดผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน

5. นำผลการตรวจให้คะแนนไปวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัย

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยนำคะแนนนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารทุกชุดมารวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ เทียบกับคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทุกคนรวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ยร้อยละ ตามเกณฑ์การหาประสิทธิภาพ 80/80 ด้วยสูตร E1/E2

3.5.2 เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Sample (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, น. 1)

3.5.3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะ ด้วยสถิติค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.6.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.6.1.1 การหาประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้ ใช้เกณฑ์ประสิทธิภาพ (E1 / E2) เกณฑ์ 80/80 (เพชฌัญญู กิจระการ, 2544, น. 2) ใช้สูตรดังนี้

$$E1 = \frac{\sum X \times 100}{N} \quad (3-1)$$

A

- เมื่อ E1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum X$ แทน คะแนนรวมของแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยทุกชุดรวมกัน
 A แทน คะแนนรวมของแบบฝึกหัดทุกชั้นรวมกัน
 N แทน จำนวนนักเรียน

$$E2 = \frac{\sum X \times 100}{N} \quad (3-2)$$

B

- เมื่อ E2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
 $\sum X$ แทน คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน
 B แทน คะแนนเต็มของการสอบหลังเรียน
 N แทน จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

3.6.1.2 การหาดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีการของ (เผชญิ กิจระการ, 2544, น. 3, อ้างถึงใน Goodman, Flechter and Schneider, 1980) มีสูตรดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = E.1 \quad \frac{\text{คะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{คะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{\text{คะแนนเต็มหลังเรียน} - \text{ค จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม} - \text{คะแนนรวมทดสอบก่อนเรียน}}$$

3.6.1.3 การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบทดสอบการฟัง พูด อ่าน เขียน โดยใช้วิธีของ Brennan โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2543, น. 1)

$$B = \frac{U - L}{n_1 \cdot n_2} \quad (3-3)$$

- เมื่อ B แทน ค่าอำนาจจำแนก
 U แทน จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
 L แทน จำนวนผู้ที่ไม่รอบรู้ หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
 n_1 แทน จำนวนผู้รอบรู้ หรือสอบผ่านเกณฑ์

n_2 แทน จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์

3.6.1.4 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตร สูตร KR – 20 (บุญชม ศรีสะอาด, 2543, น. 1)

$$\text{สูตร KR-20 } r_{tt} = \left(\frac{k}{k-1} \right) \left(1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right) \quad (3-4)$$

4)

เมื่อ r_{tt} แทน ความเที่ยงของแบบทดสอบ

k แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

s^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

p แทน สัดส่วนของคนทำถูกแต่ละข้อ

q แทน สัดส่วนของคนทำผิดแต่ละข้อ ($q = 1 - p$)

3.6.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

3.6.2.1 ค่าร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร บุญชม ศรีสะอาด (2543, น. 1)

$$P = \frac{f \times 100}{n} \quad (3-5)$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

n แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

3.6.2.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนน โดยสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543, น. 1)

$$\bar{x} = \frac{\sum X}{N} \quad (3-6)$$

เมื่อ $\bar{x}$ แทน ค่าเฉลี่ย

ΣX แทน ผลรวมคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

3.6.2.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตร(บุญชม ศรีสะอาด, 2543, น. 1)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}} \quad (3-7)$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X แทน คะแนนแต่ละตัว

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

Σ แทน ผลรวม

3.6.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

ทดสอบโดยใช้ค่า t-test ด้วยสถิติทดสอบวิลคอกซันจับคู่เครื่องหมายตำแหน่ง (The Wilcoxon Method-Pairs Signed-Ranks Test) เป็นสถิติทดสอบที่พัฒนามาจาก Sign test โดยนำเอาขนาดของความแตกต่างของข้อมูล แต่ละคู่มาคิดอันดับและทำการคำนวณค่าสถิติทดสอบ

$$T = \text{Minimum} \left| \sum R_i^+, \sum R_i^- \right|$$

เมื่อ T เป็นค่าของผลรวมของอันดับที่มีค่าน้อยกว่า (ไม่คิดเครื่องหมาย)

ระหว่างอันดับที่มีเครื่องหมายบวก กับอันดับที่มีเครื่องหมายลบ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ลำดับการแสดงผลการวิเคราะห์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ลำดับการนำเสนอผลการวิเคราะห์ตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับชั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้สื่อความหมายในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มเป้าหมาย
X	แทน	ค่าเฉลี่ย
S	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
E1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
E.I.	แทน	ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
T	แทน	ค่าวิกฤติใน Wilcoxon Method-Pairs Singed-Rank Test
*	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 ลำดับชั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผลใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามเกณฑ์มาตรฐาน ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4.1

การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ 80/80

	แบบทดสอบย่อยระหว่างกิจกรรมการเรียนรู้				รวม E1 (คะแนน40)	รวม E2 (คะแนน40)
	1	2	3	4		
	10	10	10	10		
รวม	92	86	82	87	347	335
$\bar{X}$	9.2	8.6	8.2	8.7	8.67	8.36
S.D.	0.63	0.52	0.63	0.48	0.57	0.61
ร้อยละ	92	86	82	87	86.75	83.75
E1/E2	86.75					83.75

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่า ประสิทธิภาพของกิจกรรมการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สร้างขึ้นมีค่าเท่ากับ 86.75/83.75 หมายความว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่สร้างขึ้น ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เท่ากับร้อยละ 86.75 และมีประสิทธิภาพทางการเรียนรู้ หรือประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ในการ

เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน เท่ากับร้อยละ 83.75 ซึ่งมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 แสดงว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ตามความมุ่งหมายในการวิจัย

ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าพัฒนาขึ้น จึงมีประสิทธิผลค่าเท่ากับ 86.75 / 83.75 แสดงว่าเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

ตอนที่ 2 หากค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปรากฏผลดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2

ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

กลุ่มเป้าหมาย	N	คะแนนเต็ม	คะแนน		ร้อยละ		E.I.
			ก่อนเรียน	หลังเรียน	ก่อนเรียน	หลังเรียน	
1	10	400	212	335	51.75	83.75	0.654255

จากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่า เมื่อวิเคราะห์หาดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นั้น ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ชุดนี้มีค่าเท่ากับ 0.65 คิดเป็นร้อยละ 65

ตารางที่ 4.3

การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนหลังเรียน กับก่อนเรียน โดยใช้ Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test

ข้อมูลที	X_i	$D_i = X_i - 110$	$ D_i $	ใส่เครื่องหมาย
				ลำดับที่
				$ D_i $
				ตาม
				เครื่องหมาย
				ของ D_i
1	35	15	15	
2	31	11	11	
3	38	18	18	
4	32	12	12	
5	34	14	14	
6	33	13	13	
7	32	12	12	
8	35	15	15	
9	32	12	12	
10	33	13	13	

1. เลือกค่าสถิติที่ทดสอบ เนื่องจากการทดสอบเป็นการทดสอบ 2 ทาง ดังนั้นค่าสถิติที่ใช้คือ $T = \min(T_+, T_-)$ คือค่าที่ต่ำที่ ระหว่าง T_+ กับ T_- ซึ่งในที่นี้ จะได้ $T = \min(57.5, 47.5)$ ดังนั้นตัวสถิติที่จะนำไปทดสอบคือ 47.5

2. เปิดตารางค่า T และเนื่องจากการทดสอบเป็นแบบ 2 ทางจึงต้องเปิดตารางที่ $T_{(n, \alpha/2)}$ โดยที่ n เท่ากับ 9 เพราะ $D_0 = 0$ จึงต้องตัดทิ้งไป เหลือเพียง D_i 14 ตัว $\alpha/2$ เท่ากับ $(0.05/2) = 0.025$
 $\therefore T_{(9, 0.025)} = 21$

3. สรุป $T = 47.5$ และจากตาราง $T_{(9, 0.025)} = 21$ จะเห็นว่า $T > T_{(9, 0.025)}$

จากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนจำนวน 10 คน ได้ค่าเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน จากคะแนนเต็ม 40 เห็นได้ว่า การใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นมากกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4

ความคิดเห็นของนักเรียนต่อแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหา วิชาที่เรียนจากแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษประกอบการสอน	4.83	0.54	ดีมาก
2. แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษประกอบการสอน ช่วยเร้าความสนใจ	4.77	0.63	ดีมาก
3. แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษประกอบการสอน ช่วยให้นักเรียนชอบเรียน	4.77	0.63	ดีมาก
4. แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษประกอบการสอนทำให้นักเรียนสนุกกับการเรียน	4.67	0.66	ดีมาก
5. แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษประกอบการสอนทำให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนมามากขึ้น	4.50	0.68	ดี
6. แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษประกอบการสอน ช่วยให้เห็นได้เร็วกว่าเรียนจากตำรา	4.67	0.66	ดีมาก
7. แบบ ขนาด และสีของตัวอักษรที่ปรากฏในแบบฝึก มีความเหมาะสม	4.80	0.55	ดีมาก
8. แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ประกอบการสอน ทำให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์	4.73	0.86	ดีมาก

(ต่อ)

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
9. นักเรียนพอใจ เมื่อทำกิจกรรมเสร็จแล้ว นักเรียนต้องการรู้คะแนนทันที	4.37	0.85	ดี
10. นักเรียนชอบเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ประกอบการสอน	4.73	0.64	ดีมาก
เฉลี่ย	4.61	0.68	ดีมาก

จากตารางที่ 4.4 จากแบบสอบถามระดับความคิดเห็นของนักเรียนต่อแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 10 ข้อ ระดับความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก โดยมี ($\bar{X}= 4.61$, S.D.=0.68) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อที่ 1 นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหา ที่เรียนจากแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ประกอบการสอน มีระดับความคิดเห็นดีมาก ($\bar{X}= 4.83$, S.D.=0.54) รองลงมา คือข้อที่ 7 แบบ ขนาด และสีของตัวอักษรที่ปรากฏในแบบฝึก มีความเหมาะสม มีระดับความคิดเห็นดีมาก($\bar{X}= 4.83$, S.D.=0.55) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อที่ 9 นักเรียนพอใจ เมื่อทำกิจกรรมเสร็จแล้ว นักเรียนต้องการรู้คะแนนทันที มีระดับความคิดเห็นดี ($\bar{X}= 4.37$, S.D.=0.85)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 วัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 86.75/83.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

5.1.2 ดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีค่าเท่ากับ 0.65 หรือคิดเป็นร้อยละ 65

5.1.3 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ

5.1.4 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับดีมาก โดยมี ($\bar{X}$ = 4.61, S.D.=0.68)

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ คือ

1. แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ $86.75/83.75$ ตามเกณฑ์มาตรฐาน $80/80$ ที่ตั้งไว้ ซึ่งมีจำนวน 12 ชุด เป็นแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ช่วยให้นักเรียนได้รับความรู้ความเข้าใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นจากเดิม เหมาะสมแก่การนำไปใช้ฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับหลักในการสร้างแบบฝึกของ อารีย์ บัวคุ้มภัย (2540, น. 1) คือแบบฝึกต้องมีความยากง่ายเหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของนักเรียนและเรียงลำดับความง่ายไปหายาก มีรูปแบบที่หลากหลาย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่กว้างขวาง ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และไม่ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย และมีรูปภาพประกอบเพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ Lawrey (2001, p. 1) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะกับนักเรียนระดับที่ 1 ถึงระดับที่ 3 จำนวน 87 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะมีคะแนนการทดสอบหลังการทำแบบฝึกหัดมากกว่าคะแนนก่อนการทำแบบฝึกหัด และนักเรียนทำแบบทดสอบหลังจากฝึกทักษะแล้วได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 89.8 นั่นคือ แบบฝึกทักษะเป็นเครื่องช่วยให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น สอดคล้องกับ ทิพย์วรรณ ชงภักดิ์ (2553, น. 1) ได้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร ที่เน้นการประเมินผลโดยใช้ แฟ้มสะสมงาน ผลของการวิจัยพบว่า นักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ที่กำหนดไว้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการประเมินผลงานการเขียนทราบว่าความสามารถในการเขียนของนักเรียน สามารถช่วยให้พัฒนาทักษะการเขียนได้ดี ผลการวิจัยพบว่า 1.) การใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษแบบ Controlled Writing โดยมีกิจกรรมหลากหลายรูปแบบประกอบด้วย กิจกรรม 4 ประเภท คือ กิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียน กิจกรรมอ่านออกเสียง Reading Card กิจกรรมการใช้ Reading Card และกิจกรรมการเขียน ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสูงขึ้น และมีส่วนร่วมในกิจกรรมดีขึ้น 2.) เมื่อนักเรียนเรียนจากแบบฝึกนี้แล้ว นักเรียนมีความรู้ และความสามารถในการเขียนสูงขึ้นเป็นที่น่าพอใจ เมื่อผลการทดสอบความก้าวหน้าของการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ มยุรี ธานี (2551, น. 1) พบว่า ชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ $88.00/87.87$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน $80/80$ และหลังการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทศพร ตาดสุวรรณ (2550, น. 1) พบว่า แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนคำ ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ $75.36/76.29$

จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สร้างขึ้นสำหรับใช้ฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแก่นักเรียนช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

2. คำนีประสิทธิผลของกิจกรรมการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเท่ากับ 0.65 หรือผู้เรียนมีความรู้และมีทักษะจากการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพิ่มขึ้นโดยคิดเป็นร้อยละ 65 ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริพร สุทธิยา (2554, น. 1) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า 1) แบบฝึกทักษะ การเรียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.22/76.53 2) นักเรียนที่เรียนโดยแบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมเท่ากับ .62 แสดงว่า ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มเติมร้อยละ 62 มีประสิทธิภาพด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนเท่ากับ .66, .66, .46 และ .72 ตามลำดับ แสดงว่าผู้เรียนมีความเพิ่มขึ้นร้อยละ 66, 66, 46 และ 72 ตามลำดับ 3) นักเรียนที่เรียนโดยแบบฝึกทักษะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวม และรายด้านการฟัง การพูด การเขียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการอ่านไม่แตกต่างกัน 4) นักเรียนที่เรียนโดยแบบฝึกทักษะ มีความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษร้อยละ 99.58 นักเรียนที่เรียนโดยแผนการเรียนปกติมีความคงทนในการเรียนรู้ ร้อยละ 96.03

จากผลการวิจัยดังกล่าว ผลการศึกษาครั้งนี้ ประสิทธิภาพ ของกิจกรรมการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเท่ากับ 0.65 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีความรู้และทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นโดยคิดเป็นร้อยละ 65

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารหลังได้รับการสอนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สูงกว่าก่อนได้รับการสอนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฉัฐกานต์ ดันทิพย์ (2556, น.1)

ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารสำหรับ นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้เท่ากับ 17.25 แสดงว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นจากเดิมทุกคน เนื่องจากครูผู้สอนมีการใช้สื่อการสอนประกอบการจัดการเรียนการสอน และนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ไพศาล ม่วงอุดทา (2552, น. 1) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านน้ำสร้างหนองบะ อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า ผลการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านน้ำสร้างหนองบะ อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 5 วงจรปฏิบัติการประกอบกับแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์แสดงให้เห็นพัฒนาการด้านการเขียน สะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลุ่มเป้าหมายมีผลคะแนนเฉลี่ยที่สูงขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์ที่ดีขึ้น ซึ่งส่งผลให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ 82.13/84.33 และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาตามหนังสือเรียน English Is Fun Book I หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การสอนการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยการใช้แบบฝึกทักษะมีผลต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น

4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก โดยมี ($\bar{X}$ = 4.61, S.D.=0.68) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อที่ 1 นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนจากแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษประกอบการสอน มีระดับความคิดเห็นดีมาก ($\bar{X}$ = 4.83, S.D.=0.54) รองลงมา คือข้อที่ 7 แบบ ขนาด และสีของตัวอักษรที่ปรากฏในแบบฝึก มีความเหมาะสม มีระดับความคิดเห็นดีมาก($\bar{X}$ = 4.83, S.D.=0.55) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อที่ 9 นักเรียนพอใจ เมื่อทำกิจกรรมเสร็จแล้ว นักเรียนต้องการรู้คะแนนทันที มีระดับความคิดเห็นดี ($\bar{X}$ = 4.37, S.D.=0.85) ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ชมภูษุข สำแดงเดช (2554, น. 1) ที่ได้พัฒนาทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 4 โรงเรียนหนองบัวคูรัฐประชาสรรค์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 18 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 12 แผน แบบฝึกเสริมทักษะ จำนวน 12 ชุด แบบทดสอบวัดผลทักษะการเขียน จำนวน 40 ข้อ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น 0.93 และแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นโดยรวมอยู่ในระดับมาก

จากผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่า ความพึงพอใจเป็นทัศนคติในทางบวกของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทุกขั้นตอน กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปด้วยความสนุกสนานไม่น่าเบื่อตลอดจนแบบฝึกก็มีสีสันสวยงามน่าสนใจ ไม่ยากเกินไป และเหมาะกับวัยของผู้เรียนทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจมาก

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

5.3.1.1 การฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ครูผู้สอนต้องศึกษาเนื้อหาที่เหมาะสมกับช่วงวัยของนักเรียน เพราะแบบฝึกที่สร้างขึ้นต้องสนองความต้องการของนักเรียนแต่ละคนที่มีความแตกต่างทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สติปัญญา เพศ และอายุ

5.3.1.2 ควรพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้ครบ 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ในเนื้อหาอื่นๆ

เพื่อส่งเสริมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง

5.3.1.3 ในการฝึกครูผู้สอนควรสร้างบรรยากาศการฝึกให้เป็นกันเอง ฝึกอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรศึกษา เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคงทนในการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับนักเรียนที่เรียนโดยการสอนวิธีอื่น ๆ

5.3.2.2 ควรนำ รูปแบบการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาประยุกต์ใช้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในระดับชั้นอื่น ๆ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- กชกร ชิปต์ดี. (2556). การเรียนรู้กับการพัฒนาการเรียนการสอน. อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- กชกร ชิปต์ดี และมานิต ยอดเมือง. (2556). การออกแบบและผลิตวัสดุหลักสูตร. อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- กรรณิการ์ พวงเกษม. (2540). ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- กลิ่นพะยอม สุระคาย. (2544). การพัฒนาแบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนทวีวัฒนา แขวงทวีวัฒนา เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กษมา วรารัตน ฌ อยุธา. (2549). การสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : สารพัฒนา หลักสูตร.
- กาญจนา คุณานุรักษ์. (2548). การออกแบบการเรียนการสอน. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กฤษยา แสงเดช. (2548). ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : แม็ค.
- เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา มหาสารคาม เขต 1, สำนักงาน. (2556). การรายงานผลการประเมินคุณภาพนักเรียน ปีการศึกษา 2556. กลุ่มนิเทศติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษา.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. (2540). ชุดฝึกอบรมการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาเรื่อง เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : ครูสภาลาดพร้าว.
- คณาจารย์คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏมหาสารคาม. (2556). เอกสารประกอบรายวิชาหลักการสอน. มหาสารคาม : สารคามการพิมพ์.
- ชมภูนุช ลำแดงเดช. (2556). การพัฒนาทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ชมพูนุท มีทอง. (2549). การสร้างชุดฝึกทักษะการเขียนคำบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). อุตรดิตถ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.

- ชวนชัย เชื้อสาธุชน และชวนันประภา เชื้อสาธุชน. (2553). *เอกสารประกอบการสอน รายวิชา สถิติ และการวิจัย*. อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). *สื่อการสอนระดับประถมศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 10). นนทบุรี : โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2533). *เทคโนโลยีการศึกษาทฤษฎีและการวิจัย*. กรุงเทพฯ : โอ เอส พรินติ้ง เฮาส์.
- ณัฐกานต์ ตันทิพย์. (2556). *การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). อุดรดิตถ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- ดวงใจ อินทจักร์. (2549). *ผลการใช้กิจกรรมประสบการณ์ทางภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านกล้วย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 2*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). เชียงราย : มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- ทรงสิทธิ์ ทองจรัส. (2554). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เกม*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ทศพร ดาดสุวรรณ. (2550). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- ทิพย์วรรณ ชงศักดิ์. (2553). *การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการประเมินผลโดยใช้แฟ้มสะสมผลงาน*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ทิตนา แจมมณี. (2551). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). *การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา : Teaching and Learning English at Elementary Education Level*. สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- บัญชา อึ้งสกุล. (2545). *การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ : หลักการ ทักษะ และการปฏิบัติ*, วารสารวิชาการ. (2545) : 52-70.
- บัญชา อึ้งสกุล. (2549). *บทบาทครูต่อการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : วารสารวิชาการ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). *การวิจัยสำหรับครู*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2546.

- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น ฉบับปรับปรุงใหม่* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ประไพ ปลายเนตร. (2543). *การพัฒนาการรู้จักเข้าใจสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหลังเขา จังหวัดสระบุรี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. (2542). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 116 ตอนพิเศษ 74 ก หน้า 3. 19 สิงหาคม.
- แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (ฉบับที่ 11) พ.ศ.2555-2559. (2554). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 128 ตอนพิเศษ 152 ง. หน้า 14. 14 ธันวาคม.
- พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ. (2552). *ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพศาล ม่วงอุตทา. (2552). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านน้ำสร้างหนองบะ อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- มยุรี ธาณี. (2551). *การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- รัตนา ดิศาธา. (2544). *ผลการใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดสระบัว สำนักงานเขตปทุมวัน สังกัดกรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน), สำนักงาน. (2556). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ : สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิต พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.
- วาสนา มณีนาค. (2549). *การพัฒนาชุดการสอนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). อุตรดิตถ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.

- วิชาการและมาตรฐานการศึกษา, สำนัก. (2552). *การจัดการเรียนรู้ของครูนักปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- วิชาการและมาตรฐานการศึกษา, สำนัก. (2553). *นิยามคำศัพท์หลักสูตร หลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- แวมฉี นิลเชษฐ์. (2549). *การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แผนผังความคิด (Mind Mapping)*. (รายงานการศึกษาค้นคว้าแบบอิสระการศึกษามหาบัณฑิต). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศิริพร สุทธิยา. (2554). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2544). *การจัดการสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2554). *ประกาศกระทรวงศึกษาธิการเรื่องนโยบายและแนวทางการดำเนินงานสำหรับ “พ.ศ. 2555 ปีแห่งการพูดภาษาอังกฤษ” English-Speaking Year 2012*. ลงวันที่ 30 ธันวาคม 2554.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2541). *การวัดผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมพิศ แสงศิริรักษ์. (2545). *ร่วมปฏิรูปการเรียนรู้กับครูต้นแบบ การปฏิรูปการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญการสอนแบบร่วมมือตามแนวคิดทฤษฎีการสร้างความรู้*. นนทบุรี: แคนคิมเดีย.
- สันทวดี พางาม. (2549). *การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- สิริมาน ชูวโสภีร์. (2547). *การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เจตคติและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานและการสอนแบบเดิม*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุคนธ์ สิ้นพานนท์ และคนอื่น ๆ (2545). *การจัดกระบวนการเรียนรู้ เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

- สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรษ์. (2544). *วิธีการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2552). *การสอนทักษะภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2551). *กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2553). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ สายอุดม. (2541). *การใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3*. (รายงานการศึกษาค้นคว้าแบบอิสระการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). เชียงใหม่ :
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุริพร อินประ โคน. (2550). *การพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมกลุ่ม ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6*. (รายงานการศึกษาค้นคว้าแบบอิสระการศึกษามหาบัณฑิต).
มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อารีย์ บัวคุ้มภัย. (2554). *การสร้างเสริมทักษะการใช้ภาษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย
ศิลปากร.
- Brown, H. (2000). *Principle of Language Learning and Teaching. Fourth Edition*. White Planins,
New York : Pearson Education.
- Byrme, Donn. (1982). *Teaching Writing Skills*. Singapore : Four Strong Printing.
- Chen, Meng-Lin. (2005). The effects of the Cooperative Learning Approach on Taiwanese ESL
Students' Motivation, English Listening, Reading and Speaking Competencies,
Dissertation
Abstracts International. 66, 03 (September) : 875-A.
- Clanton, P. B. (2002). *The Effectiveness of the Letter-Cloze Procedure as a Method of Teaching
Spelling*. New York : McGraw-Hill.
- Cohen, A. D. (1990). *Language Learning*. Boston : Heinle & Heinle Publiaher.
- Flower, Linda. (1989). *Writer-Based Prose : A Cognition Basic for Problem in Writing*, College
English. 41 (1989) : 284-285.
- Harris, Michael, and Paul McCan. (1994). *Assessment*. Oxford : Heinemann.
- Heaton, J. B. (1988). *Writing English Language Test*. New York : Lningman Group.

- Hedge, T. (2008). *Teaching and Learning in the Language Classroom*. Oxford : Oxford.
- Hernandez, Anita Cecilia. (2000). The Writing of Fifth– Grade English– Language Learners and English Monolingual Students : Teachers’ Beliefs, Opportunities for Writing and Students’ Proficiencies,” *Dissertation Abstracts International*. 61, 01 (July) : 90– A.
- Harmer, J. (2003). *The Practice of English Teaching*. Harlow : Pearson Education Limited.
- Harrington. (2002). A Study of the Effects of Two Method of Teaching Composition to Twelfth Grades,” *Dissertation Abstracts International*. (April)
- Hybel, S. (1996). *Communicative Effectively*. New York: McGraw-Hill.
- Kelly. (2003). *The Effectiveness of Combining Practice on Primary Students Overall Writing Quality and Syntactic Maturity*, TESL Reporter. pp. 22.
- Lado, Robert. (1986). *Language Learning Teaching and Learning English*. New York : McGraw-Hill.
- Langer, J. A. (1988). *Research on Written Composition : A Response to Hillock’ s Report*, Research in the Teaching of English. 22 (February 1988) : 89-99.
- Lawrey, E.B.L. (2001). *The Effects of Four Drill and Practice Times Units on the Decoding Performances of Students with Specific Learning Disabilities*. New York : McGraw-Hill.
- Littlewood, W. (1990). *Communicative Language Teaching : An Introduction*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Morrow, Keith. (1981). *Introduction : Principles of Communicative Methodology Communicative in the Classroom*. Essex : Longman Group.
- Pincas, Anita. (1982). *Structural Linguistics and Systematic Composition Teaching to Students of English as a Foreign Language*, Language Learning : 25– 70.
- Richards, J.C, and T.S. Rogers. (1991). *Approaches and methods in Language Teaching*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Richards, J.C, and T.S. Rogers. (2002). *Approaches and Methods in Language Teaching*. 2nd ed. Cambridge : Cambridge University Press.
- Savignon, S. (1991). *Communicative Language Teaching : State of the Art TESOL Quarterly*.
- Seels, B., and Z. Glassgow. (1990). *Exercise in Instructional Design*. Merrill Publishing.

Walton, S., and Nayne, F. (1995). *Communication Principles : A Modular Approach*. Sydney :
Prentice Hall.

White, R., V. (1980). *Teaching Written English*. London : George Allen & Unwin.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

แผนการจัดการเรียนรู้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

เป้าหมายแผนการจัดการเรียนรู้
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Food & Drink
แผนการจัดการเรียนรู้ 3 How to make food.
เวลา 1 ชั่วโมง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ความรู้
คำศัพท์ (Vocabulary)

เกี่ยวกับ อาหาร : bun / roll , sauce sage , chicken , tomato sauce , carrot , bread , beef , onion , lettuce , tomato , cake , hot dog , sandwich , hamburger , first , second , next , after that , finally

Sentences :

- Do you like..... ? Yes, I do./ No, I don't.
- What is this ? It is a .....
- How to make hamburger.
- First put.....on.....

แผนการจัดการเรียนเรียนรู้ที่ 3 (เวลา 1 ชั่วโมง)

1. มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัด

- มฐ. ต 1.1 ตัวชี้วัด ป.6/1, ป.6/2, ป.6/3, ป.6/4
 มฐ. ต 1.2 ตัวชี้วัด ป.6/2, ป.6/5
 มฐ. ต 1.3 ตัวชี้วัด ป.6/2
 มฐ. ต 2.1 ตัวชี้วัด ป.6/1, ป.6/2
 มฐ. ต 2.2 ตัวชี้วัด ป.6/1
 มฐ. ต 3.1 ตัวชี้วัด ป.6/1
 มฐ. ต 4.1 ตัวชี้วัด ป.6/1

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

ความรู้

1. อ่านออกเสียงคำศัพท์และอธิบายความหมายได้ ถูกต้อง
2. อ่านและเขียนคำศัพท์และประโยค ได้ถูกต้อง
3. บอกเครื่องปรุงและขั้นตอนการทำ Hamburger ได้

ทักษะ/กระบวนการ

1. ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับเพื่อนและครูได้
2. ฟัง / พูดออกเสียง อ่านคำศัพท์ ประโยคเกี่ยวกับอาหาร
3. เขียนคำศัพท์ ประโยคเกี่ยวกับอาหาร ตามหลักการเขียน
4. ปฏิบัติงานตามขั้นตอนได้อย่างเหมาะสม

คุณธรรม จริยธรรม/ค่านิยม

1. มีความกล้าแสดงออก-ความมั่นใจในตนเอง
2. มีความขยัน สนใจ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน มีความรับผิดชอบ
3. มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ

3. กิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรมรวมชั้น

Warm up

1. นักเรียนเล่นเกมทายบัตรภาพ บัตรคำชื่ออาหารและเครื่องดื่ม โดยการถามตอบ

What's this ? It's a...../It's an .....

2. ทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร โดยใช้บัตรคำนำเสนอ เช่น roll, bun, beef, bread, chicken, sauce sage, carrot, tomato sauce, onion, lettuce, tomato, cake, hot dog, sandwich, hamburger, first, second, next, after that first, second, next, after that, finally.

กิจกรรมรวมชั้น

Presentation

3. ครูให้นักเรียนดูส่วนประกอบของจริงการทำ hamburger บัตรภาพ บัตรคำ เกี่ยวกับอาหารและให้นักเรียนฝึกออกเสียงและสะกดคำศัพท์ตามครูจากของจริง บัตรภาพ บัตรคำ การออกเสียงคำศัพท์ครูชูบัตรภาพอาหารพร้อมพูดประโยค เช่น

T : Do you like hamburger ?

S : Yes, I do./ No, I don't. I like.....

4. นักเรียนดูแถบประโยค และอ่านพร้อมกัน

How to make a hot dog.

How to make a chicken sandwich.

How to make a hamburger.

5. ให้นักเรียนช่วยกันเขียนบอกส่วนประกอบของ How to make a hamburger.

มีอะไรบ้าง

กิจกรรมรวมชั้น

Practice

6. ครูอ่านส่วนประกอบเครื่องปรุงและขั้นตอนการทำ Hamburger ให้นักเรียนอ่าน

ตาม

7. นักเรียนนำของจริงที่เป็นเครื่องปรุงวางบนโต๊ะของนักเรียน ดูบัตรภาพ บัตรคำ ออกเสียงคำศัพท์ สะกดคำ และอธิบายความหมาย

8. นักเรียนศึกษาใบความรู้ (study sheet 1) และ ปฏิบัติตามขั้นตอนการทำ hamburger โดยให้นักเรียนอ่านออกเสียงขั้นตอนทุกขั้น พร้อม ๆ กัน

9. ให้นักเรียนเขียนขั้นตอนการทำ hamburger ในใบงานที่ 1 (worksheet 1)

กิจกรรมกลุ่ม Production

10. นำเสนอผลงานของกลุ่มตนนักเรียนจากใบงานที่ 1 (worksheet 1)

กิจกรรมรวมชั้น Wrap up

11. นักเรียนทุกคนแลกเปลี่ยนอาหารที่ปรุงสำเร็จแล้ว เพื่อชิมรสชาติและช่วยกันสรุป

เรื่อง

How to make hamburger. และช่วยกันสรุปคำศัพท์เกี่ยวกับการทำ เช่น hot dog hamburger chicken sandwich ในใบงานที่ 2 (worksheet 2)

4. ภาระงาน / ชิ้นงาน

- 4.1 วาดภาพอาหาร อ่าน เขียน คำศัพท์
- 4.2 เขียนบอกขั้นตอน How to make hamburger
- 4.3 ใบงานเขียนขั้นตอนการทำ Hamburger
- 4.4 ใบงานการทำ hot dog, chicken sandwich

5. แหล่งเรียนรู้ / สื่อ

- 5.1 ใบงานที่ 1 (worksheet 1) วาดภาพอาหาร พร้อมเขียนขั้นตอนการทำอาหาร
- 5.2 ใบความรู้ 1 (study sheet 1) ขั้นตอนการทำ Hamburger
- 5.3 บัตรภาพ บัตรคำ เกี่ยวกับ อาหาร
- 5.4 แลปประโยค

6. การวัดและประเมินผล

วิธีวัด	เครื่องมือ
1. สังเกตทักษะการพูด การเขียน	1. แบบประเมินทักษะทางภาษา
2. สังเกตพฤติกรรมการความรับผิดชอบในการทำงานและเจตคติที่ดีต่อการเรียน	2. แบบประเมินพฤติกรรมนักเรียน
3. ตรวจสอบผลงานการวาดภาพอาหาร	3. แบบบันทึกการประเมินชิ้นงาน
4. ตรวจสอบผลงานการเขียนประโยค ขั้นตอนการทำอาหาร	4. แบบประเมินทักษะทางภาษา

7. บันทึกหลังการสอน

ผลการสอน

.....

.....

.....

ปัญหา / อุปสรรค

.....

.....

.....

8. กิจกรรมเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวอัจฉรา จันทชุม)

ครูผู้สอน

9. ความคิดเห็นของผู้บริหาร

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นายสุกรี นาคเข้ม)

ผู้บริหารสถานศึกษา

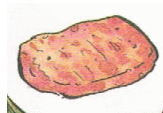
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

Study Sheet 1 หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 Food & Drink
แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 3 How to make food. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

How to make hamburger :

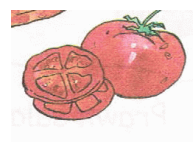
Ingredients :

some bun / roll

some beef

some onion

some tomatoes

some lettuces

How to make hamburger :

1. First, put some beef on a bun / roll.
2. Second, put some onion on the beef
3. Then put some tomatoes on the other side of the beef.
4. After that, put the lettuce on it.
5. Finally, put it on a little beautiful plate.
6. Finally, put it on a little beautiful plate.

.....

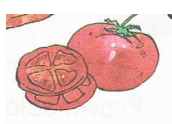
bun.....

...

onion....

...

beef.....

+

.....

tomato.....

.....

lettuce.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 How to make food. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ให้นักเรียนเขียนเครื่องปรุง และวิธีทำตามขั้นตอนของ How to make hamburger. (study sheet 1) และวาดภาพระบายสีตกแต่งให้สวยงาม

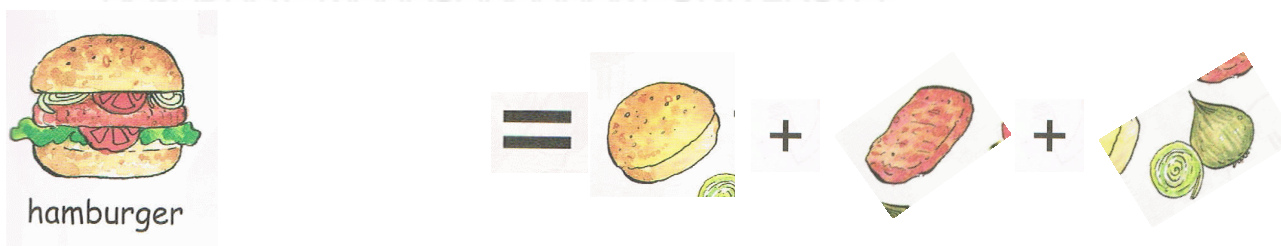
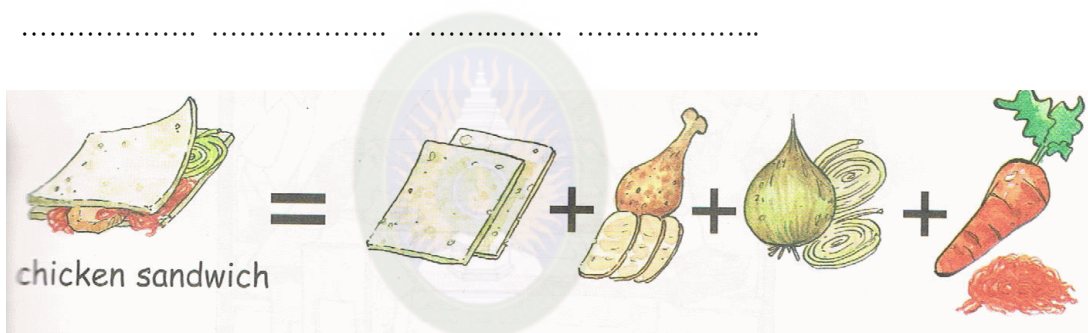
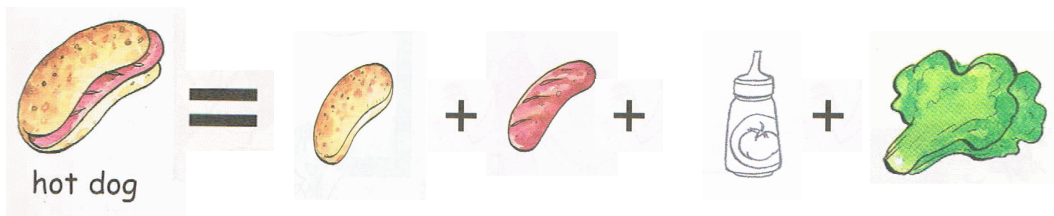

Name.....Number .....class.....

Worksheet 2 หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 Food & Drink

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 How to make food. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

Write the words.

Name.....Number .....class.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 How to make food. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

Answers the questions.

1. What is this?

It is a cake.

2. What is this?

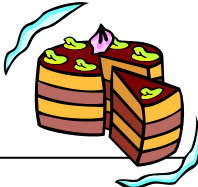

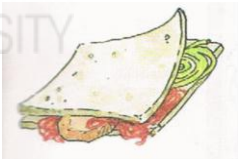
It is a .....

3. What is this?

.....

4. What is this?

.....

<p>cake</p>	
<p>Hot dog</p>	
<p>hamburger</p>	
<p>sandwich</p>	

Name.....Number .....class.....

**ตารางแสดงมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ผู้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**

มาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง	สาระการเรียนรู้ คณะชั้น
มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความ เรื่องที่ฟังและอ่าน จากสื่อประเภท ต่าง ๆ และแสดง ความคิดเห็นอย่าง มีเหตุผล	<p>1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และ คำแนะนำ ต่าง ๆ ที่ฟังหรืออ่าน</p> <p>2. อ่านออกเสียง สะกดคำ อ่าน กลุ่มคำประโยค ข้อความง่าย ๆ และบทพูดเข้า จังหวะถูกต้อง ตามหลักการอ่าน</p>	<p>1. คำสั่งและคำขอร้องภาษา ท่าทางและคำแนะนำใน การเล่น เกม การวาดภาพ หรือการทำอาหารและ เครื่องมือ</p> <p>2. คำสั่ง เช่น Look at the.../here/over/there/Say it again/Read and draw/Put/a/an</p> <p>1. คำ กลุ่มคำ ประโยคเดียว และบทพูดเข้าจังหวะ และการสะกดคำ</p> <p>2. การใช้พจนานุกรม</p> <p>3. หลักการอ่านออกเสียง เช่น การออกเสียง พยัญชนะคำต้นและ พยัญชนะท้ายคำ การออกเสียงเน้นหนัก- เบาในคำและกลุ่มคำ</p> <p>4. การออกเสียงตามระดับ เสียงสูง-ต่ำในประโยค</p>	<p>Vocabulary : เกี่ยวกับ อาหาร bun / roll, sauce sage, chicken, tomato sauce, carrot, bread, beef, onion, lettuce, tomato , cake, hot dog, sandwich, hamburger, first, second, next, after that, finally</p> <p>Sentences : - Do you like..... ? Yes, I do./ No, I don't. - What is this ? It is a ..... - How to make hamburger. - First put.....on.....</p>

มาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง	สาระการเรียนรู้ แต่ละชั้น
<p>มาตรฐาน ต.1.2 มีทักษะการสื่อสาร ทางภาษาในการ แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดง ความรู้สึกลงและ ความคิดเห็นอย่าง มีประสิทธิภาพ</p>	<p>3. เลือก/ระบุภาพ หรือสัญลักษณ์ หรือเครื่องหมาย ตรงตาม ความหมาย ของประโยคและ ข้อความสั้น ๆ ฟังที่หรืออ่าน</p> <p>4. ตอบคำถามจาก การฟังหรืออ่าน ประโยค บท สนทนา หรือ นิทานง่าย ๆ</p> <p>1. พูด/เขียนโต้ตอบ ในการสื่อสาร ระหว่างบุคคล</p>	<p>1. กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว สัญลักษณ์และ ความหมาย เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม ใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม</p> <p>1. ประโยค บทสนทนา ภาพประกอบ คำถาม เกี่ยวกับใจความสำคัญ ของเรื่องเช่น ใคร ทำ อะไรที่ไหน - Yes/No Question เช่น Is /Are/Can...? Yes,....is/are/can/. Do/Does/Can/Is/Are.....?. Yes/No....ect.</p> <p>1. บทสนทนาที่ใช้ในการ ทักทายกล่าวขอบคุณ ขอ โทษชมเชย การพูดแทรก อย่างสุภาพประโยค/ ข้อความที่ใช้แนะนำ ตนเองเพื่อนและบุคคล ใกล้ตัว และสำนวนการ ตอบรับเช่น Hi/Hello/Good</p>	

		Morning	
มาตรฐานการ เรียนรู้	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง	สาระการเรียนรู้ ศิลปะชั้น

<p>มาตรฐาน ต.1.3 นำเสนอข้อมูล ข่าวสาร ความคิด รวบยอด และความ คิดเห็นในเรื่อง ต่าง ๆ โดยการพูด และการเขียน</p>	<p>2. บอกความรู้สึก ของตนเอง เกี่ยวกับสิ่ง ต่าง ๆ ใกล้ตัว และ กิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง</p> <p>1. เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และ ตาราง แสดงข้อมูลต่าง ๆ ที่ฟังหรืออ่าน</p>	<p>I am sorry/How are you I'm fine.Thank you. And you?/ Hello.I am...../Hello.... I am...</p> <p>2. คำและประโยคที่ใช้ แสดงความรู้สึกเช่น ดีใจ เสียใจ ชอบ ไม่ชอบ รัก ไม่รัก เช่น I/You/We/They like..../He/She like... I/You/We/They love...../ He/She love... I/You/We/They don't like..../love/feel... He/She doesn't like</p> <p>1. คำ กลุ่มคำ ที่มี ความหมาย สัมพันธ์กับภาพ แผนผัง แผนภูมิ</p>	
---	--	---	--

มาตรฐานการ เรียนรู้	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	สาระการเรียนรู้ ระดับชั้น
------------------------	-----------	----------------------------	------------------------------

<p>มาตรฐาน ต.2.1 เข้าใจ ความสัมพันธ์ ระหว่างภาษากับ วัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา และ นำไปใช้ได้ อย่างเหมาะสมกับ กาลเทศะ</p>	<p>2. เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และ ตารางแสดงข้อมูล ต่าง ๆ ที่ฟังหรือ อ่าน</p> <p>1. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง อย่างสุภาพ เหมาะสม ตาม มารยาทสังคมและ วัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา</p> <p>2. ให้ข้อมูลเกี่ยวกับ เทศกาล/วัน สำคัญ/งานฉลอง/ ชีวิตความเป็นอยู่</p>	<p>2. คำ กลุ่มคำ ที่มี ความหมายสัมพันธ์กับ ภาพ แผนผัง แผนภูมิ</p> <p>1. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางตาม มารยาทสังคมและ วัฒนธรรม เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้า ท่าทางประกอบการพูด ขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การ โบก มือ การแสดง ความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การกล่าวอวยพร การแสดงอาการ ตอบรับหรือปฏิเสธ</p> <p>2. ข้อมูลและความสำคัญ ของเทศกาล วันสำคัญ/ งานฉลองและชีวิต ความเป็นอยู่ของ เจ้าของภาษา เช่น อาหารและ เครื่องคัม</p>	
--	--	--	--

มาตรฐานการ เรียนรู้	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ แกนกลาง	สาระการเรียนรู้ คละชั้น
------------------------	-----------	----------------------------	----------------------------

<p>มาตรฐาน ต.2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรม และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม</p>	<p>1. บอกความแตกต่างของเสียงอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย</p>	<p>1. ความแตกต่างของเสียงอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย</p>	
<p>มาตรฐาน ต.3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน</p>	<p>1. คำนคว้า รวบรวม คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน</p>	<p>1. การค้นคว้า รวบรวม คำศัพท์และนำเสนอ คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระอื่น</p>	
<p>มาตรฐาน ต.4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม</p>	<p>1. ฟังและพูด/อ่านในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา</p>	<p>1. การใช้ภาษาในการฟัง และพูด อ่านในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา</p>	

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ข้อสอบวัดทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ประถมศึกษาปีที่ 6

ส่วนที่ 1 แต่ละข้อมีคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว ให้วง ○ ส้อมรอบตัวอักษรหน้าคำตอบที่ถูกต้อง

1. Laura goes to work although she _____ ill.
  1. is
  2. was
  3. is being
  4. has been
2. What does your father do?
  1. He is an engineer.
  2. He is watering the flowers.
  3. He has done all the work.
  4. He helps me do my homework.
3. Oranges _____ healthy. They are rich in vitamin C.
  1. is
  2. are
  3. be
  4. have

4. **Look at the picture.**

Which statement is correct?

1. The newspaper is on the chair.
2. The cup is in the table.
3. The table is empty.
4. The newspaper is next to the cup.

5. **Betty:** We don't have lunch.
Paul: I know. Let's find a restaurant.
Betty and Paul feel _____.
1. sad
  2. cool
  3. bored
  4. hungry
6. Tom is _____ because he likes to eat ham and doesn't exercise.
1. plump
  2. skinny
  3. thin
  4. slim
7. **Sarah:** Oops! I've broken your glass.
Ken: Don't worry, dear. _____
1. I haven't got any.
  2. Have you got a new cup?
  3. I have got another one.
  4. Is it a new cup?
8. Tina is thinking of buying a new refrigerator. The fridge she has is small.
She need _____.
1. a white big fridge
  2. a big white fridge
  3. a white small fridge
  4. a small white fridge
9. Peter wants to lose weight so he eats _____ cheese.
1. much
  2. a little
  3. a lot of
  4. a few

10. Are there any eggs in the fridge?

1. He didn't eat it.
2. Yes. It's on the table.
3. Yes, two eggs.
4. He has got a fridge.

11. **Peter:** _____

Jane: I have only one.

1. Will you buy me one?
2. How many pencils do you have?
3. Where is your pencil?
4. Are there any pencils on the table?

12. **Paul:** _____

Ben: I borrowed Anne's book.

1. Whose book will you buy?
2. Where is your book?
3. Is there Anne's book on the shelf?
4. Whose book did you borrow?

13. Where would you expect to see this sign?

Don't feed animal

1. On the train	2. In the club
3. In the park	4. In the zoo

14. **Anne:** I'm hungry. _____

Jane: There is some soup and a sandwich.

1. Will you go to the market?
2. Can I open the fridge?
3. Is there anything in the kitchen?
4. Where are my sandwiches?

15. **Read the following passage and answer the question.**

Ben gets up very early, takes a bath and has breakfast with his parents and his sister, Betty. After breakfast he takes bus number 12 to the zoo. It is too crowded, so he goes to the market instead and buys some books, art paper and crayons.

What does Ben do?

1. Goes shopping.
2. Draws a picture.
3. Takes care of the animals.
4. Makes breakfast.

16. **Ken:** I'm looking for an MP3 player.

Shop assistant: Have a look at this one.

Ken: It looks nice. _____

Shop assistant: It's £65.15.

1. How expensive?
2. How much is it?
3. How many calculators are there?
4. How much is it cost?

17. The post office usually _____ at 5.30 pm.

1. close
2. closes
3. closing
4. closed

18. Which statement is correct?

1. She is eating dinner
  2. She is doing the washing up.
  3. She is cooking.
  4. She is cleaning the kitchen.
19. Read the following announcements and answer the question.

“Hello shoppers. We have a lost boy named Marshall who was found in the sporting goods section of our store, and he’s looking for his mum. He’s five years old, and he’s wearing a blue and white sweat shirt, tan pants, and a black and white baseball cap.

You can find him at the check-out counter at the main exit. Thank you.”

Where does the announcement take place?

1. At a baseball stadium
  2. At a department store
  3. At an amusement park
  4. At the Old’s People homes
20. **Tom:** _____

Ben: Yes, she is watching TV.

1. Is she watching TV now?
2. What is she like?
3. Does she like watching TV?
4. Where is she now?

21. How often do you do the shopping?
1. I sometimes go to the store with my friends.
  2. I'm doing shopping now.
  3. I do the shopping once a week.
  4. I will do the shopping tomorrow.
22. What is he doing at the moment?
1. He looks for his notebook.
  2. He always looks serious.
  3. He is looking for his notebook.
  4. He will buy a new notebook.
23. I _____ to the cinema with my friends every Saturdays.
1. went
  2. go
  3. goes
  4. will go
24. Some sandwiches can be complete meals. They include protein and vegetables. You can eat sandwiches sometimes, but they aren't the best choice when you want to lose weight. Which is True?
1. Sandwiches are good as a meal.
  2. Sandwiches are not good for diet.
  3. A sandwich can replace a good meal.
  4. We should have sandwiches as a meal.
25. **Kim:** Where were you last holiday?
- Nancy:** _____
- Kim:** How was it?
- Nancy:** It was exciting. I saw a lot of ancient objects.
1. I didn't go to the cinema.
  2. I was at the museum.
  3. I go to the gym.
  4. I was at the theatre with my parents.

26. **Joe:** I was caught in traffic. _____
Ann: Yes. A bus ran into a car.
1. Do you get up late?
  2. There weren't any car on the road.
  3. Did the taxi driver drive very fast?
  4. Was there an accident near the school?
27. **Ben:** The children are very quiet. What _____?
Linda: They _____ some paper.
1. do they do, cut
  2. do they doing, are cutting
  3. are they doing, are cutting
  4. they are doing, cut
28. **Anne:** Does Peter like _____?
Betty: No. He likes _____.
1. swimming, cycling
  2. swim, cycle
  3. to swimming, cycling
  4. swim, to cycling
29. Bob and Tom are talking about sports.
Bob: What are you doing, Tom?
Tom: _____
Bob: Do you play basketball, Tom?
Tom: Well, I can't play basketball, but I like to watch it. It is very exciting.
1. I like playing basketball.
  2. I'm watching a basketball game on TV.
  3. I'm playing basketball.
  4. I can play basketball.

30. When a baby dolphin is born, it not only _____ but also can hear clearly.

1. can see well
2. see well can
3. can well see
4. well can see

31. Choose the most suitable sentence to complete the conversation.

Teacher: How was your trip to the art gallery?

Student: I think they tried to give me too much information.

Teacher: What do you mean?

Student: _____

1. I was happy.
2. I didn't go there.
3. I wasn't able to remember anything!
4. It was exciting.

32. Yesterday Sam _____ A _____ the meeting although he _____ B _____ ill.

A. 1. attended	2. missed
3. liked	4. disappeared
B. 1. is	2. was
3. is being	4. has been

33. **Linda:** Where did you spend your vacation?

Paul: _____

1. I plan to go to the beach.
2. I always enjoy the trip.
3. I went to the beach.
4. It was great.

34. **Susan:** _____

Nick: It's 2 kilometres.

1. How high is the supermarket?
2. Could you tell me where the supermarket is?
3. Is it far from the railway station?
4. How far is the railway station from here?

35. **Maria:** _____
- Anne:** Walk to the end of this road. Then turn right and go straight ahead.
The hospital is on the left.
1. How far is it to the hospital?
  2. Could you tell me where the hospital is?
  3. Is it far from the hospital?
  4. How long does it take to the hospital?
36. Tom's car is 22,500 dollars. Jerry's car is 24,000 dollars. This means that ____.
1. Tom's car is more expensive than Jerry's.
  2. Tom's car is cheaper than Jerry's.
  3. Tom's car is as expensive as Jerry's.
  4. Tom's care is as old as Jerry's.
37. **Peter:** Do you know, what is _____ river in the world?
- Mark:** The river Nile. It's long 6,670 kilometres.
1. wide
  2. the widest
  3. the longest
  4. the longer
38. **Jack:** Can you lend me _____ robber, please?
- Sally:** I've lost _____.
1. hers, yours
  2. your, mine
  3. her, yours
  4. your, his

39. Look at the picture.

Which statement is correct?

1. The books are under the desk.
  2. The desk is empty.
  3. The woman is in front of the desk.
  4. The pencil is between the apple and the paper.
40. What were you watching about two hours ago?
1. I went to the cinema.
  2. I was watching a football match.
  3. I watched a documentary.
  4. I was cooking.

เฉลย

ข้อสอบวัดทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ประถมศึกษาปีที่ 6

1. 1. เพราะ ill เป็นคำคุณศัพท์ จะใช้ตามหลัง verb to be และคำกริยาข้างหน้า คือ goes ซึ่งเป็น Present simple
2. 1. เพราะคำถามถามเกี่ยวกับอาชีพ ซึ่ง engineer หมายถึงอาชีพวิศวกร
3. 2. เพราะ oranges เป็นคำนามพหูพจน์ และ healthy เป็นคำคุณศัพท์ ต้องตามหลัง verb to be
4. 4. เพราะในภาพถ้วยกาแฟอยู่ถัดจากหนังสือพิมพ์ จึงใช้ next to
5. 4. เพราะบทสนทนากล่าวถึงการไม่ได้รับประทานอาหารกลางวันและการมองหาร้านอาหาร
6. 1. plump (อ้วน) เพราะทอมชอบกินแฮม ซึ่งเป็นอาหารที่มีไขมัน และไม่ออกกำลังกาย
7. 3. เพราะเจ้าของแก้วกล่าวว่า ไม่ต้องกังวลที่ทาแก้วแตก แสดงว่าน่าจะมีแก้วใบอื่นอีก
8. 2. เพราะคำคุณศัพท์บอกขนาดจะอยู่ก่อนคำคุณศัพท์บอกสี และตู้เย็นเครื่องเก่าของ Tina มีขนาดเล็ก ดังนั้น เมื่อจะซื้อตู้เย็นเครื่องใหม่ เธอจึงต้องการตู้เย็นที่มีขนาดใหญ่ขึ้นกว่าเดิม
9. 2. เพราะ cheese เป็นคำนามนับไม่ได้ และปีเตอร์ต้องการลดน้ำหนัก
10. 3. เพราะคำถามถามว่า “มีไขในตู้เย็นหรือไม่” คำตอบ “มีจำนวน 2 ฟอง” จึงเหมาะสมที่สุด
11. 2. เพราะคำตอบตอบว่า “ฉันมีเพียงอันเดียว” คำถามจึงต้องถามจำนวน
12. 4. เพราะเบนบอกว่า “ฉันขอยืมหนังสือของแอน” คำถามจึงควรถามว่า “คุณขอยืมหนังสือของใคร”
13. 4. เพราะป๊ายนั้นบอกว่า ห้ามให้อาหารสัตว์ 14. 3. เพราะเจนบอกว่า “มีซูปและแซนดวิช” ซึ่งคำถามต้องถามว่า “มีอะไรในครีวี่ให้รับประทานบ้าง” จึงเหมาะสมที่สุด
15. 1. เพราะเบนไปตลาดและซื้อหนังสือ กระดาษวาดภาพ และสีเขียน
16. 2. เพราะพนักงานบอกราคา คำถามจึงต้องถามราคาของเครื่องเล่น MP3
17. 2. มีคำบอกความถี่ คือ usually และ The post office เป็นคำนามเอกพจน์ คำกริยาต้องเติม s
18. 3. เพราะ She is cooking ตรงกับภาพผู้หญิงกำลังทำอาหาร
19. 2. เพราะในประกาศพูดว่า Hello shoppers และกล่าวถึงแผนกเครื่องกีฬา (the sporting goods section) และจุดชำระเงิน (check-out counter) ของห้างสรรพสินค้า

20. 1. เพราะคำตอบบอกว่า “ใช่ เธอคู่วิวอยู่” ดังนั้นคำถามต้องถามว่า “เธอกำลัง คู่วิวอยู่ใช่ไหม” 21. 3. เพราะคำถามถามความถี่ในการไปซื้อของ คำตอบจึงต้องบอกความถี่ ซึ่งก็คือ once a week (หนึ่งครั้งต่อสัปดาห์)

22. 3. เพราะคำถามถามว่า “เขากำลังทำอะไรอยู่ในขณะนี้” คำตอบต้องบอกสิ่งที่กำลังทำ โดยใช้ present continuous

23. 2. เพราะเป็นประโยค present simple โดยคู่ที่ every Saturdays ดังนั้น คำกริยาที่ใช้กับ I จึงต้องเป็นกริยาช่องที่ 1 (ไม่เติม s/es)

24. 2. เพราะเนื้อเรื่องกล่าวว่าแซนดี้สามารถเป็นอาหารได้ เนื่องจากมีทั้งโปรตีนและผัก เราสามารถกินแซนดี้ได้เป็นบางครั้ง แต่แซนดี้ไม่ใช่ตัวเลือกที่ดีที่สุด เมื่อต้องการลดน้ำหนัก

25. 2. เพราะคำถามว่าแนนซี่ไปไหนเมื่อวันหยุดที่แล้ว ต่อมาถามว่าเป็นอย่างไรบ้าง แนนซี่ตอบว่า น่าตื่นเต้น... เธอเห็นของโบราณมากมาย ดังนั้น แนนซี่น่าจะไปที่พิพิธภัณฑ (museum)

26. 4. เพราะแอนตอบว่า “ใช่ รถบัสชนกับรถยนต์” ดังนั้น โจทย์จะถามถึงสิ่งที่ทำให้รถติด นั่นคือ “มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นใช่ไหม”

27. 3. เพราะ Ben ต้องการถามว่า “เด็กๆ กำลังทำอะไร” ต้องใช้คำถาม present continuous (What + subject + verb to be + v-ing?) และคำตอบต้องบอกสิ่งที่กำลังกระทำ โดยใช้รูปบอกเล่าของ present continuous (verb to be + v-ing)

28. 1. เพราะการบอกความชอบโดยใช้ like ต้องตาม v-ing หรือ to + v1

29. 2. เพราะบ็อบถามทอมว่ากำลังทำอะไร ทอมจึงต้องบอกสิ่งที่เขากำลังทำ (present continuous) ต่อมาบ็อบถามว่าชอบเล่นบาสเก็ตบอลหรือไม่ ทอมตอบว่าเล่น ไม่เป็น แต่ชอบดู แสดงว่าคำตอบก่อนหน้านี้ทอมกำลังดูบาสเก็ตบอลอยู่

30. 1. เพราะโครงสร้างประโยคต้องเป็น กริยาช่วย + กริยาแท้ + กริยาวิเศษณ์บอกอาการ

31. 3. เพราะประโยคก่อนหน้านี้ นักเรียนตอบครูว่า “ผมคิดว่าพวกเขาพยายามให้ข้อมูล” ดังนั้น “ผมไม่สามารถจดจำอะไรได้เลย” จึงเหมาะสมที่สุด

32. A – 1 B – 2 เพราะประโยคบอกว่า “เมื่อวานนี้ Sam... ประชุม แม้ว่าเขาป่วย” ดังนั้น attended = เข้าร่วม เพราะมีคำวิเศษณ์บอกเวลา yesterday แสดงว่าเป็นประโยค past simple และ ill เป็นประโยคตามหลัง verb to be

33. 3. เพราะ Linda ถาม Paul ว่า “ไปเที่ยวที่ไหนในวันหยุด” ซึ่งคำถามขึ้นต้นด้วย Where และใช้ did แสดงว่าเป็น past simple ดังนั้นคำตอบของ Paul ต้องบอกสถานที่ที่ไปเที่ยว และใช้คำกริยารูปอดีต

34. 4. เพราะคำตอบบอกระยะทางเป็นกิโลเมตร ดังนั้น คำถาม How far is the railway station from here? = จากที่นี่ไปสถานีรถไฟไกลเท่าไร ซึ่งเป็นการถามถึงจำนวนระยะทาง

ที่ไป จึงเป็นคำตอบที่ถูกต้อง

35. 2. เพราะคำตอบของ Anne เป็นการบอกเส้นทางไปโรงพยาบาล ดังนั้น Maria ต้องถามเส้นทางไปโรงพยาบาล ซึ่ง Could you tell me where the hospital is? เป็นการถามเส้นทางที่สุภาพ

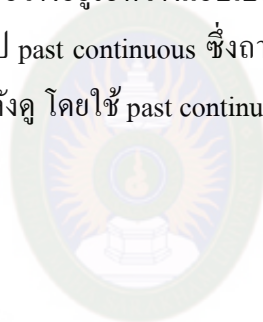
36. 2. เพราะรถยนต์ของ Tom ราคา 22,500 ดอลลาร์ ของ Jerry ราคา 24,000 ดอลลาร์ ดังนั้นรถยนต์ของ Tom จึงถูกกว่า

37. 3. เพราะ Mark ตอบว่า “แม่น้ำไนล์ ซึ่งยาว 6,670 กิโลเมตร” ดังนั้น Peter ต้องถามว่า “แม่น้ำที่ยาวที่สุดในโลกคือแม่น้ำใด” และคำว่ายาวที่สุด = the longest

38. 2. เพราะคำถามอ้างถึงเจ้าของ คือ you และมีคำนาม (rubber) ตามหลัง จึงใช้ possessive adjective (your) ส่วนคำตอบอ้างถึงเจ้าของ คือ I และไม่มีคำนามตามหลัง จึงใช้ possessive pronoun (mine)

39. 4. เพราะในภาพดินสอวางอยู่ระหว่างแอปเปิลกับกระดาษ

40. 2. เพราะคำถามใช้รูป past continuous ซึ่งถามว่า “คุณกำลังทำอะไรเมื่อ 2 ชั่วโมงที่แล้ว” ดังนั้น คำตอบต้องบอกสิ่งที่กำลังดู โดยใช้ past continuous

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ค

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษการเขียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านรายการประเมิน แล้วเปรียบเทียบแสดงความคิดเห็นกับแบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แล้วกาเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับความคิดเห็น ที่เห็นว่าเหมาะสม และตรงกับความรู้สึกของนักเรียน

รายการที่ประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	ดีมาก	ดี	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหา วิชาที่เรียนจากแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ประกอบการสอน					
2. แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ประกอบการสอนช่วยเร้าความสนใจ					
3. แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ประกอบการสอนช่วยให้นักเรียนชอบเรียน					
4. แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ประกอบการสอนทำให้นักเรียนสนุกกับการเรียน					
5. แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ประกอบการสอนทำให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนมากยิ่งขึ้น					
6. แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ประกอบการสอนช่วยให้นักเรียนได้เร็วกว่าเรียนจากตำรา					
7. แบบ ขนาด และสีของตัวอักษรที่ปรากฏให้แบบฝึก มีความเหมาะสม					
8. แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ประกอบการสอนทำให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์					

รายการที่ประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	ดีมาก	ดี	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
9. นักเรียนพอใจ เมื่อทำกิจกรรมเสร็จแล้ว นักเรียนต้องการรู้คะแนนทันที					
10. นักเรียนชอบเรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษประกอบการสอน					

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(ค.ช./ค.ญ.....)

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านแดง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างแบบประเมินเครื่องมือในการวิจัย โดยผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบประเมินเครื่องมือในการวิจัย โดยผู้เชี่ยวชาญ
แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้
การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

.....
คำชี้แจง แบบประเมินนี้ ใช้สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสม แผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยให้ท่านทำเครื่องหมาย ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

- มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด   ตรวจให้คะแนน 5
 มีความเหมาะสมในระดับมาก   ตรวจให้คะแนน 4
 มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง   ตรวจให้คะแนน 3
 มีความเหมาะสมในระดับน้อย   ตรวจให้คะแนน 2
 มีความเหมาะสมในระดับน้อยมาก   ตรวจให้คะแนน 1

รายการที่ประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
สาระการเรียนรู้ 1. สาระสำคัญสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ 2. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ 3. จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมด้านความรู้ ทักษะ และกระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม กระบวนการเรียนรู้ 4. กิจกรรมตอบสนองจุดประสงค์การเรียนรู้ 5. กิจกรรมครอบคลุมสาระการเรียนรู้ 6. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมเหมาะสม 7. เนื้อหาในกิจกรรมมีความทันต่อเหตุการณ์ 8. กิจกรรมกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม กลุ่มและกล้าแสดงออก					

รายการที่ประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
9. กิจกรรมกระตุ้นให้นักเรียนมีความรับผิดชอบ 10. กิจกรรมกระตุ้นให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม 11. กิจกรรมกระตุ้นให้นักเรียนเรียนรู้และปฏิบัติอย่างมีขั้นตอน 12. สอดคล้องกับกิจกรรมและเนื้อหา 13. ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างสร้างสรรค์ 14. ช่วยให้นักเรียนเห็นสิ่งที่กำลังเรียนรู้ว่าเป็นรูปธรรม 15. เชื่อมโยงสิ่งที่ใกล้ตัวให้เข้ามาสู่การเรียนรู้ของนักเรียน การวัดและการประเมินผล 16. สำคัญสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ 17. การประเมินผลครอบคลุมทั้งกระบวนการและผลงาน 18. การประเมินผลครอบคลุมด้านความรู้ และทักษะ 19. ประเมินพฤติกรรมการแสดงออกของนักเรียนตามสภาพจริง 20. มีการส่งเสริมพฤติกรรมการแสดงออกของนักเรียนตามสภาพจริง					

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบประเมินเครื่องมือในการวิจัย โดยผู้เชี่ยวชาญ
แบบประเมินแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

.....
คำชี้แจง แบบประเมินนี้ ใช้สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินสอดคล้องแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับจุดประสงค์ที่ระบุไว้โดยให้ท่านทำเครื่องหมาย ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

- +1 เมื่อแน่ใจ ว่าข้อสอบนั้นวัดจุดประสงค์ที่ระบุไว้ได้
 0 เมื่อไม่แน่ใจ ว่าข้อสอบนั้นวัดจุดประสงค์ที่ระบุไว้ได้
 -1 เมื่อแน่ใจ ว่าข้อสอบนั้นวัดจุดประสงค์ที่ระบุไว้ไม่ได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านคำหรือประโยคได้
2. นักเรียนสามารถเข้าใจคำหรือประโยคที่อ่านได้

แบบทดสอบ ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				

แบบทดสอบ ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
10				
11				
12				
13				
14				
15				
16				
17				
18				
19				
20				
21				
22				
23				
24				
25				
26				
27				
28				
29				
30				
31				
32				
33				

แบบทดสอบ ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
34				
35				
36				
37				
38				
39				
40				

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY
 ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
 (.....)

แบบประเมินเครื่องมือในการวิจัย โดยผู้เชี่ยวชาญ
แบบสอบถามความพึงพอใจ
การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

.....
คำชี้แจง แบบประเมินนี้ ใช้สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินสอดคล้องแบบสอบถามความพึงพอใจของการใช้แบบฝึกทักษะพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยให้ท่านทำเครื่องหมาย ลงในช่องว่างระดับความเหมาะสมที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

- มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด   ตรวจให้คะแนน 5
 มีความเหมาะสมในระดับมาก   ตรวจให้คะแนน 4
 มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง   ตรวจให้คะแนน 3
 มีความเหมาะสมในระดับน้อย   ตรวจให้คะแนน 2
 มีความเหมาะสมในระดับน้อยมาก   ตรวจให้คะแนน 1

รายการที่ประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหา วิชาที่เรียนจากแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ประกอบการสอน					
2. แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ประกอบการสอนช่วยสร้างความสนใจ					
3. แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ประกอบการสอนช่วยให้นักเรียนชอบเรียน					
4. แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ประกอบการสอนทำให้นักเรียนสนุกกับการเรียน					
5. แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ประกอบการสอนทำให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนมากยิ่งขึ้น					
6. แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ประกอบการสอนช่วยให้นักเรียนได้เร็วกว่าเรียนจากตำรา					

รายการที่ประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
7. แบบ ขนาด และสีของตัวอักษรที่ปรากฏให้แบบฝึก มีความเหมาะสม					
8. แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ประกอบการสอนทำให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์					
9. นักเรียนพอใจ เมื่อทำกิจกรรมเสร็จแล้ว นักเรียน ต้องการรู้คะแนนทันที					
10. นักเรียนชอบเรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ประกอบการสอน					

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ภาคผนวก จ

ผลการประเมินความเหมาะสมของเครื่องมือในการวิจัย โดยผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ จ.1

ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน

ความหมายความคิดเห็น

5 = มีความเหมาะสมมากที่สุด,

4 = มีความเหมาะสมมาก,

3 = มีความเหมาะสมปานกลาง,

2 = มีความเหมาะสมน้อย,

1 = มีความเหมาะสมน้อยมาก

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
	1	2	3	4	5		
1. สาระสำคัญสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	0.00
2. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้อง กับสาระการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	0.00
3. จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุม ด้านความรู้ ทักษะและ กระบวนการคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม	5	4	5	4	5	4.60	0.55
4. กิจกรรมตอบสนองจุดประสงค์ การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	0.00
5. กิจกรรมครอบคลุมสาระการ เรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	0.00
6. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรม เหมาะสม	5	5	5	5	5	5.00	0.00

(ต่อ)

ตารางที่ ๓.1 (ต่อ)

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	S.D.
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่		
	1	2	3	4	5		
7. เนื้อหาในกิจกรรมมีความทันต่อ เหตุการณ์	4	4	4	3	4	3.80	0.45
8. กิจกรรมกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วน ร่วมในกิจกรรมกลุ่มและกล้า แสดงออก	5	5	5	5	5	5.00	0.00
9. กิจกรรมกระตุ้นให้นักเรียนมีความ รับผิดชอบ	5	5	5	5	5	5.00	0.00
10. กิจกรรมกระตุ้นให้นักเรียนได้ ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม	5	5	5	4	5	4.80	0.45
11. กิจกรรมกระตุ้นให้นักเรียน เรียนรู้และปฏิบัติอย่างมีขั้นตอน	5	5	5	5	5	5.00	0.00
12. สอดคล้องกับกิจกรรมและเนื้อหา	5	5	5	5	5	5.00	0.00
13. ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ด้วยตนเองอย่างสร้างสรรค์	4	5	4	3	5	4.20	0.84
14. ช่วยให้นักเรียนเห็นสิ่งที่กำลัง เรียนรู้ว่าเป็นรูปธรรม	5	5	5	5	5	5.00	0.00
15. เชื่อมโยงสิ่งที่ใกล้ตัวให้เข้ามาสู่ การเรียนรู้ของนักเรียน	5	5	5	5	5	5.00	0.00
16. สำคัญสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	4	5	4.80	0.45

(ต่อ)

ตารางที่ ๓.1 (ต่อ)

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	S.D.
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่		
	1	2	3	4	5		
17. การประเมินผลครอบคลุมทั้ง กระบวนการและผลงาน	4	5	5	4	5	4.60	0.55
18. การประเมินผลครอบคลุมด้าน ความรู้ และทักษะ	5	5	5	4	5	4.80	0.45
19. ประเมินพฤติกรรมกรรมการแสดงออก ของนักเรียนตามสภาพจริง	5	5	5	4	5	4.80	0.45
20. มีการส่งเสริมพฤติกรรมกรรมการ แสดงออกของนักเรียนตามสภาพ จริง	5	5	5	4	5	4.80	0.45
เฉลี่ยรวม	4.85	4.90	4.90	4.45	4.95	4.81	0.23

ภาคผนวก ฉ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ ข.1

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ
เพื่อความเข้าใจของนักเรียน

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ / คนที่					ΣR	IOC	แปลผล
	1	2	3	4	5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
21	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

(ต่อ)

ตารางที่ ข.1 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ / คนที่					ΣR	IOC	แปลผล
	1	2	3	4	5			
23	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
24	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
25	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
26	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
27	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
28	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
29	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
30	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
31	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
32	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
33	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
34	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
35	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
36	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
37	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
38	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
39	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
40	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตารางที่ ข.2

ค่าความเชื่อมั่น ค่าความยาก และค่าอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่	ค่าความยาก	อำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าความยาก	อำนาจจำแนก
1	.61	.694	21	.91	.771
2	.77	.794	22	.65	.839
3	.85	.712	23	.45	.612
4	.71	.581	24	.85	.776
5	.68	.591	25	.67	.771
6	.45	.446	26	.56	.712
7	.74	.781	27	.85	.581
8	.91	.842	28	.67	.591
9	.65	.694	29	.75	.446
10	.56	.712	30	.61	.781
11	.85	.660	31	.85	.842
12	.67	.584	32	.71	.694
13	.75	.573	33	.68	.712
14	.61	.679	34	.45	.660
15	.77	.842	35	.74	.584
16	.85	.679	36	.91	.573
17	.71	.793	37	.65	.679
18	.68	.444	38	.56	.842
19	.56	.699	39	.85	.679
20	.74	.593	40	.67	.793

หมายเหตุ ค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง 0.56 – 0.91

ค่าอำนาจจำแนก (B) อยู่ระหว่าง 0.44 – 0.84

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.793

ภาคผนวก ช

หนังสือขอความอนุเคราะห์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๑๐๐๑

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านแดง

ด้วย นางสาวอัจฉรา จันทุม รหัสประจำตัว ๕๗๘๒๑๐๑๘๐๑๑๕ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชา
หลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
๖ โดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย
บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อ
การวิจัยกับประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จำนวน ๑๐ คน เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้
บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ)

รองคณบดี รักษาราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐ - ๔๓๗๑-๓๒๐๖ ต่อ ๑๘๒
www.edu@rmu.ac.th

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๑๐๐๑

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน คุณวัชรภรณ์ หามะพันธ์

ด้วย นางสาวอัจฉรา จันทชุม รหัสประจำตัว ๕๗๘๒๑๐๑๘๐๑๑๕ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชา
หลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
๖ โดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย
บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
ความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ)

รองคณบดี รักษาราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐ - ๔๓๗๑-๓๒๐๖ ต่อ ๑๘๒
www.edu.@rmu.ac.th

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๑๐๐๑

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน คุณรัฐกร ลงคำ

ด้วย นางสาวอัจฉรา จันทชุม รหัสประจำตัว ๕๗๘๒๑๐๑๘๐๑๑๕ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชา
หลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
๖ โดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย
บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
ความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ)

รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐ - ๔๓๗๑-๓๒๐๖ ต่อ ๑๘๒
www.edu.@rmu.ac.th

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๑๐๐๑

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย
เรียน คุณธนวัน จันทศักดิ์

ด้วย นางสาวอัจฉรา จันทชุม รหัสประจำตัว ๕๗๘๒๑๐๑๘๐๑๑๕ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชา
หลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
๖ โดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย
บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
ความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ)

รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐ - ๔๓๗๑-๓๒๐๖ ต่อ ๑๘๒
www.edu.@rmu.ac.th

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๑๐๐๑

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร.พงศธร โพธิ์พูลศักดิ์

ด้วย นางสาวอัจฉรา จันทชุม รหัสประจำตัว ๕๗๘๒๑๐๑๘๐๑๑๕ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชา
หลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
๖ โดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย
บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
ความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ)

รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

โทรศัพท์ ๐ - ๔๓๗๑-๓๒๐๖ ต่อ ๑๘๒

www.edu.@rmu.ac.th

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล	นางสาวอัจฉรา จันทชุม
วันเดือนปีเกิด	13 ธันวาคม พ.ศ. 2532
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	120 หมู่ 11 ถนนมหาสารคาม-วาปีปทุม ตำบลเวงนาง อำเภอมือเมือง
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ข้าราชการ ตำแหน่ง ครู
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านแดง บ้านแดงใหม่ ตำบลยาง อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2556	ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2560	ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม